

Kčs 11,90 / Sv. 016
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

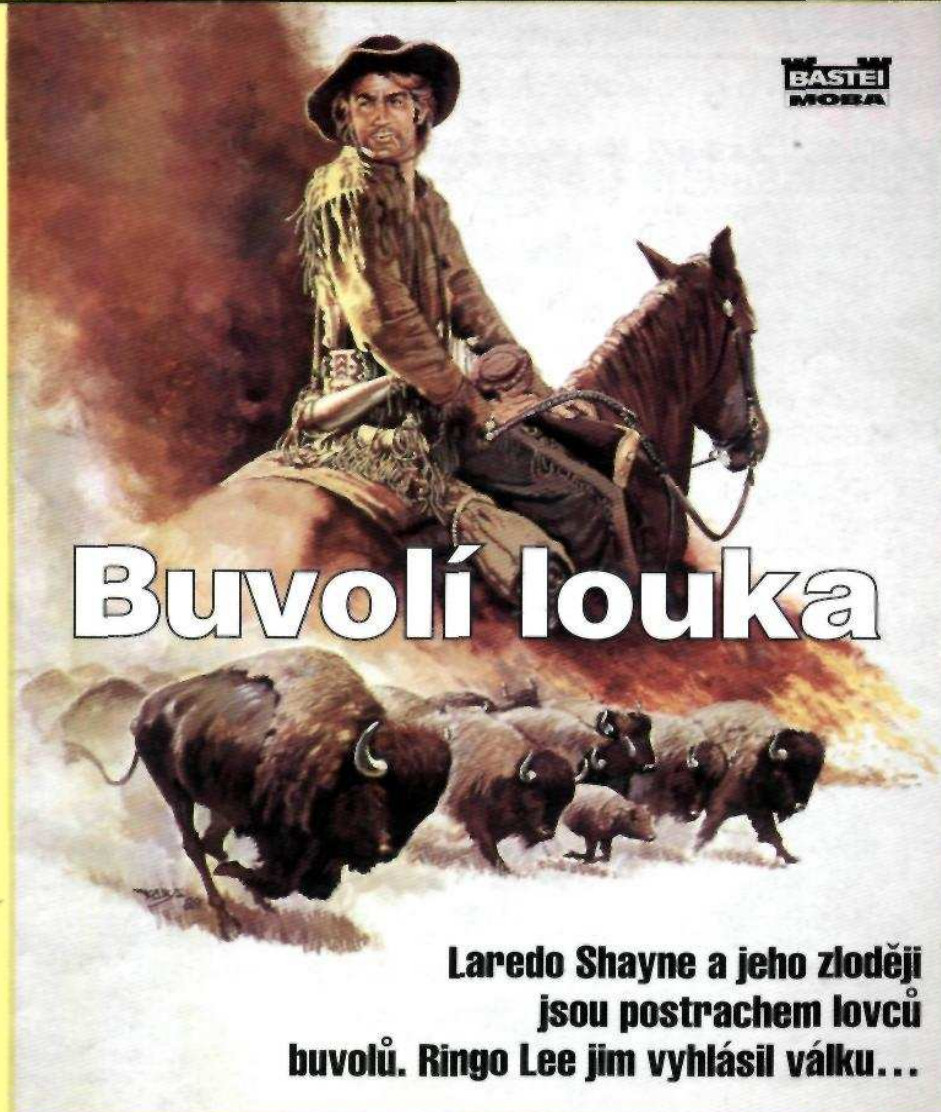
BASTEI

MOBA

G.F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

**BASTEI
MOBA**

Buvolí louka

**Laredo Shayne a jeho zloději
jsou postrachem lovců
buvolů. Ringo Lee jim vyhlásil válku...**

MOBA BASTEI MOBA

G.F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Buvolí louka

Když Ringo Lee zaslechl mezi výstřely těžkých loveckých pušek – padesátek – svištění dvou vinčestrověk, okamžité pochopil, že tam za kopcem napadli Indiáni tábor lovců buvolů. O chvíli později se už díval přes hřeben kopce. Rudoši tábor obklíčili. Leželi všude kolem dobře ukryti a jistě čekali na soumrak. Pak tábor zničí.

Bystré oči Ringa Leea zahlédly tu a tam ležet mrtvé bělochy. Jeden ležel napůl ve vodě potoka. Další byl kousek od tábořiště v trávě a ze zad mu trčel oštěp.

Obě vinčestrovky neustále svištěly – jen zřídka se mezi nimi ozvala střelba z loveckých pušek.

A teď změnil jeden z obránců pozici. Trochu se nejdříve pozpátku posunul pod jedním z vozů a pak vstal a běžel na druhou stranu, kde se opět rychle schoval pod vůz a začal střílet. Přitom ztratil klobouk. Vlasy pod ním skryté se náhle rozpustily a spadly přes ramena. Měly jasně žlutou barvu. Takové vlasy mohly patřit jedině ženě.

Takže tam dole v táboře byla žena a bojovala jako muž. Ringo už najednou dále neváhal...

Musel riskovat svůj skalp. Přimhouřil oči a sevřel rty. Jeho tmavý, klidný indiánský obličej postrádal jakýkoliv výraz.

„No dobrá,“ zamumlal, „zůstanu tedy tady a připojím se k vám. Uvidíme, jestli se k tomuhle pokeru Hunkpapa budu moct zamíchat s nějakými trumfy.“

Ringo řekl Hunkpapa-Poker, protože rudochy tam dole už dávno identifikoval jako Siouxy z kmene Hunkpapa. Věděl také, že tento kmen Siouxů v tomto kraji loví a že náčelník Gall vyslal mohutné bojové oddíly, které neměly žádnou jinou úlohu, než přepadnout všechny tábory lovců buvolů a pokud možno zabít každého bělocha. Ringo Lee se už několik týdnů obával, že Hunkpapaové by mohli zabít i muže, po němž pásl i on. Věděl však, že onen muž tam dole v táboře být nemůže. Měl být totiž ve Fort Bufordu. Proto tam směřovala cesta Ringa Leea.

A teď ho zdrželo tohle.

„Co to bylo za blázna, který sem, do tohoto kraje vzal s sebou ženskou?“ zeptal se nahlas. Ale zároveň věděl, že v podobných táborech lovců buvolů bývalo nemálo žen. Leckterý bývalý farmář, který měl na svém pozemku smůlu, vytáhl s celou rodinou na lov buvolů, aby tak vydělal peníze. Protože rozmach lovu buvolů bylo možné přirovnat ke zlaté horečce.

Ringo Lee pohlédl na zapadající slunce. Pak se ještě jednou zadíval dolů. Tady shora měl dobrý rozhled, takže mohl sledovat i ukryté Hunkpapay. Nemělo jistě smysl odtud shora střílet. Sotva by vypálil první ránu, dostali by jej. Na půl tuctu by se jich vyšvihlo do sedel a tady na kopci by jej obklíčili.

Ne, musel dolů, do tábora. Odplížil se ke svému valachovi „Nachezovi“ vyšvihl se do sedla a podél úpatí kopce jel až k průrvě otevírající se na západ.

Věděl, že proti zapadajícímu slunci se jeho silueta bude

rýsovat dost zřetelně. Ale věděl také, že Indiáni teď nemají ani pomyšlení na to, aby se dívali na západ slunce. Jejich oči by pak byly příliš oslněné a zvykaly by si na šero jen velice pomalu. Ringo Lee by se teď byl vsadil o cokoliv, že nikdo z rudochů se nedíval k západu.

Byl o téhle šanci pevně přesvědčen, a tak vyrazil, jakmile ucítil sluneční kotouč v zádech a před sebou spatřil otevřenou roklinu. Dostal se dost daleko – to díky rychlosti jeho komančského koně, ale také díky měkké půdě, která pohltila zvuk kopyt i díky způsobu, jímž se hřebec dokázal takřka neslyšně pohybovat.

Museli ujet na čtyři sta yardů.

Téměř dvě stovky zvládli hladce – vlastně divokým tryskem.

Ale pak se ozval pronikavý výkřik, který byl ihned zesílen mnohonásobnou ozvěnou. Z křoví pár kroků napravo od Ringa Leea vyskočil Indián.

Natáhl tětivu luku až k bradě a vystřelil šíp. Ale v tom okamžiku ho zasáhla kulka, a tak šíp minul cíl.

I Ringo Lee vyrazil pronikavý skřek. Byl to jižanský rebelský pokřik. Tenhle zvuk slyšelo kdysi dávno na pět tisíc Mexičanů, kteří napadli Alamo.

Z onoho pokřiku bylo jasné, že musí být Texasan. A on věděl, že Hunkpapaové ten pokřik poznají.

Náčelník Gall se záhy dozví, kdo tady zasáhl a kdo se pustil do boje proti jeho mužům. A to pro Ringa Leea, kterému Siouxové přezdívali Rudovlasý, neznamená nic dobrého. To z něj udělá nepřítele Hunkpapaů.

Popohnal svého Nacheze ještě ostřeji a ještě více se k němu přitisknul, protože na něj teď pálili ze dvou stran. Ale jel příliš rychle. Povedlo se mu prorazit obklíčení a tryskem ujížděl k táboru.

„Hééj, nestřílejte na mě, chlapi! Jenom mi nevypalte díru do klobouku!“

Těsně kolem něj zasvištělo několik šípů. Ale protože se tak rychle pohyboval a navíc jel proti žhnoucímu zapadajícímu slunci, byl značně nevhodným cílem.

Podařilo se mu zajet mezi tři vozy. Seskočil z koně, převalil se po zemi až pod jeden z vozů a zůstal tam bez hlesu ležet těsně vedle blondýnky. Vzal si s sebou i pušku a dokonce se ani trochu nezadýchal.

Zena se krčila mezi předními koly. Mířila na něj revolverem. A jemu se najednou zazdalo, že to není žena, ale spíš dívka.

„Já nejsem Indián,“ řekl. „Mám ryšavé vlasy, ne? Už jste někdy viděla Indiána s rezavými vlasy. Proč na mě míříte tou bouchačkou, maličká?“

Zatímco to říkal, prohlížel si ji důkladně, jak jen to bylo v polotmě pod vozem možné.

Byla špinavá a ztrápená. A bála se, ohromně se bála. Ale pořád se ještě ovládala a chladně pronesla:

„To by taky mohl být trik. Mezi rudochy je i pár bílých darebáků, ne?“

„Jo, je tam spousta ztroskotanců a těch, co se jim líbí jejich squavy.“

Předklonil se ještě víc dopředu, takže se jejich tváře přiblížily.

„Ale já nejsem ani jedno ani druhé. Jmenuju se Ringo Lee.“

Náhle přikývla. „Jo, tohle jméno mi něco říká. A slyšela jsem, že ten slavný skaut a doprovodč karavan Ringo Lee je ryšavý. – No tak dobrá, pane. Stejně ale budete asi brzy litovat, že jste se zamíchal do téhle šlamastyky. Anebo je tam za těmi kopci vojenská hlídka a vy jste se vydal napřed?“

Hlas jí při téhle otázce dočista zjhl. Pochopil, jak velice si přála, aby přišla pomoc, záchrana. A až dosud se také chovala velice odvázně.

Zpod jiného z vozů se ozval chraptivý hlas: „Hej, Sue, kdo to tam přišel? Proč tam tak dlouho klábosíte?“

„Och, kamaráde, máme ještě kapánek času,“ odpověděl Ringo Lee. „Rudoši přijdou, teprve až slunce dočista zapadne. Nemůžem teď dělat nic jiného, než vyčkávat. Jmenuju se Ringo Lee a přišel jsem sem k vám sám. – Jak se máte?“

Na pár vteřin se rozhostilo ticho. Pak řekl chraptivý hlas vděčně: „Ringo Lee – to nezní špatně. No jestli jste Ryšavý Lee, tak to ty rudé hyeny nebudou mít lehké. Díky Lee, že se pokusíte vyvést to děvče – Proto jste přece přišel, ne?“

„Kvůli té dívence,“ odpověděl Ring Lee stroze. „Zapaluje vám to, kamaráde.“

Na chvíli bylo opět ticho. Pak se ozvalo z opačné strany tábora zasténání.

„To je Bean Bear,“ řekl chraptivý hlas. „Dostal do, boku šíp, má prostřelenou nohu a rozdrčenou paži. Ale pravačkou ještě dokáže střílet. Vsadil bych se, že ještě než ho tam dole pod vozem dostanou, vyřídí přinejmenším alespoň dva rudochy. Do západu slunce tam ještě Bean Bear vydrží. Já jsem Hugh Murphy – nejlepší lovec buvolů široko daleko. Ale na tom teď přece nezáleží ...“

„Ne,“ přerušil jej Ringo Lee. „Na tom už nezáleží. Teď jde o to, kolik dokážete skolit Indiánů, kamaráde.“

„Obávám se, že ne mnoho,“ zaskřehotal Hugh Murphy.

„Možná zvládnou dva tři. Ve tmě nevidím moc dobře. A kromě toho mě jeden šíp oderval kus masa ze žebra a zlomil mi ho. A kulka mi rozdrtila koleno. Nevypadá to růžově, Ringo, co?“

„Ne,“ řekl Lee tvrdě. Je tam na tucet Hunkpapaů. I kdyby Bean Bear i ty, Hughu Murphy dokázali každý zabít po dvou chlapech, pořád jich ještě na mě zbývá sedm či osm. A ti rozumí svému řemeslu přinejmenším stejně

dobře jako lovci buvolů zabíjení zvířat. Nevypadá to dobře, Hughu Murphy. Pro tebe a pro Beana Beara nemůžu udělat zhola nic. Vezmu teď to děvče a pokusíme se s ní prorazit.“

Po těchto tvrdých strohých slovech opět zavládlo na chvíli ticho. Slunce se už teď na západě dostalo zpola za horizont a vypadalo jako žhnoucí zlatý dolar ve šterbině pokladničky. Z východu – od kaňonů se sem pomalu plížily první namodralé stíny noci.

„Já nikam nepůjdu,“ řekla dívka příkře. „Dokážu se bít stejně jako muži ...“

Hlas jí selhal. Najednou jako by jí čísi neviditelná ruka sevřela hrdlo.

„Byl to pěkně bláznivý nápad, vzít vás sem,“ řekl Ringo Lee zlostně. „Který blázen to má na svědomí?“

„Já sama,“ řekla. „Doprovázela jsem svého bratra. Slyšíte? Musela jsem ho doprovázet. Jenže on teď leží tam u potoka – mrtvý. Šel zrovna pro vodu, když nás napadli. Na pár chvil tu hordu revolverem zadržel, takže jsme tady v táboře mohli rychle sáhnout po zbraních a ukrýt se. Jenže on to zaplatil životem ...“

Znovu jí selhal hlas. Její jméno, už Ringo Lee znal, protože Hugh Murphy ho už vyslovil. Jmenovala se Sue, a tak jí řekl:

„Sue, nepřišel jsem do tohotole tábora proto, abych vytáhl z bryndy pár lovců buvolů. Nejsem ten, kdo by riskoval skalp pro pár bláznů jenom proto, že mají náhodou stejnou barvu kůže jako já. Věděli už předtím, že v téhle zemi, kterou Indiánům zaručila vláda Spojených států, rudoši každého lovce buvolů zabijí. Ale přesto sem přitáhli a pokoušeli štěstí. No fajn, nepovedlo se. Můžou si za to jen a jen sami. Děvče, přijel jsem do tohotole tábora proto, abych odtud vytáhnul vás. A chtěl bych zachránit nejen vás, ale i svůj skalp.“

„Tak zase zmizte,“ řekla. „Radši Jsou ranění a potřebují pomoc. A snad ...“

„Zázraky se nedějí,“ přerušil ji rozzlobeně. „Za chvíli se na nás vrhne na tucet Hunkpapaů. Podařilo se jim nepozorovaně přiblížit až na pár kroků. A pokus se jim dostanete do rukou živá, stanete se určitě druhou, třetí, či dokonce možná čtvrtou squaw nějakého rudocha. To se vám určitě líbit nebude, dívkenko. Jestli teď neuděláte přesné to, co vám řeknu, svážu vás a unesu z tohoto tábora násilím. Je nemyslitelné, abych vás nechal rudochům. Jste žena, a to mne jako muže – bělocha nutí k tomu, abych podnikl všechno co je pro vaši bezpečnost možné.“

Poslední slova pronesl tvrdě a velmi zostra.

A slyšeli je i ostatní muži.

Hned se ozval hlas Hughy Murphyho: „Udělej, co říká, Sue! Já a Bean už nemáme šanci. Už bychom nemohli jet ani jít po svých. Můžeme se jen pokusit aspoň trochu vyprášit těm rudochům kožich. Šanci už máte jenom vy. Tak jí využij! Jestli tady chceš vydržet jenom kvůli nám, tak to si rovnou, holčičko, proženu hlavou kulku. – Rozumělas, Sue?“

Neodpověděla. Ale roztrásla se po celém těle.

Zato se teď ozval stísněný a už trochu rozechvělý hlas třetího muže.

Řekl: „Uteč, Sue, uteč! Jestli tady zůstaneš ještě minutu, s Hughem se zabijeme. Ale radši bychom zemřeli v boji. Udělej nám to potěšení, dívkenko! Proč jsi s námi šla do tohoto kraje na lov buvolů, když teďka nedokážeš být dost tvrdá?“

Muž ta slova pronesl z posledních sil. Bylo slyšet, že si teď na chvíli musí vydechnout.

„Tak jdem, holka,“ řekl Ringo Lee tvrdě a chytl ji za paži. Vlekl ji za sebou pod korbou vozu.

„Pojď sem, Nachezi,“ zašeptal pak ostře.

Velký, mohutný šedivý valach popošel blíž.

„Sednete si za mě a pevně se mě budete držet,“ řekl Sue.

„Budu koně řídit nohama a oběma rukama budu střílet.

Jestli mi chcete pomoci, pak se modlete. Jinak nemůžete dělat nic jiného, než se mě pevně držet.“

Vyšvihnul se do sedla. Pak se sklonil a podal Sue ruku. Zvedla nohu a zasunula chodidlo do třmene, který jí Ringo nechal volný a nechala se vytáhnout nahoru na koně.

Rukama mu obepjala pas tak, že se pak jako lana chytla jeho opasku těsně u přezky.

Když tak teď bezpečně a pevně seděla, tu si teprve uvědomila, jak je, Ringo silný a na jakém mohutném koni sedí.

Slunce zašlo a soumrak stále více ustupoval blížícím se temně modrým stínům noci.

To byl ten nejvhodnější čas pro útok. A také nejvyšší čas k útěku.

„Hodně štěstí,“ ozval se zpod vozu chraptivý hlas Beana Bearse.

„Zachraň ji, protože je to fajn děvče,“ řekl Hugh Murphy rovněž zastřeným hlasem od druhého vozu.

Mohutný šedivý kůň poskočil a vyrazil k východu do temné noci.

* * *

Došlo k tomu v nejvyšší čas. Protože rudoši se zatím připlížili velice blízko. Teď už jistě jen čekali na nějaký signál.

Ale ještě než tenhle signál přišel – mohlo to být třeba zaskřehotání nočního dravce – a než Indiáni mohli vyskočit, vyrazil z tábora mohutný kůň a byl několika skoky u nich.

Žlutý pták a Lehká noha byli dva zkušení a nebezpeční bojovníci kmene Huukpapa. Leželi těsně vedle sebe a čekali na signál k útoku.

Když slyšeli jak se blíží mohutný kůň, vyskočili.

Ale to už bylo zvíře u nich, a tak se vrhli do stran, aby je nerozdupalo. A hned zase vyskočili.

Žlutý pták hodil tomahavk a Lehká noha mrštil nožem.

Ale obrovitého šedého koně a jeho dva jezdce už viděli jen jako sotva rozeznatelnou siluetu. Válečná sekyrka i nůž minuly cíl.

V tomtéž okamžiku se také ozval signál a celá horda válečníků se vrhla na tábor.

Asi půlhodinu po začátku útoku se pak horda pustila do pronásledování.

Indiáni dobře věděli, koho honí.

Poznali mohutného koně i ryšavé vlasy Ringo Leea.

Takže moc dobře věděli, koho pronásledují.

Byl to Rudovlasý. A zabil Jeleního Bratra, který mu chtěl zkřížit cestu do tábora.

A ujel se ženou, která byla v táboře. Jenže jedou oba na jednom koni. Dostanou nejen tu plavovlásku.

Ne, svého majitele změnění i skalp Rudovlasého. A tento skalp má ohromnou cenu. Bude dělat tomu, kdo ho získá čest jako ta nejvzácnější medaile za statečnost, kterou může bojovník získat. Tak to bylo.

* * *

Ringo Lee se stále ohlížel za sebe po prérii ozářené stříbrným světlem hvězd a měsíce. Protože terén se svažoval k západu, měl celkem dobrý rozhled.

Ohlížela se i dívka.

A brzy zpozorovala to, čeho si všiml muž hned.

Bylo to víc než půl tuctu tmavých bodů. Vrhaly stíny a

ty se pohybovaly s nimi. Vzdálenost byla ještě příliš velká.

„Tady jsou,“ zamumlal Ringo Lee. A pak položil překvapivou otázku: „Umíte plavat, Sue?“

„Dokonce moc dobře,“ odpověděla věcně.

„To věřím,“ zamručel. „Jste velice fajn děvče. Tedy byla byste, kdyby vás nenapadla ta bláznivá myšlenka vydat se na lov buvolů do země, která patří Indiánům.“

„Můj bratr byl pistolníkem,“ odpověděla hořce a stroze. „Byla jsem ráda, že se mi podařilo přimět ho, aby se stal lovcem buvolů. A protože mohl i dál střílet a navíc si tím vydělat pěkné peníze, byl s tímhle svým novým řemeslem celkem spokojen. Doufala jsem, že na něj budu mít stále větší vliv a že se tím naprosto odlišným stylem života změní i jinak. Zabil v Laramie jednoho dost známého člověka. Museli jsme zmizet a ukrývat se. A já musela zůstat u něj. Jinak by docela zvlčil. – A teď je mrtev. A postavil se rudochům tam u potoka docela sám. Dal nám šanci přežít!“

„Jak se „jmenujete, Sue?“ zeptal se Ringo Lee, přičemž nespouštěl oči z pronásledovatelů.

„Keithová, Sue Keithová. – Můj bratr byl Jessie Keith.“

„Ach, už si vzpomínám na tu věc s oním pistolníkem a soubojem v Laramie,“ zamumlal Ringo Lee. „Tehdy se hovořilo o jakémsi Jessiem Keithovi. Takže to byl váš bratr?“

Ringo přitáhl uzdu a stočil koně do jednoho z temných kaňonů. Nachezovi udělala krátká přestávka dobře. Dýchal teď zase klidněji a i jeho krok byl lehčí.

„Jestli umíte dobře plavat, Sue, tak to možná zvládneme,“ řekl jí Ringo Lee přes rameno. „Že jste odvážná, to už vím.“

Projížděli mlčky dlouhým kaňonem. Byla tady tma. Ringo Lee však dobře viděl na uši svého koně a tak je neustále sledoval. Protože věděl, že na těchto uších bude

moci okamžitě poznat, zda hrozí nějaké nebezpečí. Tenhle komančský hřebec dokáže zavěšit včas jakékoliv nebezpečí. A jeho uši jsou tím nejlepším signálem. Ale projeli kaňonem hladce a bez jakýchkoliv komplikací. Před nimi byl řetěz kopců. Projeli jím a dostali se na kus buvolí louky, který končil na východě tam, kde Yellowstone a Missouri vytvářely ostrý úhel při soutoku obou těchto řek.

A na druhém břehu Missouri ležel Fort Bufford. Tam by byla dívka Sue Keithová v bezpečí.

Musí ještě urazit něco přes dvacet mil a pak přeplavat řeku. To bude všechno.

Ale zvládnou tuhle honičku?

Nachez je houževnatý a silný – ale dívka – ačkoliv byla jen střední postavy, štíhlá, útlá – vážila i s oblečením jistě kolem šedesáti kilogramů. A to bylo i na silného komančského hřebce z Texasu příliš. To by se opravdu mohlo stát, že by ho mohli tři až čtyři stakilové mustangové Hunkpapaů dohnat.

Ringo Lee ho nechal pěkně rychle klusat a věděl, že toto tempo je tak veliké, že koně Indiánů musejí jet pořádným tryskem, jestli je budou chtít dohnat.

Nadešla půlnoc a noc byla tak nádherná, že člověk měl pocit, jako by zněl poslední tón doznívajícího obrovského zvonu, jako dozvuk čehosi překrásného.

Ale jakkoliv byla tato vlháká, klidná noc překrásná, byla to noc nad krutou zemí.

Všude kolem tady lovili vlci, pumy, medvědi a spousty jiných dravců.

Také Indiáni lovili – bělocha, který chtěl zachránit dívku.

A ve dne tady loví mnoho lidí buvolů, stejně jako původní obyvatelé tohoto kraje – Hunkpapaové.

Je to krutý, tvrdý kraj.

Asi hodinu po půlnoci Nachez zpomalil. Začal oddychovat těžce a klus byl už značně malátný. Občas, když byla cesta nerovná, zaklopýtal. Ringo Lee s ním stále a pořád mluvil.-

„Bojuj, Nachezi,“ říkal. „Jsi přece komančský valach z Texasu! Vydrž, Nachezi! Ukaž jim! Bojuj!“

Ale dvě hodiny po půlnoci to přišlo.

Pronásledovatelé byli na dohled – necelých pět set yardů vzadu. Bylo slyšet temné dunění neokovaných koňských kopyt. Bylo slyšet bojový pokřik Hunkpapaů – vytí vlků.

Ringo Lee zabodl hřebci podpatky do slabin – ne moc silně, ale přesto důrazně.

„Ted tryskem a předved’ jim to, Nachezi!“ Hlas nabyl divokého, vyzývavého zabarvení. A tak zapůsobil na mohutného komančského hřebec jako ostré švihnutí bičem.

Nachez s výdrží a urputností stepního vlka začal skutečně uhánět tryskem. Odkudsi ze svého nejhlubšího nitra vytěžil poslední zbytky sil.

Ale bylo jisté, že zemře, bude-li muset takovýmto tryskem urazit více než tři míle. Poběží teď dokud nepadne.

Indiáni je zatím nedostali. Před Nachezem se objevily kopce. Ringo Lee nasměroval mohutné zvíře do průrvy. Ale pak bude třeba zdolat dlouhé stoupání, a to vezme hřebci poslední síly.

Indiáni, kteří ještě nedorazili ke šoupání, je teď rychle doháněli. Přiblížili se až na dvě stě yardů, ale pronásledování byli teď dost vysoko nad nimi. I Sue Keithová si všimla, že pronikavé výkřiky Hunkpapaů dostaly vítězoslavný nádech. Vypadalo to, jako by už lov považovali za skončený.

Ale šedivý valach se dostal až na hřeben, napřímil se a s

oběma jezdci se vrhnul po dost příkrém svahu zase dolů. Občas si sedal na zadní nohy jako pes, ale jeho hřbet zůstával přesto ve vodorovné poloze – natolik byl svah příkrý. Vpravo a vlevo dívka spatřila řeku trpytící se ve svitu měsíce a hvězd. Sue pochopila, že je to Missouri. Řeka tady zřejmě dělala obrovský zákrut. Břehy byly v těchto místech velice strmé. Řeka se tady zakousla do země dost hluboko.

Sue Keithová začala tušit, proč se jí Ringo Lee ptal, zda umí plavat. Věděla také, proč pokřik pronásledovatelů zněl tak vítězoslavně. Věděli totiž bezpečně, že tam nahoře budou jejich oběti v léčce. Ringo Lee hnal svého koně podél okraje strmého břehu až ke skalnatému výběžku. Pak zvířeti zaryl ještě jednou podpatky do slabin a zvuk, který snad už nebylo možné přehlušit jiným, pronikavějším divočejším pokřikem.

Sue Keithové se na okamžik zatajil dech. Ale pak vykřikla divoce a pronikavě i ona. Nemohla jinak. Musela tak vyjádřit svůj strach i svou divokou zoufalou odvalu.

A mohutný kůň skutečně z výběžku skočil, jako by dokázal létat. Přitom zařehotal a zaznělo to jako trubkový signál jezdeckta americké armády.

Pak se všichni zřítily do hloubky. Asi dvacet yardů hluboko. Ale ještě předtím, než dopadli do vody, vrhnul se Ringo Lee od zvířete stranou. Sue Keithová, která se pevně držela jeho opasku, byla stržena také. Ted se ovšem pustila a dopadla do vody. Ucítla bolestivý náraz a už už myslela, že omdlí. Jenže pak si uvědomila, že se potápí stále hlouběji do vody. Ještě si stačila pomyslet, že řeka je tady naštěstí dost hluboká, protože jinak by si všichni polámali kosti.

Náhle pochopila, že se musí dostat na hladinu, a tak konečně přemohla šok nárazu. Neupadla do bezvědomí – naopak, dívka teď mimořádně ožila. Mířila k hladině.

A pak zaslechla funění a odfrkování šedého hřebce a pak volání muže: „Sue! Aha, tady jste! Všechno v pořádku? Poplavte, holčičko! Chyťte se Nachezova ocasu! Musíme se dostat do proudu a pak se nechat nést. Na druhé straně budeme v bezpečí. Zaberte!“

Velice rychle pochopila a začala plavat mohutnými tempy. Ukázalo se, že je vynikající plavkyně. Chytla se konce ocasu koně. Ringo Lee byl těsně vedle ní. Svými dlouhými pažemi se propracovával vodou neuvěřitelně rychle a vždycky, když zabral i svými dlouhými nohama, dostal se o notný kus vpřed.

Zmocnil se jich teď silný proud a hnal je do středu řeky. Za nimi se na okraji skalního výběžku objevili Indiáni.

MLčky hleděli dolů na řeku a na oběti, které jim unikaly. Ani se nezmohli na výkřik, ba ani na ně nestříleli. A nepokusili se je pronásledovat dále.

Vypadali jako by stáli ohromeni v úžasu.

Černý Tomahavk, který družinu vedl, řekl po chvíli s uznáním: „Tenhle Rudovlasý je ale chytrá liška, je to veliký bojovník. Woyuonihan! Waste! Hopo!“

Obrátil koně, aby se vydali na zpáteční cestu, protože u tábora, který přepadli, leželo na pět tisíc buvolích kůží, které se mohly docela dobře hodit.

A ta poslední tři slova znamenala v překladu: „Všechna čest! Jedeme!“ Jeli zpátky. Bude zapotřebí mnoha koní, aby odvezli celý ten náklad buvolích kůží. Buvolí kůže byly totiž velmi důležité. Hunkpapaové znali člověka, který jim za buvolí kůže dá municí a zbraně.

Byl to běloch, ale nikoliv obchodník. Ne, byl to běloch, který ještě s dalšími bílými muži a s několika vozy přijížděl vždy na určité dohodnuté místo.

Působili dojmem skupiny lovců buvolů.

Ale nenamáhali se se zabíjením zvířat.

Raději vyměňovali s Indiány. Šlo to rychleji a snadněji.

Pět tisíc buvolích kůží za tři či čtyři pušky, soudek střelného prachu a tisíc nábojů.

To byl dobrý obchod.

I pro Indiány, kteří si s takovým množstvím buvolích kůží stejně nevěděli rady.

* * *

Půl míle po proudu se zase dostali ke břehu. I když noc nebyla příliš chladná a ani voda nebyla studená, dívka se přece jen roztrásla. Ale Ringo nedal Sue čas k přemýšlení.

„Najděte nějaké suché dříví. Já se teď o to nemůžu starat. Musím nejprve vytrít Nacheze! Byl celý zpocený, když musel do vody.“

Sue to okamžitě pochopila. Chvilí přihlížela, jak muž odsedlával koně, jak natrhal pořádnou hrst trávy a začal jí otírat a masírovat zvíře. Dělal to s nasazením všech sil.

Dívka si pospíšila. Našla dost suchého dříví. Ringo jí pak hodil malou cínovou krabičku. Našla v ní zápalky a za pár chvil se už rozhořel oheň.

„Vyndejte laso, natáhněte ho a rozvěste na ně mokré příkrývky. A sedlo nedávejte moc blízko k ohni. Teplo ať se odráží od příkrývek. Potom se můžete také vysvléct a nechat si usušit svoje věci. Anebo se musím vzdálit na sto yardů, než to uděláte?“

„Ne,“ odpověděla klidně. „Úplně bude stačit příkrývka napnutá mezi námi.“

Hodně dlouho pak spolu nepromluvili. Ringo ji potom už ani neviděl. Natáhla šikovně obě příkrývky, které měli s sebou a ukryla se za nimi. Obklopovalo ji teplo sálající z ohně. Mokré šaty rozvěsila kolem ohně na kolíky, které zapíchla do země. Byla to velice praktická dívka. Odvážná a věděla si rady v každé situaci a vůbec nezanaříkala.

Ringo Lee došel k názoru, že mezi tisícem žen je jich

jistě málo, které by se jí vyrovnaly.

Odfukoval námahou, ale když byl s hřebcem hotov a když se potom pozpátku přiblížil až těsně k ohni, zvíře vděčně odfrkovalo.

Ringo si vysvlékl košili z jelenice. Posadil se na kámen zády k ohni a začal se věnovat svým zbraním. Och, nevěřil, že by ta nedobrovolná koupel nějak uškodila jeho municí. Všechny patrony, které nosil v opasku, vždycky pečlivě olejoval, takže nějakou dobu vydržely naprosto suché.

„No, jakpak se máte?“ zeptal se po chvíli. „Bolelo vás to při dopadu do vody? Hned uvařím silnou kávu. Věci nám brzy uschnou. A do Fort Bufordu už to není daleko. Kdyby Nachez nebyl tak vyčerpaný, mohli jsme jet dál. Ale teď si musíme všichni nejdřív odpočinout. – Co budete dělat pak? Pojedete domů?“

Neodpověděla hned. Ale pak slyšel, jak říká: „Ne, nevrátím se domů. Nemůžu. Moje máma je mrtvá. A otec je kazatelem u jakési sekty, která vykládá bibli strašně divným způsobem. Vlastně to tenkrát zavinil otec, že můj bratr ještě jako kluk utekl, dostal se do špatné společnosti a stal se pistolníkem a hráčem. Protože ze začátku dělal bratr všechno určitě z trucu. A když jsem pak opustila otce i já, věděla jsem, že už se nikdy nebudu moci vrátit. Ne, musím teď jít svou cestou sama. A nemám z toho ani trochu strach. Nebojím se, že bych se nějak neprotloukla. Vím, jaký je v tomto kraji tvrdý život. Ale já už to nějak zvládnu, Ringo. Děkuju vám, že jste mě zachránil. Vím, že život může být nádherný. A jsem ještě celkem mladá – měla jsem právě dvaadvacet. Věřím ještě, že přijdou krásné dny, kdy bude stát za to žít a být na světě. Vím, že život jde dál. Můj bratr Jesse a ti ostatní chlapi jsou mrtví. Byli to báječní muži, opravdoví kamarádi. Hugh Murphy je vedl. A do Beana Beara jsem se skoro zamilovala. A teď už není ani on. Ale já žiju. A jsem za to vděčná.“

Neviděl ji, ale myslel si teď, že jí po tvářích stékají slzy, i když její hlas zněl velice klidně.

Ano, Ringo Lee si byl jist, že pláče – tiše, bez vzlyků, bez hlesnutí. Ale neobrátil se.

„Sue,“ řekl, „co budete dělat? Máte peníze? Uživíte se nějak pro začátek?“

„Už to nějak zvládnou,“ řekla a hlas teď zněl poněkud odmítavě. „Poslyšte, Ringo, udělal jste pro mě opravdu hrozně moc, ale až budeme ve Fort Bufordu, nemusíte se už o mě starat.“

„Bylo by vám to tak nepříjemné?“ zeptal se uraženě, protože se považoval za docela pohledného muže. A když na to přišlo, měl všude u žen úspěch.

Otevřel zatím brašnu u sedla a vylovil z ní pár věcí. Na kameni rozdrtil pažbou revolveru kávová zrnka. Odešel pak k řece, aby donesl vodu v kávové konvici. Postavil ji pak nad plamen.

„Bylo by vám to tak nepříjemné, Sue?“ zeptal se ještě jednou.

„Jste džentlmen,“ řekla tiše. „A určitě na vás jen tak nezapomenu. Myslím, že jste jedním z těch lidí, co jsou solí země a kteří nemají u žen smůlu. Ale i nechci, abyste mi už dál pomáhal. Chci se postavit na vlastní nohy a hned od začátku se prosadit sama.“

Beze slova přikývl. Pak se upřeně zahleděl k východu. Začalo se tam rozednívat.

Ringo vstal, aby se ještě jednou podíval na Nacheze. Ten se mezitím napásl a lehl si. Vychládl, ležel uvolněně a klidně oddychoval.

„Bráško,“ řekl mu Ringo Lee, „koupím ti ve Fort Bufordu náramnou pochoutku. Bez tebe by už tohle blondáté modrooké děvče teď bylo v rukou Hunkpapaů.“

Nachez ospale odfrkl.

Pak se Ringo vrátil k ohni. Vyvaroval se pohledu na

Sue. Připravil kávu, naplnil hrníček pro Sue a podal jí ho přes napnutou přikrývku.

„Díky,“ řekla Sue, když si od něj hrníček brala. Z jejího hlasu bylo poznat, že už nepláče. Pomalu obrátil hlavu, protože ho napadlo, že mu natažená přikrývka musí sahat až k bradě. A taky že ano.

Pár chvil se na sebe mlčky dívali. A pak pili – ona z hrnku a on z malé kávové konvice.

Když se pak na sebe znova podívali, beze slov se na sebe usmáli. Na východě už teď bylo natolik jasno, že si mohl dívku dobře prohlédnout.

Byla krásná – ne, víc než krásná. Byla půvabná, blondýna, modrooká, s plnými rty, krásnými zuby a energickou bradou. Lícní kosti měla posazeny vysoko a oči daleko od sebe. A malý nosík byl trochu zahnutý vzhůru.

Ano, byla půvabná, velmi ženská, ale kolem koutků úst měla i jistý rys trpkosti a tvrdosti. To všechno dokazovalo, že její cesty byly značně spletité a že zakusila mnoho z hořkosti světa. Avšak teď se na něj usmála.

„Jednoho dne,“ řekla, „až budu zase samostatná, pozvu vás na jídlo, Ringo. A možná vás potom i políbím. – Ale teď ne.“

„Ne,“ řekl. „Je na mně asi vidět, že se mi ohromně líbíte, Sue.“

„Jo,“ řekla nakonec. Pak se obrátila a odešla na opačnou stranu ohně.

„Asi za hodinku budeme mít věci suché,“ řekl. „A i Nachez už bude dost odpočatý. Takže budeme pokračovat v cestě do Fort Bufordu.“

* * *

Jeli pořád podél řeky po proudu, až dorazili na úroveň přítoku Yellowstone, který se vléval z druhé strany.

Už zde kotvily u velice primitivních mol první lodě. Byly to větší i menší parníky, ale i jednoduché, široké a plytké nákladní čluny.

Ještě dále po proudu ležela pevnost – mohutná palisádová hradba, za níž stálo mnoho budov. V rozích se tyčily veliké věže a nad tím vším vlála vlajka Unie.

Kolem pevnosti vzniklo město, primitivní, rychle vybudované městečko – spíše osada, která byla ovšem střediskem zásobování pro všechny lovce buvolů, pro armádu – a v neposlední řadě byla i zastávkou všech proplouvajících lodí, které směřovaly dále do Goldlandu.

Ringo Lee se obrátil k dívce. „Vyznáte se tady, Sue?“

„Ano, před dvěma měsíci jsme tady strávili asi čtrnáct dní,“ řekla klidně.

„Ale za těch osm týdnů se tady asi hodně změnilo.“

Přikývl a jeho ostrý pohled neustále zkoumavě těkal kolem. Odhadoval, že se tu teď zdržuje na tisíc lovců buvolů. K tomu bylo nutno' připočítat vojáky z pevnosti, povozníky a skupinky vystěhovalců, kteří měli namířeno do Goldlandu u Bozemanu nebo také do Montany či do Oregonu. A dále osádky lodí i mnoho cestujících těch lodí, které zde na den dva kotvily, aby doplnily zásoby dříví a naložily zboží.

Ringo Lee odhadoval, že je tady pohromadě na dva a půl tisíce bělochů.

U vjezdu do města, které se rozkládalo kolem pevnosti, zaťukala Sue Keithová Ringovi, za nímž ještě pořád seděla, na jeho široká ramena a řekla:

„Tak už mě můžete vysadit, Ringo. Jsme u cíle a od nynějška se o sebe už postarám sama.“

Zastavil koně, obrátil se v sedle, vzal dívku pod pažemi a sesadil ji dolů. Než ji úplně postavil na zem, na pár chvil ji podržel přitisknutou k sobě. Dívali se na sebe z té nejtěsnější blízkosti. Její plná ústa byla docela blizoučko.

„Nedělejte to, Ringo,“ řekla rychle. „Počkejte, až nebudu jako toulavá kočka, která se skoro utopila ve studni, z níž jste ji vytáhl.“

Přikývl, postavil ji na zem a zadíval se na ni shora.

„Jste velice hrdá, Sue,“ zamumlal.

Skoro horlivě přikývla. „To je taky všechno, co mám. Dívka v mé situaci by měla velice dbát na to, aby neztratila hrdost.“

Po těchto tvrdých a strohých slovech se najednou usmála. A byl to přívětivý úsměv. Zasáhl Ringo Leea až do samého nitra a on si najednou uvědomil, že tato dívka má tolik něhy a k tomu ještě spoustu dalších předností, které z ní dělají v očích mužů přímo klenot.

„Ringo,“ řekla, „jsem si jista, že naše známost bude jednou pokračovat. Mějte, prosím, se mnou strpení.“

Tu se usmál i on. „Jistě,“ přikývl. „Ale slibte mi, že mě požádáte o pomoc, jestli si nebudete vědět rady. Jsem vám stále k dispozici, Sue. Nechci se vnucovat, ale nabízím vám svou pravici a ještě víc.“

Tím bylo řečeno vše. Už dále na tuto hrdou dívku nenaléhal. Jel dál. A ani se za ní neohlédl.

Ona se však za ním ještě chvíli dívala. Stála v prachu rozježděné cesty a viděla ho, jak odjíždí – mohutného, se širokými rameny, bez klobouku a s ryšavými vlasy, které zářily jako by to byla jakási výzva nebo přinejmenším signál.

Mezitím se přiblížil člověk, který ji zpovzdálí sledoval. Ten muž vypadal dost přepadle. Měl oblečené šaty, jaké s oblibou nosívali profesionální hráči.

Když se zastavil před dívkou, sáhl si za krempu klobouku. Prohlížel si Sue dost bezostyšně a pak se zeptal: „To byl váš manžel, madam?“

Při těchto slovech se usmál, neočekával totiž očividně odpověď. A pokračoval: „Nebo si hledáte nového muže –

ochránce, u kterého byste se měla dobře?“

Zadívala se na falešného hráče, který neomylným instinktem vycítil, že je sama. Dívala se na něj s téměř soucitným úsměvem.

„Vaše nabídka mi velmi lichotí,“ řekla se zjevnou ironií.
„Můžete táhnout k čertu, pane.“

Ušklíbl se. „Vždyť jsem se jenom ptal,“ řekl.
„Připomínáte mi totiž toulavou kočku, která si hledá teplé místo. Ten ryšavec, se kterým jste přijela, už vás asi má dost. No fajn, já držím bank ve Fessedyho herně. Tak pojd'te ke mně, jestli hledáte muže, který s vámi bude zacházet slušně a nóbl. Mám malý domek a mohl bych vám nabídnout teplé místo. Sama přijdete na to, že osamocená ženská to tady v osadě nemá jednoduché.“

Obrátil se a přitom se opět zlehka dotkl klobouku.

Sue Keithová za ním hleděla.

Dívka, která tady chce žít sama, je neustále vystavena dotěrnostem. To věděla moc dobře.

Ale měla už plán, jak by se mohla docela dobře prosadit a jak si vydělat dost peněz. A peněz by chtěla vydělávat co nejvíc. Nechtěla totiž, aby ji pořád považovali za toulavou kočku. Chtěla malý domek, pěkné šaty a koupací vanu. Ano, vanu si vlastně přála ze všeho nejvíc“.

A pak by chtěla ještě pár dalších věcí.

Je ochotna tvrdě pracovat a použít při tom svůj rozum.

* * *

V osadě Buford, jak se říkalo místu narychlo vystavěnému kolem pevnosti Buford, byla i veřejná stáj.

Tam zavedl Ringo Lee svého Nacheze. Vlastnoručně ho ještě jednou vytřel a pak se postaral o to, aby dostal správné množství ovsa, sena a vody. Sehnal i pár dost drahých mrkví.

Když věděl, že o Nacheze je dobře postaráno, vydal se na cestu. Vstoupil do salónu Biga Muddyho, ve kterém teď bylo dost rušno, protože v osadě teď na pár dní odpočívalo mnoho lovců buvolů před tím, než vytáhli na lov.

Ringo si vzal pivo a posilnil se u stolu s občerstvením. Jeden z vyhazovačů k němu přistoupil a řekl: „Tak co, Ringo, už si zase v našem kraji ? Co dělají Indiáni? Co, chutnají ti tahle vajíčka?“

„Hm, tady ta studená pečinka je taky moc dobrá,“ zasmál se Ringo.

Pozorně si vyhazovače prohlédl a pak se zeptal: „Znáš nějakého chlapa, který má krásné zlaté hodinky? Když otevře víčko, hrají ty hodinky jakousi písničku – My old lucky Kentucky home. Jo, tohle hrají ty hodinky.“

Vyhazovač zavrtěl hlavou. „Jak by se měl ten chlápek jmenovat?“ zeptal se opatrně.

„Laredo Shayne – ale možná si říká jinak.“

„A jak vypadá?“

„Měl by být asi tak vysoký jako já – jenom má tmavé vlasy a šedé oči. Na bradě a na levém koutku úst má jizvy. Ale zřejmě nosí plnovous. Kdopak tady nenosí pár dní staré strniště vousů? „Má u sebe dva revolvery. Víc o něm jinak nevím. Bobe, zaplatím sto dolarů za zprávu o tom chlápku. Musí být v tomhle městě, nebo tady alespoň byl.“

Vyhazovač pomalu přikývl. V očích se mu zračila opatrnost a ostražitost.

„Poptám se,“ řekl pak. „Dám vědět svým kolegům a barmanům. Víš, že to nedělám kvůli těm penězům, Ringo. Jsem ti zavázán díkem. Bez tvojí pomoci by mě totiž tenkrát ten pistolník, co jsem ho musel vyhodit z lokálu určitě zastřelil. Nedělám to kvůli té stovce dolarů. Ale možná je budu muset dát za zprávu někomu dalšímu. Můžeš se spolehnout na moji pomoc, Ringo.“

„Já vím,“ přikývl Ringo Lee. Měl by ses poptat i hráčů. Možná seděl některý z nich u stolu s chlápem, co mu tak hezky hrají hodinky. – No fajn, Bobe!“

Poklepl mu lehce na rameno a obrátil se k pultu. Objednal si dvojitou whisky a doutník.

„Už jsem si myslel, že vám stačí jedno jediné pivo,“ zamumlal barman.

„Už jsem si myslel, že se tady za jedno pivo naláduje až k prasknutí. Proč se nenasnídáte někde jinde?“

„Pozor Duke, to je Ringo Lee,“ řekl čísi chraptivý hlas za Ringem. Pohlédl přes rameno a spatřil seržanta Noela Hammera z pevnosti. Tomuhle seržantovi většinou přezdívali „Hammer – Frňák“.

Přistoupil k pultu vedle Ringa, požádal o whisky a pak řekl: „Plukovník tě chce hned vidět. Hlásili mu, že jsi v osadě. A tak mě poslal, abych tě přivedl. Jsem jeho nejspolehlivější člověk.“ Poslední slova pronesl s opravdovým přesvědčením. Pak do sebe obrátil whisky, otrásl se a udělal: „Brrrrr.“

„Bože můj,“ řekl barmanovi, „co jste to s tou whiskou provedli? To už nemáte sudy? To ji musíte skladovat ve vacích z buvoliny?“

„Nemusíš ji pít, ty násosko,“ zabručel barman. „Žádný zákon tě k tomu nenutí. Když zaplatíš hned – hotově a nebudu ti nic muset dávat na sekeru, dostaneš jinou whisky. Džentlmenskou whisky - jako tenhle pán tady, co si sice ušetřil snídani, ale zato zaplatil pěkně hotově.“ Postavil před sebe dvě láhve. V jedné byla dobrá whisky, čirá, jantarové barvy.

V druhé byla kalná tekutina.

Seržant mžoural na prvotřídní whisky, pak se obrátil k Ringovi a řekl: „Pojď, ty hrdino. Nebo mě snad chceš pozvat na dobrou whisky?“

„Jsi ve službě a nesmíš se opít,“ zašklebil se Ringo a

pohnul se.

Noel Hammer ho zachmuřeně následoval.

Zeptal se na totéž, co Vyhazovač Bob: „Co dělají rudoši? Nemají zálsusk na tvůj skalp?“

Jeho široká pihovatá irská tvář se rozesmála od ucha k uchu. Byl to pořádně statný chlapík, pro kterého armáda vždycky musela obstarávat zvlášť silné koně.

Ringo Lee odpověděl na ten úsměv rozmrzele.

„Vás od jezdeckva brzo přejde smích,“ řekl. „I tady – v Dakotě a v Montaně bude brzo válka. Někde tam, kde se Powder River vlévá do Yellowstonu, se cosi chystá. A tady nahoře nestojí za vším nikdo jiný než náčelník Gall se svými Hunkpapay. Vloni vyhnal z Black Hills všechny zlatokopy a chce letos vyhnat ze zdejších velikých buvolích pastvin všechny lovce – až k Big Muddy. Vy chlapci z Fort Bufordu budete mít ještě plné ruce práce.“

„A tohle řekneš plukovníkovi, Ringo?“

„Jo, zrovínka jako tobě.“

„Tak to jsem si měl za svoje poslední peníze koupit ještě pár dobrých whisek,“ zabručel seržant. „Co mám z peněz v kapse, když celou dobu musím pít ten patok na dluh.“

„Měl bys ty peníze nějak rozumně uložit,“ navrhl mu Ringo. „Kolikpak máš?“

Noel Hammer zaváhal. Potom řekl: „Když mi Tom Rourke a Ben Maffit zaplatí dluhy z her a když potom já zaplatím pár lidem svoje dluhy, tak mi zbude přesně sedm dolarů, které jsem ušetřil ze svého ubohého žoldu.“

Při posledních slovech se jeho chraptivý hlas zabarvil do tónu vzbuzujícího soucit.

Ringo Lee si jej ze strany prohlížel. Ale Hammerova pihovatá zjizvená tvář byla naprosto vážná. A jeho červený nos hruškovitého tvaru žhnul jako vždy,

Ringo sáhl do kapsy své kožené košile a vytáhl cent. „Tady máš, ty chudáčku,“ řekl mírně. „Tohle je základ

tvého budoucího bohatství.“

Seržant vzal minci, mrknul na ni a pak zbožně pronesl: „Aleluja! Zahrbnu tě do své večerní modlitby, bratře.“ Pečlivě si minci schoval. Zatím už opustili osadu a prošli otevřenou hlavní branou do pevnosti. Na cvičném prostranství nastoupila k prohlídce jakási jednotka.

Důstojník s hodností „kapitána ostře zvolal:

„Seržante Hammere!“

„Ano, pane!“ odpověděl voják, udělal ještě dva kroky a pak zasalutoval před důstojníkem.

„Mému pomocníkovi vyndávají slepé střevo,“ řekl kapitán. „A koho byste řekl, seržante Hammere, že mi přidělili jako náhradu?“

Ringo Lee se rovněž zastavil a slyšel každé slovo. Poodstoupil pár kroků stranou, aby viděl Noelu Hammerovi do obličeje. Vypadal stejně jako v lokále, když se napil podřadné whisky a udělal „Brrr“.

Tentokrát ovšem nepronesl „Brrrrr“, nýbrž řekl chraptivě: „To se vám může stát, pane, kdykoliv si vezmete někoho, kdo ještě slepák má. Určitě byste našel někoho, komu už ho vyoperovali. Já ... já ho ještě mám a když se tak pozorně zaposlouchám, myslím, že mě brzy začne zlobit taky. Já ...“

„Vy si ze mě budete utahovat, seržante?“ zeptal se kapitán velmi mírně. Ale byla to velmi nebezpečná mírnost. Byl štíhlý, svalnatý, blondýn s pomněnkovými očima, přesně jako bývají líčení hrdinové nordických ság.

Noel Hammer opět zasalutoval. „Ne, pane – nikdy pane! Jen mám obavy, že i moje slepé střevo by ... A za tři týdny přece jdu do civilu! Takže se ani nevyplatí, abych...“

„Pokud vím, měl jste přivést toho slavného lovce indiánských skalpů, toho ... Rudovlasého Leea,“ přerušil ho důstojník a krátce pohlédl na čekajícího Ringa Leea. Pak pokračoval:

„Hlaste plukovníkovi splnění rozkazu a pak okamžitě začněte s plněním služby mého pomocníka. Rozuměl jste, seržante?“

„Ano, pane,“ zaskřípal zuby Noel Hammer.

Ringo Lee zatím přistoupil blíž. „Vy jste mne, pane, označil jako lovce indiánských skalpů?“ zeptal se kapitána.

Ten si ho prohlédl od hlavy k patě.

„Vás, neholené chlapy z divočiny, znám moc dobře,“ řekl pak. „Ale nechce se mi s vámi ztrácet čas. Pokračujte dál, člověče! Jděte!“

Ringo se na něj vážně zadíval.

„Vy jste tady asi nový,“ zamumlal. „A mám dojem, že jste pěkný cvok. No fajn, tak si mi klidně říkejte lovec skalpů. Pro mě za mě, jděte si třeba k čertu.“ Obrátil se a šel dále.

Po několika krocích ho seržant dohonil.

„Tobě je hej, Ringo,“ řekl. „Ty bys mu mohl dát i pár za vyučenou. Ale já – já abych si teď dal pozor, aby ze mě nestáhl kůži. No, ale za tři týdny už vysvlíknu uniformu. A potom mi může ...“

Dostali se k velitelství a vešli dovnitř.

Už za pár minut vyšel seržant Noel Hammer zase ven a vydal se ke kapitánu Ulysse M. Harringtonovi.

„Pane,“ řekl pak, „podařilo se mi přesvědčit plukovníka, že vedení písárny nemůžu předat jen tak za pár minut. Musím svého nástupce do všeho zasvětit. S plukovníkovým svolením můžu službu u vás nastoupit až zítra.“

Kapitán přimhouřil oči. Pak se tvrdě usmál.

„Vy jste mazák, co? Stará páka, že? A k tomu jste měl ještě pěkné místo v písárně. A za tři týdny budete propuštěn, co? Vůbec se vám nelíbí, že byste měl být zařazen do pohotovostního družstva, že?“

„Cítím se velmi poctěn,“ řekl Noel Hammer chraptivě. „V celé pevnosti byste nenašel lepšího seržanta než jsem já, pane. Cítím se vskutku velmi poctěn a udělám vše, co bude v mých silách. Ale teď mi, prosím, dovolte odejít. Musím do města. Je třeba tam ještě vyřídit spoustu věcí. Musím služebně z pevnosti, pane!“

Kapitán Ulysses M. Harrington zbrunátněl.

„Zřejmě abyste se opil,“ zamumlal. „Ale od zítřka podléháte mně. A pak uvidíme.“

„Ano, pane,“ řekl Noel Hammer a pozdravil.

Kapitán se ovšem beze slova obrátil. Po třech krocích ho zarazil seržantův hlas: „Pane!“

Zastavil se a ohlédl se přes rameno. Seržant stále ještě salutoval a suše pronesl: „Já jsem zdravil, pane. A v předpisech stojí, že každý nadřízený má na pozdrav podřízeného odpovědět.“

Kapitán kývl. „Jsem rád, že budu mít tak svědomitého pomocníka,“ řekl pak mírně. Pak se obrátil, pečlivě pozdravil a odešel.

Noel Hammer za ním zíral. „Já jsem ale vůl,“ zamumlal. Proč jenom toho nádivu ještě víc dráždím? Ten mi ještě za ty tři zbývající týdny pořádně zatopí. No, ale teď půjdu hezky do města a za ty svoje poslední dolary si tam pěkně užiju. Doufám, že najdu nějakého troubu, se kterým se budu moct zlinkovat.“

* * *

Ringo Lee vyšel z velitelství až po více než půlhodině. Jeho rozhovor s plukovníkem byl velmi vážný a přísně tajný.

Ringo Lee nebyl totiž do pevnosti pozván jen proto, aby svou zprávou o situaci na Buvolí louce doplnil hlášení armádních hlídek.

Ne, rozhovor s velitelem pevnosti Fort Buford se točil i kolem dalších věcí.

Šlo například o to, že existují běloši, kteří dodávají Indiánům za buvolí kůže zbraně a munici.

Ringo Lee se tedy dostal z budovy velitelství až po půlhoдинě. Když šel přes cvičiště, prováděl onen blondatý kapitán, který ho nazval lovcem indiánských skalpů, stále ještě prohlídku své jednotky. Všímal si jako zkušený důstojník každého detailu. Když Ringo Lee procházel kolem, zaslechl ho, jak přísně říká: „Desátníku, na téhle přezce je rezavá skvrna. Doufám, že víte, že zrezivělé přezky se dají vycídit do nádherného lesku tabákovým popelem! Jestli chcete, aby vám zůstaly desátnické pecky, musíte jít i vy svým lidem příkladem!“

Chudáci hoši, kterým velí..., pomyslel si Ringo.

Opustil pevnost a vydal se do veřejné stáje. Podíval se na Nacheze, vzal si z brašny u sedla věci na mytí a břitvu a vydal se dolů k řece. Kousek proti proudu našel místo ke koupání. Trochu se rozkýval a pak se dlouho koupal a nakonec si oholil své strniště vousů.

Když se pak natáhl na slunci, na chvílku usnul. Probudil se pozdě odpoledne a pocítil divoký hlad.

Ty dvě hodinky uvolnění a klidu mu udělaly náramně dobře. Cítil se opět svěží a vydal se někam poobědvat.

Odpoledne strávil pln netrpělivosti. Byl už večer, když zase vešel do lokálu Big Muddy. Tam už zatím nastoupil do služby vyhazovač Bob Fuller.

Přiblížil se k Ringovi a zamumlal: „Počkej ještě půl hodinku. Ringo. Potom přijdou naše hopsandy. A Lola ti poví něco o chlapovi, kterého hledáš. Byla totiž předevčírem celou noc s člověkem, který měl přesně takové hodinky, jaké jsi mi popsal. Jestli ti její informace pomůžou, tak jí dej sto dolarů. Chtěla by tady s tím ráda skončit a odejít domů do Tennessee.“

„Díky, Bobe,“ zamumlal Ringo, „nezapomenu ti to.“

„Já jsem tvým dlužníkem, Ringo.“

Ringo se loudal hernou, dokud se konečně na pódiu největšího sálu nezačala připravovat kapela k hraní k tanci. A z hořejšího patra scházely po schodech tanečnice v pestrých šatech a bohatě naličené.

Takové tanečnice byste našli po celém Západě, v lokálech u staveb železnice a i ve městech honáků či lovců. Byly i zde, kde neustále stovky lovců buvolů prodávaly svou kořist a prohýřily zde vždy nemalou část svých výdělků.

Ringo zahlédl, jak Bob Fuller mluvil s jednou z dívek. Přistoupil blíž. Dívka se k němu obrátila.

„Kupte si pár lístků na tanec, Ringo,“ usmála se na něho. „Můžu vám dělat společnost, pokud mi budete moci dát každých pět minut lístek.“

Její hlas nabyl dost trpkého tónu a Ringo pochopil, že nemůže slevit ani cent. Tato dívka patřila k lidem, kterým se říká „zlatokopové“. Přišli sem, aby si vydělali peníze. A každý tanec stojí dolar. Za každý lístek dostane připsáno k dobru pětadvacet centů.

Přikývl, nabídl jí rámě a odvedl ji ke stolu, za nímž seděl zaměstnanec podniku a prodával lístky k tanci. Vzal si tři. Pak odvedl dívku k baru a objednal pití. Dívka poprosila o pivo, které tady stálo zrovna tolik, co whisky. Ringo sám si dal něco tvrdšího, a netrpělivě se na dívku zadíval.

Usmála se a ostře si ho přeměřila. „Jste prý v indiánském kraji slavný člověk,“ řekla pak. „Ale to je fuk. Mám doma tři sestry, o které se musím starat, protože už nemáme rodiče. A já bych chtěla ještě před zimou domů a někde si koupit malý obchůdek. Chci, aby moje sestřičky dostaly dobrou, výchovu. Budou chodit do školy. Proto si nemůžu dovolit vyhodit ani cent. A jak je to s tou stovkou

dolarů?“

„Tu dostanete, když mi něco povíte o chlápku, kterého hledám.“

Když to Ringo řekl, dívce se v tvrdých očích spokojeně zablýsklo.

Ale vtom začala hrát kapela k prvnímu tanci. Dívky byly rozebrány už předtím. Ringo teď musel tančit s Lolou. Ale takto se vlastně mohli bavit ještě lépe, protože byli blíže.

„Ten člověk tady byl před dvěma dny,“ řekla. „Měl hodinky, jak mi je popsal Bob Fuller. Během večera mi je dokonce dlouho ukazoval. Koupil na padesát lístků k tanci a zaplatil za spoustu pití. Byla jsem s ním až do půlnoci. A když potom kapela přestala hrát, doprovodila jsem ho do herny. A přinesla jsem mu štěstí.“

„A co jste se dozvěděla o něm?“

„Říkal, že naložili deset tisíc buvolích kůží na ‚Georgii‘ a že se utábořil těsně vedle mola, u kterého ‚Georgia‘ kotví. Říkal, že se jmenuje Larry a tak mu taky říkali dva tři muži, kteří ho znali a kteří s ním prohodili pár slov. Měl plnovous, ale já viděla, že má pod ním na levé straně obličejě pár jizev. Napadal lehce na levou nohu a na levém zápěstí měl tetování. Byla to texaská vlajka. Říkal, že na druhý den táhnou zase do kraje, kde jsou buvoli takže to muselo být včera. Asi dvě hodiny po půlnoci za ním přišel muž, který ho odvezl do tábora. Ten chlap je tady znám jako Lamželezo Johnson – obr jako z doby kamenné. Říkal, že si teď musí předat a zaplatit náklad. Ale ten Larry s ním nešel. Dal mu tisíc dolarů. Odešel až za hodinu, po tom, co u hracího stolu vyhrál dost velkou sumu peněz. Dal mi sto dolarů.“

„Ty vám dám také, Lolo,“ slíbil Ringo Lee a rozloučil se s ní, když tanec skončil.

Opustil město. Nastal už večer. Na západě se slunko sklánělo k obzoru. Ringo pospíchal kolem mol, u nichž

kotvily lodě.

A pak zahlédl „Georgii“. Byl to jeden z oněch říčních parníků, které mají lopatkové kolo na zádi. Loď byla plně naložena buvolími kůži a dřevem na topení v kotli. Odrazí možná ještě tuto noc, budou-li hvězdy a měsíc svítit tak jasně jako noc předešlou.

Ringo se rozhlédl po okolí. Nebylo těžké poznat, že tady těsně u břehu bylo nedávno tábořiště. Trochu se v nastávajícím soumraku prošel po okolí a podle stop zjistil, že tady bylo asi osm až dvanáct těžkých povozů. Takže pěkně velká skupina lidí, která má k dispozici také dostatek osedlaných koní.

Takže tady byli lidé Lareda Shayneho.

Přivezli sem na deset tisíc buvolích kůží. Za jednu kůži se teď platí dva dolary a dvacet centů. To je při tisícovce kůží docela pěkná sumička, uvážíme-li, že chlapi tyhle kůže dostali od Indiánů výměnou za pár pušek a municí, že tedy kůže nemuseli získat namáhavým lovem. To všechno byl docela rychlý obchod.

Indiáni přepadávali všechny tábory lovců buvolů. Takové množství buvolích kůží by sami nedokázali spotřebovat, kdyby jim za ně Laredo Shayne a jeho lidé nedali zbraně a municí.

Člověk, který na to před několika týdny přišel, se jmenoval Jim Kearney. A žil potom už jen tak krátce, že mohl Ringo Leeovi poskytnout jen ty nejzákladnější informace.

Ringo si teď ale uvědomil, že už podruhé přišel opět pozdě. Protože Laredo Shayne, který si nechá říkat Larry, už byl zase pryč. Je teď někde na Buvolí louce. Nebude vůbec jednoduché najít jej a jeho lidi. Protože tam v tom kraji jsou stovky takových táborů lovců buvolů.

Zatímco Ringo Lee o tom všem uvažoval, setmělo se. Obrátil se k lodi. Svítily tam dvě mžourající lampy a z

obou komínů se valil kouř.

Ringo uvažoval, zda má jít na palubu a promluvit si s kapitánem. Ten člověk by mu totiž mohl dát další informace. Ale nevěřil, že by kapitán lodi patřil k Shayneho bandě. Ta totiž vystupuje jako skupina lovců buvolů, která přiváží na prodej svůj vlastní úlovek. A kapitán nakupuje na vlastní účet nebo z pověření svých šéfů nebo jiných osob. Nakupoval od všech lovců za tržní cenu do té doby, dokud loď nebyla plně naložená. Pak odjížděl dolů do Saint Louis.

Ale vedle Ringo Leea, kde se za haldou dříví mohl pohodlně ukrýt člověk, se ozval čísi tvrdý hlas: „Mírím na vás brokovníci, kamaráde! A je nabitá indiánskými broky!“

Ringo Lee stál bez hnutí. Musel by totiž udělat nejméně tři skoky, aby se dostal do bezpečí.

A zatím by ho ten muž s puškou určitě dostal.

„Copak se děje?“ zeptal se Ringo. „Chcete prachy?“

Tvrdý hlas se chraptivě zasmál.

„Už vás sleduju několik hodin,“ řekl muž. „Nechal jste se přes Boba Fullera ptát po člověku, který nosí hodinky, co hrajou písničku. No fajn, tak co tomu pánovi chcete?“ Poslední otázka zazněla velice přísně a zostra.

„To tomu – pánovi – řeknu sám,“ odpověděl Ringo velice klidně. Napolo se obrátil a chtěl říci, že by rád odešel. Ale muž, který stále ještě stál v přítmí hromady dříví, natáhl kohoutek zbraně. Ringo to zaslechl docela jasně.

„Nehýbat se,“ řekl muž chraptivě. „Jinak z vás udělám řešeto.“

Ringo se opět zarazil. Věděl, že je v pěkné bryndě. Měl tady co dělat s pěkně tvrdým chlapem.

A je jasné, že nemohl být rychlejší než puška připravená k výstřelu a namířená na něho.

A teď se navíc ukázalo, že onen muž nebyl sám. Protože vztekle řekl: „No, chlapci, vemte si ho do parády. Rád bych se dozvěděl, proč pase po Larrym. A on mi to poví. Do toho, chlapi!“

Objevili se dva muži. Udělali veliký oblouk vpravo i vlevo, aby se vyhnuli palebnému úhlu pušky. Přiblížili se tak k Ringovi Leemu z obou stran zezadu.

A zároveň se objevil i muž s brokovnicí a přistoupil tak blízko, až ústí dvojité hlavně dloublo Ringa do prsou.

„Tak co, ty postrachu Indiánů. Dostanu na svoji zdvořilou otázku zdvořilou odpověď?“ Muž se zeptal velmi zuřivě a drtil slova, jako by to byly skřípající kamínky.

„Kdopak jste?“ zeptal se Ringo.

Pár chvil mlčeli. Muž se nejdříve musel důkladně zamyslet. Ale pak se tiše rozesmál. „No, fajn. konečně proč ne? Dokážu ti, že my umíme odpovídat hezky. My patříme k lidem toho člověka se zlatými hracími hodinkami. Neměli jsme ještě volno, protože jsme museli dát do pořádku vozy a vyložit kůže. Proto jsme si udělali volno teď, když vozy odjely. Víme, kam přesně jedou a na koních je pohodlně dohoníme. To tedy byla dost podrobná informace, ne? A teď jsi na řadě ty – panáčku.“

„Jistě,“ přikývl Ringo a rukou udělal neuvěřitelně rychlý pohyb. Podařilo se mu odstrčit stranou ústí hlavně pušky. Muž stiskl spoušť o zlomek sekundy později. Jen oheň, který při výstřelu vyšel, ošlehl Ringovi bundu z jelenice.

Broky ovšem zasáhly jednoho z mužů, který stál za Ringem. Muž byl na místě mrtev a ani si nestačil uvědomit, že za to může vděčit svému kumpánovi.

Ringo Lee se ale vrhl na muže s brokovnicí. Zaútočil divoce a prudce jako vlk. A Ringo nebyl jen mohutný a dobře stavěný, ale disponoval i nesmírnou silou a byl pružný, což mu dovolovalo provádět neuvěřitelné kousky.

A přesto jeho útok s mužem skoro nepohnul. Bylo to, jako by Ringo vyskočil na kmen stromu pevně zakořeněném v zemi.

Muž sice nebyl tak vysoký jako on, ale byl mnohem podsaditější, těžší a svalnatější. Ringo ho zasáhl těsně nad opasek tvrdým hákem, který by kohokoliv jiného složil k zemi. Pak ho zasáhl do žeber, ale to bylo, jako by pěstí udeřil do buvola.

Muž se pak se zamručením rozmáchl a udeřil těžkou hlavní brokovnice Ringovi přes stehna. Byl to zákeřný a přitom přesný a vypočítaný úder. Ringovi praskla kost. Zapotácel se. A v tom ho kopl zezadu pod kolena další muž, který až dosud stál za ním.

Ti dva chlapi byli nadmíru zkušený a neznali pravidla. Byli to typičtí rváči a surovci. Neznali slitování. Zřejmě prchali před zákonem a tak museli utéct až do kraje Indiánů a buvolů.

Ringo Lee se převálil po zemi. Když se pak znovu zvedl, měl v ruce revolver.

Ale byl sám. Ti dva surovci už ho nechali být a zmizeli za haldou dříví.

A měli k tomu důvod.

Výstřel z brokovnice vzbudil pozornost několika mužů na blízké „Georgii“. Zaznělo odtamtud pár výkřiků. Čísi ostrý hlas zavolal: „Do toho, hoši! Vezměte si lampy a jdeme se podívat na břeh. Tam u té hromady dřeva musí někdo být.“

Ringo Lee potřeboval jen chvíličku, aby si uvědomil, že je tady mrtvý a že na zemi leží brokovnice. Když ho najdou u zabitého, bude muset přinejmenším odpovídat na nepříjemné otázky. Možná by ho dokonce zavedli do pevnosti a tam by se všechno vysvětlilo až u plukovníka.

Všem těmto komplikacím by se raději vyhnul. Mrtvému už nepomůže, když tady bude čekat, aby se zpovídal lidem

z lodi. Bylo by lepší, kdyby se vydal pronásledovat oba ty chlapy. A tak se jen s malým zpožděním vydal i on na cestu. Náskok obou těch lumpů nemohl být velký.

* * *

Byli ještě nebezpečnější, než si myslel. A dost možná, že se vydal pronásledovat je až příliš ukvapeně.

Číhali na konci uličky mezi dvěma stohy dříví a správně tušili, že se pokusí je sledovat.

Veliký, mohutný chlapík, který střílel z brokovnice a kterého Ringo ani dvěma mohutnými údery nevyvedl z rovnováhy, svíral v ruce dlouhou a silou palici.

Rozhodl se, že neudeří shora dolů, protože to by se Ringo mohl úderu snadno vyhnout. Ne, udělá to ze strany, jako děti, když chtějí bičíkem ustřelit kvítek na rostlince. Bude to jako máchnutí kosou.

Ten zákeřný úder měl zřejmě zasáhnout kolena. Ale byl veden trochu výš, a tak minul cíl.

Přesto se ale Ringo svalil a měl pocit, jako by měl obě nohy nad kolenem přeraženy. Ale bleskurychle a zoufale se překulil na stranu. Druhý muž, který se na něho chtěl vrhnout s nožem, tedy o něj zakopl. Nůž mu projel bundou i košilí a svezl se po žeburu. Pak se oba odvalili každý na jinou stranu.

Ringo se dostal až ke stohu dříví, posadil se a z pouzdra nalevo vytrhl zbraň. Věděl, že ti chlapi ho chtějí zabít pokud možno bez hluku.

Nejdříve vystřelil na chlapa s nožem a ještě zahlédl, jak sebou zasažený muž trhnul.

Druhý muž pak hodil obrovitou palicí jako oštěpem. Zaoblený konec zasáhl Ringa do čela jako kopnutí koně.

Ještě si stačil pomyslet: A teď mě ...

Víc už nevěděl.

Když se probíral, bylo už dávno po rozednění. Potřeboval hodnou chvíli, než se dovedl na všechno upamatovat. Hlava ho bolela jako střep a cítil také píchání v ráně u žebra.

Nohy ho nad koleny úžasně bolely a chvilku měl dojem, že je má zlomené. Ale když jimi pak – přes obrovskou bolest – mohl pohnout, bylo mu jasné, že jsou to jenom silné pohmožděniny. Ležel v malé místnůstce a pomyslel si, že je v pevnosti a že to je důstojnická ošetrovna.

O něco později také vešel lékař pevnosti, který Ringa zběžně znal.

Lékař na něj pokývl. „Jak se vám vede, pane Lee?“

„Och, už mi bylo mnohem hůř. Bolí mě hlava a svaly na stehnech.“

„A co rána na boku?“

„To je říznutí nožem – skoro vám to odrovnalo žebro. Musel jsem vám to zašít. Lékař to pronesl suše a věcně. V očích se mu zračil zájem.“

„Tam u řeky blízko ‚Georgie‘, která dnes v noci odplula, našli mrtvolu. Pár mužů z lodi vás ovšem ještě předtím doneslo sem do pevnosti a ohlásilo vraždu. Plukovník by od vás chtěl podrobnou zprávu. Nemám nic proti, kdybyste chtěl vstát. Víím moc dobře, jak jste houževnatý, Ringo. A víím také, že už jste nějakou dobu ve službách armády a dostáváte plat vrchního skauta.“

Zasmál se ještě víc. „Jinak byste byl v pěkné bryndě,“ dodal. „Nějakého chlapa zabili brokovnicí. Můj ty bože, něco tak ošklivého se nevidí často.“ Řekl to hořce a s odporem.

„Vstanu a půjdu k plukovníkovi,“ odpověděl Ringo.

O půl hodiny později už všechno podrobně vylíčil. „Po tom všem, co jsem slyšel o Lamželezu Johnsonovi,“ dodal, „to musel být on, jehož brokovnici se mi podařilo odstrčit a kdo potom vystřelil o zlomek sekundy později. A byl to taky chlap, který mě praštil tou dlouhou palicí. Když jsem potom ještě vystřelil, dal se zřejmě na útěk, protože lidi z ‚Georgie‘ by ho zahlédli a poznali... Takže toho druhého chlapa jsem asi zranil jen lehce.“

Zmlkl a díval se na plukovníka, který přecházel místností sem a tam a pak se zastavil před oknem.

Plukovník Nelson A. Miles (za války měl hodnost generála) se dost znechuceně díval na cvičiště pod oknem. Tam právě vedla hlídka pěti mužů vedená seržantem pořád ještě dost opilého vrchního seržanta Noela Hammera z města. Nevrátil se totiž včas k nástupu do služby.

Budu ho muset dát zavřít, pomyslel si plukovník. Pro nedodržení času vycházky. A až ho propustí z vězení, bude už takřka termín jeho odchodu do civilu. Musel bych mu totiž dát jednadvacet dnů vězení. Ale jako starší seržant oddílu, který musí vyjíždět na indiánské území, je nejlepším seržantem v pevnosti po tom, co kvůli zápalu slepého střeva vypadl seržant Bill Scott. A je třeba teď vyslat jednu jednotku s Ringo Leem na Buvolí louku. Ringo Lee toho Lareda Shayneho a jeho bandu musí za každou cenu dostat. Každá moderní vinčestrovka a každý balíček nábojů, které si Indiáni mohou opatřit, jenom posiluje jejich bojovou sílu a stojí další životy našich vojáků.

Po těchto úvahách se obrátil k Ringovi.

„Dávám vám dva dny času, pane Lee,“ řekl. „Pak musíte vyrazit a najít Lareda Shayneho a jeho lidi. Bude vás doprovázet oddíl asi třiceti mužů. – Budete se za dva dny cítit zase dost silný abyste ...“

„Už zítra, plukovníku,“ řekl Ringo.

* * *

Opustil pevnost pozdě odpoledne a pohyboval se dost pomalu a neohrabaně, jako by měl ztuhlá kolena. Se vztekem myslel na to, jak hloupě vběhl jako zelenáč do léčky.

To by se mu už nikdy nemělo stát.

Dostal nesmírný hlad.

Když navštívil ve veřejné stáji svého Nachcze, porozhlédl se, kde by se mohl navečeřet.

A vtom spatřil něco, čemu ze začátku vůbec nemohl uvěřit. Ale byla to pravda! Uviděl Sue Keithovou.

V průrvě mezi domy byla mezi jejich stěnami napnutá stanová plachta. U jednoho z oněch domů byla vezděná kamna. Do těchto kamen byla udělána díra a zasazena kouřová roura starých kuchyňských kamen.

Ta stará kamna se dostala na souš bezpochyby z nějaké lodi, protože bylo možné na nich nejen vařit a smažit, ale dokonce v jejich troubě i péct.

A to všechno taky Sue Keithová dělala. Nabízela své kuchařské umění – či lépe výsledky svého všestranného umění dost nahlas. Ringo slyšel, jak její hlas vychvaluje některé věci.

Ale kromě toho si Ringo mohl i přechíst, co všechno je tu k dostání. Bylo to napsáno černou barvou malým štětečkem na víku od jakési bedny:

Palačinky s ostružinovou marmeládou

Pečené kuře

Míchaná vejíčka na slatině se šunkou

Nakládáné okurky, fazolový salát

Rajčata

Pečené, brambory, káva

Zatímco si Ringo tohle všechno četl, neustále slyšel, jak její hlas velebí nabízené pochoutky.

„Už mám poslední tři pečená kuřátka, pánové! A kdo ví, kdy lodě zase takové dobroty přivezou? Kdo si dá poslední?“

Právě procházeli kolem tří lovců buvolů, kteří měli určitě namířeno na whisky. V tom se jako na nějaký neslyšný pokyn zastavili, pohlédli na sebe a beze slova se obrátili k onomu stánku s občerstvením.

„Dejte mi, prosím vás, slečinko, ty tři ptáky,“ řekl jeden.

„Tu vaši restauraci nemáte zařízenou zrovna nóbl,“ řekl druhý muž, zatímco čekali na obsluhu.

„A přitom vypadá, jako by jí patřil ten nejlepší podnik v Bostonu,“ tvrdil třetí.

Obsluhovala je obratně a rychle, usmála se na ně, jako ostatně na všechny zákazníky před nimi, a řekla: „Pánové, dejte mi pár týdnů čas a určitě budu mít jednu z nejlepších restaurací ve Fort Bufordu. Nebo vám snad nechutná? Copak nepoznáte, že to dělala ženská?“

Zamyšleně přežvykovali a ochutnali nejen křupavá kuřata, ale i pečené brambory a fazolový salát.

A přežvykujíc zamručeli, že jim opravdu chutná. Jeden z nich řekl: „Ty pečené brambory vážně chutnají mnohem líp než v jiných restauracích. To je nějaká vlastní odrůda brambor, slečno?“

„Ne,“ usmála se, „brambory se musí oškrábat, nakrájet a pak je péct s cibulí – a se slaninou samosebou. Ale nejdůležitější je, aby se pekly oškrábané. Potom teprve chutnají takhle. Ale kdopak by si dal tu námahu? To dokáže jenom ženská, trpělivá, svědomitá ženská.“

Po těchto slovech se zase otočila a věnovala se práci u sporáku.

Ringo Lee, který stál trochu stranou a všechno to pozoroval, aniž by si ho Sue všimla, se zářivě rozesmál. Ta

už se nějak životem protluče. Není snad odvážnější a hrdější ženské než je ona.

Také přistoupil k primitivnímu stánku s občerstvením.

Za chvíli se Sue obrátila od sporáku, aby se zeptala na jeho přání. Protože měl klobouk a hlavu trochu sklonil, zastínil okraj klobouku jeho obličej, takže ho hned nepoznala. Ale když hlavu zvedl a usmál se, rychle nabrala dech a opětovala jeho úsměv.

„Ringo,“ řekla jen toto jediné slovo. Ale cítil, že má radost, že ho vidí.

„Sue?“ řekl, „je to tak lepší? Stojíte teď na vlastních? Už vám tedy můžu říct, jaká jste báječná? Můžu se už teď konečně o vás začít ucházet?“

Stáli tady docela sami. On stál na opačném konci stánku. A zrovna kodrcaly po cestě těžké nákladní vozy, takže jejich rachocením znemožnilo, aby kdokoliv stojící dál než na dva kroky jejich rozhovor mohl vyslechnout.

Sue se zadívala na Ringa doširoka rozevřenýma očima.

„Ach, Ringo, ještě dlouho nebudu stát na vlastních,“ řekla pak. „Mám tři stovky dolarů dluhů a za tohle místočko mezi dvěma domy musím týdně platit padesát dolarů. Ne, ještě nejsem svobodná a soběstačná a nestojím ještě na svých. Pořád ještě jsem v nebezpečí, že podlehnu muži jako vy, protože by pak pro mne skoro všechno bylo daleko jednodušší – snad by se o mě totiž staral. Ringo, můžete ještě trochu posečkat?“

Podívala se na něj prosebně. Musel se usmát a zavrtěl hlavou. „To je dost bláznivé,“ řekl. „Našetřil jsem víc než deset tisíc dolarů a ženu bych klidně uživil. Ale ...“

Zmlkl, protože oči se jí ještě víc rozšířily.

„To – to byla – nabídka k sňatku?“ Zeptala se a položila si dlaň na hrdlo, jako by tak chtěla zadržet bušící srdce.

Ale nečekala na jeho odpověď. Nechtěla, aby jí odpověděl. Řekla rychle:

„Nechme to tak, Ringo! Chci se osamostatnit a postavit se na vlastní. Chci mít možnost rozhodnout se docela dobrovolně. Protože holka v nouzi, která navíc ještě musí být vděčná za zachráněný život, snadno chňapne po nejbližší příležitosti. Ale já bych to chtěla jinak, Ringo. Pochopte to přece.“

Přikývl a trochu se cítil zatrpklý a nazlobený.

„Kdysi jsem měl tetu,“ řekl. „Tetu Mabel. Ta byla taky celý život náramně hrdá a bála se udělat něco špatně. Když pak umřela jako zatrpklá stará panna, zanechala po sobě sedm koček a písemné doznání, že žila život zbytečně...“

Sue se v očích objevil bojovný výraz. Tvrdě ho přerušila: „Vaše teta, Ringo, byla docela určitě jiná než já. Protože já žiju – a jak! Musím se rvát. Musím se pěkně ohánět, abych to tady někam dotáhla. Co si dáte k jídlu, Ringo?“

Zadíval se na ni stejně jiskřivým pohledem. V obou párech očí to blýskalo.

Ale pak se na sebe podívali něžněji a zase se jeden na druhého usmáli.

„Vajíčka na špeku, pečené brambory, nakládané okurky a kávu,“ odpověděl na její poslední otázku.

Ale za chvíličku dodal: „Možná se teď na pár týdnů neuvidíme, Sue. Brzy odjedu pryč – možná na dlouhé týdny. Je mi to líto, ale nebudete tady potom mít žádného ochránce.“

Neodpověděla nic. Jen se na něj divně podívala a on měl téměř dojem, jako by se náhle polekala a zmocnil se jí strach o něj. To mu způsobilo radost.

„A kdybych se nevrátil, tak to nebude z mojí vůle, Sue,“ dodal. „To potom budu mrtev bez toho, abych vás jednou jedinkrát mohl políbit. Potom se vám možná přece jen stane to, co tetě Mabel. Leda že byste našla lepšího chlapa, než jsem já.“

„Náfuka zrovna tedy nejste,“ řekla trochu stroze a opět se obrátila ke kamínkům.

Trpělivě čekal. Mezitím už dojedlo pár ostatních zákazníků. Zaplatili, nešetřili pochvalnými slovy a téměř všichni se pokusili více či méně skrytě dvořit.

Pak přistoupila k Ringovi – na druhé straně pultu se zastavila a pozorovala, jak i on dojídal večeři. Sobě i jemu nalila kávu a pak řekla: „Pro dnešek končím a všechno to musím zbalit.“

„Kde bydlíte, Sue?“ zeptal se.

„V hotelu,“ odpověděla. „Zatím se mi nepodařilo sehnat ubytování. Pokoj v hotelu je sice velice drahý, ale zato se docela levně stravuju. Navíc nejsem nikomu za nic zavázána a jsem tady svým pánem.“

Na chvíli zmlkla a vypadalo to, jako by něčemu naslouchala.

Pak řekla: „Ringo, jestli mi teď pomůžete s balením, budu hotová rychleji. Zašla bych se pak do hotelu trochu opláchnout, abych nebyla cítit kuchyní – a pak bych s vámi šla na hodinku na procházku při měsíčku dolů k řece.“

Užasl.

„A proč byste to dělala, Sue?“ zeptal se.

Její pohled byl zpočátku velice vážný. To ve světle lampy dobře rozpoznal.

„Abys měl chuť se vrátit, Ringo!“ Řekla docela stručně.

Stále ještě se jí díval do očí a poznal v nich, že tam dole u řeky ji bude smět políbit.

Teď, když věděla, že odjíždí a že je možné, že se už nikdy nebude moci vrátit, projevila se jako zkušená a chytrá. Teď ji ženský instinkt nezklamal a vedl ji správně.

Chtěla mu něco dát s sebou. Chtěla mu poskytnout milou vzpomínku na sebe. A neomylným ženským instinktem vytušila, že to bude pro něj zdrojem ohromné

síly.

Ano, tam dole u řeky ho políbí. To je jasné.

* * *

Příštího rána se vydal do pevnosti, protože lékař se chtěl ještě jednou podívat na jeho ránu.

Musel chvíli počkat, a tak se uvelebil před lazaretem a vyhříval se na sluníčku. Šikmo naproti byla věznice. Za zamřížovaným oknem rozpoznal Ringo tvář seržanta Noela Hammera.

Hammer si ho všimnul už dávno a mával na něj. Ringo se vydal za ním. Strážný stál na přední straně přede dveřmi a občas zašel až k rohu budovy. Ale Ringa přehlédl, a tak bylo možné se přiblížit až těsně k oknu a vhodit dovnitř pytlík s tabákem.

Noel Hammer jen vděčně zamručel. Přitiskl čelo k mřížoví a hořce pronesl: „Ještě tohle mě muselo potkat, Ringo. Nejdřív jsem si myslel, že jsem takové štístko, protože jsem vyhrál přes tři tisíce dolarů. Nejprve v kostkách a potom v ruletě a v pokeru. Chytlo se mě prostě štěstí a byl bych určitě vyhrál ještě deset tisíc dolarů, kdyby mě v pevnosti nehledali a kdyby mě potom nezabásli a nestrčili sem. Celá armáda mi může vlézt na záda. A to zrovna, když se mi tak začalo dařit. Kdybych mohl ještě pár hodin pokračovat, určitě by mi patřil celý lokál. Jenže to přišel seržant Phil Bonescale. Měl s sebou čtyři chlapy a ...“

Zmlkl a potom sprostě zanačoval.

Nakonec řekl stroze: „Tahle armáda je ale ohromná blbost. Plukovník mi přišil jedenadvacet dní v base a přesně o tuhle dobu zůstanu déle ve službě. Je prý nějaké nařízení, které to dovoluje. A basa se mi prý může i na nějaký čas přerušit, jestli mě budou naléhavě k čemukoliv

potřebovat. Plukovník mi řekl, že už se postará, abych se nevyhýbal svým povinnostem. Ringo, slyšel jsem, že ten otrava kapitán prý vybavuje svoji jednotku k nějakému delšímu výjezdu a že s nimi mám jet taky. Ten nový seržant v písárně mi to z vděčnosti prozradil. Ringo, má ta velká příprava něco společného s tebou? Ten z písárny povídal, že to tak vypadá.“

„Zřejmě,“ přikývl Ringo. „A jsem velice rád, že jako seržant té jednotky jedeš ty. Kdepak máš ty své tři tisíce dolarů, které se ti podařilo vyhrát, než tě zabásli?“

„Och, ty mi vzali s ostatními věcmi a jsou uschovány v písárně, jelikož já jsem vězeň,“ zamručel Noel Hammer zlostně. „No a když už má jednu člověk v ruce majetek, jaký se mu za deset roků u armády nepodařilo našetřit, tak mu ho zabaví.“

„Nemůžeš to všechno přece propít nebo prohrát,“ usmál se Ringo. „To byl náhodou rozumný nápad nechat tě zavřít a vzít ti peníze.“ Po těchto slovech se zasmál a zase odešel k lazaretu

Noel Hammer za ním zvolal: „Och, dávej si pozor, hošánku! Počkej, až budeš s tím mizerou kapitánem venku – na cestě, potom tě přejde smích.“

Když to řekl – nebo spíše hlasitě zavolal, objevil se na rohu věznice kapitán Ulysses M. Harrington.

Zastavil se, podíval se na Noela Hammera a pak se zeptal: „Koho myslíte tím mizerou kapitánem, seržante Hammere? – Odpovězte! – Koho tím myslíte?“

Noel Hammer stál bez hnutí za mřížemi. Bylo sice vidět jen jeho hlavu a krk, ale přesto bylo možné poznat, jak užasl nad takovou smůlou.

Ale pak si vzpomněl na jedno vojenské pořekadlo. Znělo: „Není to kapitán, ale kůň.“

Kapitán Harrington na něj hleděl: „Je to zvláštní,“ zamumlal, „jak to, že o vás jde zvěst, že jste byl, seržante,

na Buvolí louce, když šlo o Indiány, mimořádně schopný a dokázal jste bojující jednotku držet v dobré disciplíně.“

„To není složité, pane,“ odpověděl Noel Hammer. „V nebezpečí se kuřata vždycky schovají u slepice. A dobrý seržant takovou slípkou vlastně je, cha-chacha.“

Jeho smích zazněl trochu falešně a nuceně. Kapitán sebou, lehce škubnul.

„Jenom abyste nekladl zasmrádlá vejce,“ řekl suše a pokračoval dál. Noel Hammer za ním hleděl a neměl dobrý pocit. Jeho neomylný seržantský instinkt mu napovídal, že má teď smolné období, které začalo tím, že vyhrál tři tisíce dolarů.

Kapitán se zatím vydal k ohradám, aby si ještě jednou prohlédl koně své jednotky.

Jakýsi voják mu potom za chvíli hlásil, že se má dostavit k plukovníkovi. Vydal se tam a nenalezl plukovníka samotného.

Ringo Lee, který zatím absolvoval vyšetření u doktora, byl třetím mužem v místnosti.

Plukovník se nezdržoval dlouhými řečmi.

„Mister Lee je najat armádou pro zvláštní účel a má hodnost vrchního skauta. Pan Lee má za úkol zajmout nebo zničit bandu zločinců, kteří nejenže sami přepadají tábory lovců buvolů, aby se zmocnili kůží, ale kteří provozují výměnný obchod s Indiány. Nabízejí jim munici a zbraně za buvolí kůže. Všechny kůže sem potom vozí dobře maskovaní jako lovci buvolů a prodávají je tady. Mister Lee má jisté indicie a určitě najde i stopy. Vy, kapitáne, ho se svou jednotkou doprovázíte a poskytnete mu pomoc. Váš úkol zní: zajmout nebo rozpráshit tu bandu. – Rozuměl jste mi dobře, kapitáne?“

„Ano, pane,“ odpověděl podřízený a pečlivě zasalutoval.

Ringo Lee se na něj kriticky zadíval.

„Chtěl bych to ještě jednou zopakovat,“ řekl. „Vy

kapitáne mě máte se svou jednotkou doprovázet a poskytnout mi pomoc. Nechci ale opustit pevnost s celou jednotkou, protože musím počítat s tím, že ta banda tady nechala svého špeha. Setkáme se zítra při východu slunce u Wolfscreecku, míli nad jeho ústím do Yellowstonu. Seržant Noel Hammer to místo zná.

„Odkudpak víte, že seržant pojedje také? Je přece ve vězení!“ Kapitán Ulysses M. Harrington se zeptal velmi zostra.

Ringo Lee řekl klidně: „Pomocný seržant Noel Hammer možná není zrovna předpisový voják a i jinak se hodí jen k máločemu. Ale kdybych byl důstojníkem, který musí se svou jednotkou jet do kraje Indiánů, pak bych si po boku přál člověka, jako je právě seržant Noel Hammer. Aspoň bych klidněji spal a věděl bych, že se mohu spolehnout, že nás nepřeválcují Indiáni. Tenhle seržant zná Indiány jako sebe sama. Přímo je dokáže zavěšit, pane. A umí se bít, opravdově se bít s Indiány. Z hrstky nováčků je schopen udělat hotové válečníky. – No a já jsem slyšel, že vy ještě žádné zkušenosti s Indiány nemáte, kapitáne. Proto vám plukovník seržanta s sebou jistě dá.“ Vážně se usmál. Pak pokývl plukovníkovi. „Dovolte mi odejít, pane. Tuto noc odjedu z města.“

„Hodně štěstí, Ringo Lee,“ řekl plukovník klidně. Pak za Ringem zavřel dveře.

Plukovník se zadíval na Harringtona. „Jste blázen, Harringtone,“ řekl suše, „jestli si v každém případě nenecháte poradit od Ringa Leea a nepřenecháte svému pomocnému seržantovi vedení svých lidí. Dávám vám s sebou ostrílené bojovníky proti Indiánům. Ringovi Leemu máte poskytnout pomoc, nic víc.“

„Proč mu tolik důvěřujete, plukovníku?“

Kapitánova otázka zazněla trochu trpce.

Plukovník Nelson A. Miles udělal pár kroků po

místnosti. „Ti bandité zabili Leeova přítele Jima Kearneyho. Jim Kearney tyl ve zdejšími kraji vyhlášeným lovcem. On a Ringo celou jednu zimu lovili kožešinová zvířata. Vydali se pak se svou kořistí na cestu domů. Ale v noci se jim zaběhl kůň. Ringo Lee se ráno vydal po jeho stopě. Jeho partner Jim Kearney pokračoval dál v cestě jenom s tažnými zvířaty. A tehdy jej přepadla ta banda, zastřelila ho a vzala všechn úlovek. Předstíral, že je mrtev, ačkoliv měl strašné bolesti. Zaslechl tak několik jmen, zahlédl vůdce celé bandy a uvědomil si ještě, že mu ten chlap vzal vzácné hodinky. Když ho Ringo Lee našel, ještě byl naživu. Od toho dne je Ringo Lee té bandě na stopě. Zjistil, že nejen přepadávají tábory lovců buvolů, aby tak rychle a snadno přišli k buvolím kůžím, ale že navíc ještě vedou směnný obchod s Indiány! Kdo ve zdejšími kraji prodá Indiánovi kořalku nebo zbraň, ten se dostane před soud a je obvykle odsouzen k trestu smrti oběšením. Doufám, že se Ringo Leeovi podaří tu bandu vypátrat. Je jedním z nejlepších a nejspolehlivějších skautů v tomto kraji. Svého přítele pomstí.

* * *

O několik hodin později – bylo to ještě před východem slunce – hlásil pomocný seržant Noel Hammer, kterého včera v poledne propustili z vězeňské cely, svému kapitánovi pohotovost jednotky k odjezdu.

Kapitán suše poděkoval a pak se zeptal: „Zbraně a výstroj jste, seržante, důkladně zkontroloval?“

„Ne, pane,“ odpověděl Noel Hammer.

„Proč ne, seržante?“

„Nebyl na to čas, pane, protože jsem seděl ve vězení a lidé z jednotky museli mít zasloužený noční klid. Tak zní předpis pro dobu před delším výjezdem. Kromě toho se

tohle komando skládá z vybraných mužů – z osvědčených bojovníků proti Indiánům. Tihle muži sami moc dobře vědí, že je to může stát skalp, když nebudou mít zbraň a výstroj v pořádku. - Máte zkušené vojáky, pane.“

Kapitán neřekl ani slovo. Prošel kolem Noela Hammera k nastoupené jednotce. Každý z mužů stál vedle svého koně a držel ho nakrátko za uzdu.

Muž s trubkou stál jako první a držel zároveň i koně pomocného seržanta.

Na tohoto koně nasedl kapitán. Natáhl ruku a vzal polní láhev visící na sedle. Otevřel ji a přičichl k otvoru.

„To jsem si mohl myslet,“ zamumlal. „Říkají vám taky Hammer-Frňák, že? Něco jako mizera kapitán, co ? – A proč není v téhle láhvi voda, ale kořalka?“

„To je medicína, pane,“ řekl Noel Hammer klidně. „To je medicína proti uštknutí hadem, proti znečištěným rá-
nám, zimnici a slabosti.“

„Je to kořalka,“ zaskřípal zuby kapitán a obrátil láhev dnem vzhůru, takže vzácný obsah se se žbluňkáním vylil do prachu cvičiště.

„Musím napsat hlášení do deníku hlídek,“ řekl kapitán ledabyle.

„Ano, pane,“ odpověděl Noel Hammer a zasalutoval. Vzal prázdnou láhev kapitánovi z ruky a pověsil ji zpět k sedlu.

„Všechny láhve budou před tím, než vyrazíme, naplněné – vodou, seržante! Tak bude to?“ Kapitánův hlas zněl mimořádně ostře. A Hammer-Frňák jenom s povzdechem odepnul láhev od sedla a vydal se loudavě ke studni, která stála uprostřed cvičiště.

Kapitán se zatím zeptal: „Kdo má ještě v láhvi kořalku namísto čerstvé vody?“ Udělal pauzu a pak zahrozil:

„Já si obsah každé láhve zkontroluju, chlapi! Takže se dobrovolně přihlaste, či láhev je naplněna zakázanou

kořalkou?“

Nikdo z mužů se nepohnul. Všichni stáli mlčky a bez hnutí. Byli to tvrdí chlapi. Skuteční bojovníci proti Indiánům. A všichni měli dosti dobrodružnou minulost, než našli útočiště v armádě.

A v lahvích měl kořalku nejeden z nich.

Ale vyčkávali. Doufali, že kapitán přece nebude otvírat všech třiatřicet lahví.

A zkušenost je nezklamala.

Kapitán kývnul na svého koně. Přivedl mu ho jeden z vojáků ze stáje. Zatím se od studny vrátil i seržant Noel Hammer.

„Dejte pokyn k nasednutí, seržante! Jed'te za mnou s oddílem v dvojstupu! Trumpetista, ke mně!“

Rozjel se. Muž s trubkou jel po jeho levici.

Jezdci nasedli. Kapitán je vyvedl z pevnosti Fort Bufford do rodícího se jitra. Tento mladý kapitán byl pln dobré vůle a správného přesvědčení, že všechno udělá dobře a že bude mít úspěch. Chtěl by se totiž stát učitelem ve West Pointu – nejslavnější vojenské akademii ve Státech. Musí jenom absolvovat tři měsíce praktické služby u jednotky v území Indiánů. Pak už nic nebude stát v cestě jeho povýšení na majora a povolání učitele na nejslavnější důstojnické škole. A pak také dostane ruku dívky, jejíž otec patří k nejvlivnějším a nejbohatším lidem ve Státech.

Kapitánovi Ulessemu M. Harringtonovi se zdálo všechno v pořádku.

Jenom ten seržant mu dělal zle.

Ale však on mu dá za vyučenou.

Říkal mu mizera kapitán a ještě tvrdil, že je to jméno koně. No počkej, já už si na tebe došlápnu – jako kůň - byť jen symbolicky.

Tohle všechno mu táhlo hlavou.

Celý den jeli přesně podle předpisů jezdeckva. Znamenalo to, že každé dvě hodiny sesedli a šli hodinu pěšky.

Kolem poledne začal kapitán chápat, že jeho muži jsou skutečně tvrdí a zkušení. Protože ačkoli působili tak vzorově a vojensky, jak to měl rád, nebylo na nich vidět žádných známek únavy či vyčerpání.

On sám se ale už odpoledne cítil všelijak, protože na východě mu chyběl výcvik. Bylo to již hodně dávno, co musel jet v tomhle tvrdém kraji s družstvem nepřetržitě dvanáct hodin.

Teprve pozdě odpoledne mu začalo být nápadné, že seržant pije podezřele často ze své polní láhve, že se stále víc potí a že mu rychle zčervenal nos. Noel Hammer teď skutečně dělal své přezdívce „Frňák-Hammer“ čest.

V kapitánovi vzklíčilo ohromné podezření. Ale bránil se vnitřně tomu, aby si ho potvrdil.

Když si potom od seržanta nechal vysvětlovat hraniční značky v okolí a trochu netrpělivě se zeptal, kdy už konečně budou u Wolfscreeku, zavětril – když mu seržant odpovídal - nezaměnitelný zápach.

Okamžitě se nasupil a natáhl ruku. „Dejte mi svoji láhev, seržante!“

„Rád, pane,“ řekl Hammer. „Ale je prázdná. Protože už brzo budeme u řeky, dočista jsem ji vypil. Pokud máte velikou žízeň, můžu vás uklidnit, že už brzy budeme u Wolfscreeku ...“

Kapitán si mezitím vzal láhev, otevřel ji a přičichl k ní... Zatřepal s ní a zjistil, že je vsutku prázdná. Ale vystupovala z ní nezaměnitelná vůně, která prozrazovala, že v ní nikdy nebyla voda.

„Jste podnapilý, seržante,“ zasyčel. „Nějak se vám povedlo mě oklamat. Ačkoliv jsem vám přikázal, že si máte láhev u studny naplnit vodou, nějak jste do ní

dokázal zase nalít kořalku. A během dne jste ve službě tu láhev vyprázdnil. Já vás ... Och, brzo vám určitě nechám nasadit pouta, seržante!“

Noel Hammer mlčel a jen ho klidně pozoroval. Pak řekl mírně: „Ta láhev je teď prázdná, že kapitáne? A ten smrad z ní není, myslím, dostatečný důkaz. Možná, že jsou vaše dohady naprosto špatné. Když chcete zjistit, jestli jsem namol, nechtě mě vystřelit z pušky nebo z revolveru z deseti kroků na malý kámen vyhozený do vzduchu. Když ho netrefím, jsem namol. Chcete, pane?“

Kapitán na něho zíral vytřeštěnýma očima.

„Takhle se mnou nemluvte, seržante,“ procedil mezi zuby. Pak mu hodil láhev nazpět a odjel.

Za ním se ozval chraptivý seržantův hlas: „Četo, nasedat! Johóóó!“

„Johóóóó!“ zazněla mnohohlasá odpověď. Jednotka se opět rozjela. A ono ochotné „johóóó“ znělo, jako by všichni říkali: „To je fajn, že už zase jedem. Uvidíme, co nás čeká.“

Dokonce i kapitán něco takového pocítil. A v tom letném okamžiku pochopil, že má za sebou skutečně správné chlapy, kteří jsou zkušení a umí se bít. Takže teď bude záležet na něm, aby je dobře vedl.

Jeho myšlenky byly však záhy rozptýleny čímsi jiným. V dále se totiž ozvala prudká střelba. Bylo to neustálé rachocení pistolí.

Zavolal k sobě seržanta. „Co je to, seržante? Přestřelka?“

„Jatka, pane! To, co tam bouchá, jsou padesátky, těžké lovecké pušky. Tam za těmi nízkými kopci před námi musí být veliké stádo buvolů. Střílejí na ně ze všech stran a....“

Seržant se zarazil, protože náhle se rozlehlo táhlé dunění, které docela přehlušilo třeskot pistolí. Znělo to jako nepřetržité hromobití při silné bouři.

„To jsou buvoli,“ vysvětlil seržant. Teď se dalo do pohybu na desítky tisíc buvolů. Měl byste poslat na kopec jednoho jezdce, aby nám dal znamení, kterým směrem se to stádo pohybuje. Na nás každopádně nemíří, protože ten hluk není větší. Tihle buvoli dokážou běžet stejně rychle jako koně.“

* * *

Už brzy odpoledne Ringo zjistil, že za ním jedou dva jezdci. Teď si na ně počíhal. Ukryl se na chvíli za stromem a mezi křovím na horním levém okraji stezky. Potom slyšel, jak se oba muži blíží – opatrně a pomalu. Na konci stezky, právě pod číhajícím Ringem, se zastavili. Mohli totiž teď dohlédnout až k řece a jistě tam spatřili i Ringova koně a kouř z ohně.

A přesně to Ringo chtěl.

Byli to dva mohutní, šlachovití chlapi, opravdoví piráti s kolty nízko pod pasem a s puškami u sedla. Měli ostřížní zrak. Byli to typičtí pistolníci zvyklí navíc na dlouhé jízdy v sedle.

„Asi si připravuje večeri,“ řekl jeden z nich pomalu a rozvláčně.

„Ale není vidět – kde jenom může být?“ Zamumlal druhý muž a zahvízdl sotva slyšitelně skrze zuby.

„Asi bude někde u ohně,“ uklidnil ho jeho kumpán. „Měli bychom ho napadnout ze dvou stran. Pojedu dolů po proudu řeky a potom se proplížím proti proudu až do úrovně toho jeho tábořiště. Bude mýt po jídle nádobí. A právě na tu chvíli si počkám. Až mě uslyšíš střílet, zabij napřed jeho koně. Potom na tebe zavolám, jestli jsem ho dostal, nebo ...“

„Ne, nic na mě volat nebudeš, budeš mířit správně. To bude lepší. A já už nějak zjistím, jestli jsi ho sejmul. Takže

jej napadneme ze dvou stran. Počkám na tvoji první ránu. Až to vyřídíme, pojedeme ještě pět mil. Potom budeme mít ke Catfish Forku, kde se máme setkat s našimi, už jen něco kolem padesáti mil.“

Tím si řekli oba piráti prémie všechno. Ten, který měl jít přes řeku, obrátil koně, aby za cestou udělal veliký oblouk a dostal se dál po proudu řeky.

Druhý muž počkal a stále sledoval tábor. Ringo Lee dobře tušil, že ten chlapík začne mít brzy podezření. Protože kromě koně se tam dole na tábořišti nic nepohnulo. I oheň pomalu dohasínal.

Muž seskočil ze sedla, přivázal koně ke kořeni stromu, který vyrůstal ze skalní stěny u cesty.

Muž se začal plížit k potoku. Ale vtom se ještě jednou zarazil, rozhlédl se nedůvěřivě kolem a zamumlal pár tichých slov.

Ringo Lee se zatím přesunul do výhodnější polohy.

A ještě dříve, než ten chlap mohl instinktivně vytušit nebezpečí, než si mohl uvědomit důvod své nedůvěry, Ringo Lee skočil.

Musel skočit asi tři metry do dálky a metr do hloubky, aby dopadl přesně na mužova záda. Zasáhl jej přitom pěstí, strhnul jej k zemi a sevřel ho pod krkem. Hlavou mu několikrát udeřil o zem udusanou kopyty buvolů.

Dvě minuty pak potřeboval k tomu, aby muže spoutal jeho vlastním lasem a nacpal mu do pusy šátek jako roubík. Nemohl se už déle zdržovat. Vydal se i s mužem a s koněm na cestu.

Za pár minut už byl na druhé straně řeky a plížil se křovím po proudu. Asi po sto yardech zaslechl druhého muže. Mezi dvěma loukami také spatřil i jeho koně, ale muž už tam nebyl.

Ringo Lee se zrovna v pravý čas převalil stranou a unikl tak kulce. Ten chlap byl přece jen chytřejší a rychlejší, než

si myslel. To, co předtím Ringo zaslech, byl jeho kůň. Muž sám se už dostal hodně daleko proti proudu. Zřejmě byl náhlým objevením Ringo Leea také překvapen, zůstal v úkrytu nepozorován a vyčkal, až bude Ringo v příznivém úhlu před hlavní jeho pušky.

Ale přece jen nebyl dost rychlý. Ringa nezasáhl. Ten se totiž vrhl na délku do trávy. Stihl přitom ještě vystřelit a vypadalo to, jako by se mu puška ocitla v ruce přímo kouzlem. Stačil zmáčknout spoušť a vystřelit ještě předtím než dopadl do trávy.

Pak nastalo ticho. Ringo slyšel mužovo sténání a instinktivně vycítil, že ho zřejmě zasáhl. Plazil se dopředu jako had a stále blíže se dostával k místu, odkud vycházelo sténání.

Pak spatřil muže ze strany. Chlap ležel zkroucený na zemi a tiskl si ruce k hrudi.

Ringo Lee se pomalu zvedl a přistoupil blíž. Muž zvedl hlavu a úkosem na něj pohlédl. V jeho pohledu nebyla nenávisť, pouze rezignace a hořkost.

Ringo se k němu sehnul. „Můžu ti nějak pomoci?“ zeptal se.

Muž teď zavřel oči a slabě zavrtěl hlavou. „Zasáhl jsi mě skvěle,“ zamumlal stísněně. „A nemůžu ti to ani zazlívát, protože šanci jsem měl první já – jo, já ji měl první a nevyužil jsem jí. Myslím, že jsem byl celý život hlupák. No, ale to je pryč ...“

Díval se na Ringa Leea s podivným klidem.

„Měli jste mě zabít, že?“ zeptal se Ringo Lee bezvýrazně a střízlivě. „A pak jste se měli u Catfish Forku setkat se svými lidmi, co? Slyšel jsem tam nahoře na cestě, jak jste si o tom povídali. Kamaráde, ten váš Laredo Shayne vzal mému příteli Jimu Kearneymu zlaté hodinky. A předtím Jima postřelil. Teď už chápeš, proč jdu po Laredu Shaynovi a jeho smečce?“

„To je mi jasný,“ zamumlal muž. A pak poprosil: „Slib mi, že mě řádně pochováš! Slib mi to, Ringo Lee.“

„Slibuju,“ přikývl Ringo.

Muž potom zavřel oči a uvolnil se. Ringo už si myslel, že se muž odporoučel na onen svět, kde bude brzy stát před nejvyšším soudcem a odpovídat se mu za své činy.

Ale muž ještě jednou otevřel oči a zašeptal: „Je to veliký transport munice. Přijde sám Gall. Rudoši nám tentokrát slíbili zvlášť moc buvolích kůží. Určitě už přepadli na tucty loveckých táborů. Dávej na sebe dobrý pozor, Ringo, protože Gall...“

Náhle se zhroutil.

Ringo Lee. pomalu vstal. Přivedl koně mrtvého bandity, odepnul ze zvířete sedlo a mrtvého zavinul do příkrývky. Udělal všechno přesně tak, jak to slíbil. Ale učinil by to stejně.

* * *

Přiblížil se už soumrak, když seržant Noel Hammer přivedl svého kapitána a jednotku k tábořišti, na němž čekal Ringo Lee i se svým zajatcem.

„Nechtě vybudovat tábor a přidělte hlídky, seržante,“ řekl kapitán Harrington a pomalu slézal s koně. Pohyboval se pak velmi prkenně a přesně jako člověk, který by momentálně jen velice nerad usedl na židli, ale spíše by stál nebo ležel na břiše. Ringo Lee si toho okamžitě všiml. Ústa nenašpulil do úsměvu, ale v očích mu to pobaveně blýskalo.

„Měl jste dobrou cestu, kapitáne?“ zeptal se mírně.

Kapitán přikývl, zoufalý ze sebe a ze své tělesné výkonnosti. Podíval se na zajatce.

„Co je tam s tím chlapem, co jste ho tak barbarsky spoutal, Lee?“

„Och, to vám milerád vysvětlím, Harringtone,“ zamumlal Ringo Lee a velice podrobně vše vylíčil.

Kapitán nejprve při nezdvořilém oslovení zaskřípal zuby, ale pak pozorně poslouchal. A když Ringo skončil, řekl stroze: „No, tak potom je všechno prosté, Mister Lee. Takže nám stačí, abychom jeli ke Catfish Forku a celou tu bandu zajmout. – Dobrá práce, pane Lee! Dobrá práce! To musím uznat. Teď teprve pořádně chápu, proč jste chtěl jet sám. Ti dva chlapi by vás nenapadli, kdybychom jeli s vámi. No dobrá, jak je - to daleko ke Catfish Forku?“ Ringo Lee se na něj vážně podíval. „Je to padesát mil, kapitáne. Ale nezapomínejte, že tam narazíme i na náčelníka Hunkpapaů. Mohlo by se nám vést jako bláznům, co šťourají do vosího hnízda.“

Kapitán na něho hleděl a sevřel rty. „Och, velím jednotce zkušených bojovníků s Indiány,“ řekl. „Se svými čtyřiatřiceti muži dokážu zahnat na tři sta Hunkpapaů a ještě si dojdou pro jejich náčelníka. Nemusíte si dělat starosti, Mister Lee.“ Ten přikývl.

„Protože jsem si teď odpočinul, vyrazím a pojedu napřed. Seržant vás a vaši jednotku dovede k jezeru Yunko-Lo. Tomu se Indiáni vyhýbají. Yunko-Lo totiž znamená ‚stín smrti‘. Je to jezero, jehož voda obsahuje tolik kamence, že ji není možné pít. Počkáte tam, kapitáne, dokud nebudu potřebovat vaši pomoc.“

„Tak? Opravdu? Vy chcete udílet rozkazy důstojníkovi jezdeckva americké armády, Lee?“

Ringo na něho bezvýrazně pohlédl. Ach, znal tenhle typ důstojníků. Bývají velice energičtí, jsou taky velice vzdělaní a civilizovaní. A člověka z prerie oblečeného do jelenice nepovažují za nic víc než za jakéhosi bílého Indiána. Jsou arogantní a domnívají se, že si vědí rady v každé situaci.

„Pane,“ řekl klidně, „připomínám vám teď, že se mnou

jedete, abyste mi pomáhali. Tak zněl rozkaz. Máte čekat, dokud nepožádám o vaši pomoc. A měli byste mi být vděčný, že vás nechám čekat na tak výhodném místě.

Protože tam určitě žádní Indiáni nebudou. Ti se tomu místu vyhýbají. Koluje o něm mezi nimi pověst. – No, kapitáne, já se poroučím. A nechejte se vést seržantem. Tak budete mít jistotu, že Indiáni vaši četu neobjeví. Nikdy nejezděte ve dne přes rovné otevřené území.“

Po těchto slovech se obrátil, sbalil si své věci a pak nasedl.

Kapitán stále ještě seděl u ohně. Když Ringo zajel s koněm ještě jednou do dosahu světelné záře sálající od ohniště, kapitán se zvedl.

Ještě než mohl cokoliv říci, promluvil Ringo: „Jenom nenechte utéct zajatce. Je vám snad jasné, že ten chlap by svoje kumpány i Indiány varoval! Říkal jste, že jsem ho spoutal barbarsky. Když mu pouta jenom trochu povolíte, uteče vám.“ Po těchto slovech otočil svého hřebce a zmizel ve tmě.

Kapitán za ním hleděl se zaťatými zuby. A připadal si v té chvíli nesmírně hloupý a bezmocný. A přitom je člověk, který se brzy stane majorem a učitelem na nejslavnější vojenské akademii ve Spojených státech.

Kapitán náhle spatřil svého seržanta. A ten už zase obracel láhev dnem vzhůru a zakláněl hlavu, aby se mu lépe polykalo. Kapitán byl přesvědčen, že seržant už zase pije kořalku. Přistoupil k seržantovi, který ani nevypadal, jako by se vylekal.

„Už zase pijete alkohol, seržante?“ zeptal se zlostně.

„Ne, pane!“ Noel Hammer se při tom usmál.

Lže, pomyslel si kapitán trpce. Můj podřízený, na kterého jsem se musel spoléhat, mi lže. Ale nechám mu nasadit pouta, jestli...

Dál se ve svých myšlenkách nedostal. Protože najednou

si uvědomil, že by pro něho nebylo dobře, kdyby se toho seržanta musel zříci. Náhle už necítil touhu zjistit, co v láhvi je – voda nebo whisky. Náhle měl strach, že by musel přijímat rozhodnutí.

„Chcete zkusit, pane?“ zeptal se seržant a podal mu láhev.

„Ne, seržante, už jsem si dal kávu, kterou uvařil Ringo Lee. – Díky, seržante!“

Pokračoval dál a díval se, jak muži vaří a připravují si večeri, jak klidné běží život v táboře, jak si vojáci dávají do pořádku výstroj a čistí zbraně. Hlídky už byly rozestaveny. A na nebi se rozzářily hvězdy.

Kapitánovo myšlení jako by se rázem změnilo.

Jsem teď se svými lidmi, kdesi na buvolích pastvinách. Jsou tady statisíce buvolů, mnoho lovců a Indiánů. A kolem dokola divočina. Tady platí zákon přežití. 'Co asi přinesou následující dny?'

Vrátil se nazpět k ohni, o který se staral po Ringovi. Stál už tady také jeho malý stan. Desátník mu přinesl plechový talíř s večerí: fazole, uzené maso, pár sušenek a hrnek s kávou.

„Díky,“ zamumlal kapitán a když pak jedl, cítil se velice sám a opuštěný.

* * *

Ringo Lee jel celou noc. Jeho komančský hřebec klusal krajem jako obrovitý vlk téměř bez přestávky, vytrvale, neúnavně. Ringo Lee často myslel na Sue Keithovou. A ptal se sám sebe, jestli raději neměl pronásledování té bandy odmítnout. Svému kamarádovi Jimu Kearneymu už tím stejně nepomůže. Ale docela snadno by se mu mohlo stát, že se už nebude moci vrátit k Sue, protože ho někde tam na pastvinách zabijí. Ale správný chlap by za

sebou neměl nechat polodokončené věci, nesplněné povinnosti. Nejde taky jen o to, dosáhnout odplaty za Jima. Ne! Věděl, že brzy vypukne velká indiánská válka. Náčelník Sedící Býk nastoupil na místo Rudého Mraku a stále více se mu daří sjednocovat indiánské kmeny. Dokonce i Cheyennové budou bojovat. Tím vším si byl Ringo Lee jist. A protože byl běloch, musel zabránit tomu, aby se Indiáni vyzbrojili moderními zbraněmi a municí.

Když se začalo rozednívat, měl už za sebou jeho kůň padesát mil. Bylo na čase porozhlédnout se po nějakém úkrytu. Sjel z horského hřebene a pak podél něj zamířil k severu.

Když pak vyšlo slunce, byl už Lee mezi zvětralými skalami, které se tu k sobě kupily jako zříceniny hradu.

Bylo to dobré místo, z něho byl daleký výhled.

Ale příliš daleko ani Ringo Lee vidět nepotřeboval – pouze do úzlabiny, která vedla až k úpatí těch kopců.

Bylo to téměř jako tenkrát, když poznal v jednom z loveckých tábořišť Sue Keithovou.

Protože i tentokrát pod sebou zahlédl asi půl míle vzdálené tábořiště.

Tehdy to bylo na sklonku dne.

Dnes den teprve začínal.

Dole stály vozy. Byly vrchovatě naloženy buvolími kůžemi. Muži zrovna vstávali. Oheň už hořel, brzy se pustí do snídane. Ale ještě předtím jsou odvedena zvířata k malému jezírku a pak jsou zapražena. Několik mužů se ještě umývalo.

To všechno byl přímo idylický obrázek.

Družina lovců se vracela s kořistí domů. Asi za tři dny dorazí do tábora u Bufordu a se značným ziskem tam kůže prodají.

Tak se to alespoň jevilo.

Ale Ringo si všiml ještě čehosi. Zpozoroval to ve chvíli,

kdy už bylo pozdě a on už ani nestačil tábor několika výstřely varovat.

Od východu se z výběžku lesa blížili Indiáni. Vzdálenost od tábořiště k jezeru nebyla ani padesát yardů. Indiáni jeli zpočátku krokem, ale v tom jejich koně poskočili a jezdci vyrazili bojový pokřik „hiiiijchááá“. Byl to tak divoký výkřik, že bělochovi se při něm na chvíli zastavilo srdce a pak začalo tlouci o to prudčeji. Člověku zrovna vstávaly hrůzou vlasy na hlavě a u žaludku vám bylo, jako byste měli každou chvíli začít zvracet.

Pak to všechno pominulo a zůstal pouze strach o život. Muži všeho nechali, vrhli se po zbraních a zoufale se snažili útok rudochů zadržet.

Bylo to na padesát Hunkpapaů. Jeli neuvěřitelně rychle. Jejich koně byli podsadití, žlutí, rezaví, černí – nejrůznějších barev, jaké si jen lze představit.

I Indiáni byli pestře pomalovaní a měli na sobě blýskavé ozdoby. Blyštěla se ostří nožů, třepetala se péra.

Dole v tábořišti bylo asi padesát lovců a pomocníků. Jenže byli roztroušeni .po celém okolí a i u jezera.

Kdyby měli trochu více času, mohli by se zformovat a vypálit alespoň jedinou salvu – a pak by z překvapujícího útoku Hunkpapaů mnoho nebylo.

Jenže Indiáni vzdálenost padesáti yardů zvládli mnohem rychleji, než se muži mohli dát dohromady a začít střílet. Zarachotily výstřely pušek a revolverů. A několik Indiánů spadlo ze sedel.

Jenže útok bojové družiny se tím nijak nezpomalil.

Ringo Lee musel všemu jen přihlížet.

Kdyby ho Hunkpapaové objevili, zabili by i jeho. Díval se, jak rudoši pobíjejí jednoho lovce za druhým. Měli přitom ztráty, protože lovci se dovedli bránit. Zvláště jeden z nich, který střílel ze dvou revolverů zároveň, se držel hodně dlouho. Ale nakonec dostali i jeho.

Ringo Lee zavřel oči. Úplně se koupal v potu. Bylo to pro něho hrozné nečinné muset přihlížet, jak se tam ti dole zabíjejí.

* * *

Byly to pro Ringo Leea těžké okamžiky. Ale nějak se mu přece jen podařilo začít uvažovat střízlivě, logicky. Byl přesvědčen, že ty buvolí kůže tam dole změní svého majitele ještě jednou.

Ringo si byl téměř jist, že Indiáni svého bílého „obchodního partnera“ přivedou až sem a že si ušetří námahu, aby se s kůžemi vlekli až do Catfish Forku.

A tím se pro Ringa Leea mnohé zjednodušilo. Už tedy nebude muset Lareda Shayna a jeho bandu hledat. Nemusí jezdit až do Catfish Forku. Stačí mu, když počká tady. Laredo Shayne a jeho lidé přijdou sem.

Protože tady na ně čeká několik tisíc buvolích kůží a každá vynese dva dolary a padesát centů.

Sledoval, jak se horda tam dole začala zase dávat dohromady. Přivázali své raněné a mrtvé na koně. Sami se zmocnili kořisti, kterou pak byli ověšeni jejich koně. Zvlášť hodně našli zbraní a munice. Několik bojovníků, kteří předtím měli jen oštěpy mělo teď pušky. Revolverů si většinou moc nevšímali.

Všichni pomalu odjížděli. Vzali s sebou ovšem i zvířata lovců – tedy tažná zvířata od vozů a osedlané koně vesměs přichystané k lovu buvolů.

Zůstali zde pouze vozy naložené kůžemi a mrtví.

Ringo přistoupil k Nachezovi a zamumlal: „Bráško, je možná ohromně hloupé, co chci teď udělat, ale já musím. Musím se zajít podívat tam dolů, jestli tam ještě někdo není naživu. Tak jedem, Nachezi. Odpočinul sis přece dost. A když se objeví nějaké nebezpečí, dokážeš

natáhnout nohy.“

Nasedl a sjel dolů. Udělal to velmi rychle.

A když tam dole zblízka viděl pobité muže, udělalo se mu zle. Byl sice dobrým znalcem Indiánů. Věděl, že Indiáni nejsou zlí, že jsou dokonce pozorní a čestní. Jsou to lidé, kteří milují své rodiny, svou vlast – a život.

Ale tady si zařádili tak krutě. Museli být nesmírně rozzuření.

Ringo prohlédl všechno. Přistoupil ke každému mrtvému, o němž si myslel, že by mohl být jen v bezvědomí.

Snesl hodně, ale teď musel sebrat všechno své sebezapření, aby to vydržel. Ale pokračoval a myslel přitom neustále na slova slavných lidí, kteří vesměs přiznávali, že se Indiánům od počátku křivdilo.

Je tedy div, že jsou pak Indiáni tak divocí a zlí?

Ringo se chtěl vydat nazpět ke svému úkrytu.

Ale když pohlédl stranou, uviděl, že není sám. Byli, tu tři Indiáni – ne, dokonce čtyři. Ale tím čtvrtým byla indiánská dívka. Seděla na malém poníkově a držela se trochu stranou. Tři bojovníci se ovšem objevili z úkrytu za vozy.

Objevili se nečekaně, jak to umí právě jen Indiáni.

Ale nebyli to Hunkpapaové. Ne! Ringo Lee to poznal okamžitě. A neušlo mu také, jak hladově a zničeně vypadali. Už neměli ani žádné odznaky příslušnosti ke svému kmeni. To by mohlo znamenat, že jsou to přívrženci. Protože u siouxkých kmenů existují přísná pravidla a zákony. Kdo je poruší, je potrestán a vypovězen.

Dostali ho do dost nepříjemné léčky. Obklíčili ho jako tři vlci losa - tak si to alespoň mysleli.

Jenže on nebyl los. Byl spíše dvounohým stepním lvem. A to taky muži, kteří ho mlčky ze strany napadli, hned poznali.

Měli pušky, ale nestříleli z nich. Ani Ringo Lee nepoužil střelné zbraně. Věděl stejně dobře jako útočníci, že výstřely by bylo slyšet hodně daleko. A ta předchozí bojová družina je možná ještě někde na doslech. Ani Ringo, ani útočníci neměli zájem tu bandu sem znovu přilákat.

A tak stejně nehlučně, jako přišel útok, bránil se i Ringo Lee.

Strhl Nacheze a unikl vrhnutému oštěpu.

Pak jeho mohutný Nachez narazil na hřebce jednoho z Indiánů jako vlk na teriéra. Jiný Indián chtěl ze hřbetu koně skočit na Ringa, ale ten ho zasáhl hlavní své pušky jako železnou tyčí.

Pak Nachez se zaržáním vyhodil zadníma nohama. Kopyty zasáhl jiného indiánského koně, který se k němu i s jezdcem blížil šikmo zezadu. Zvíře se v téže chvíli zarazilo, protože jeho jezdec hodil obrovským nožem. Nůž zasvištěl kolem.

Nachez se otočil a narazil do dalšího hřebce, jehož jezdec se vrhl na Ringa Leea. Ten ho uchopil a spolu s ním se svalil ze sedla. Dopadl na něho a zlomil mu vaz.

Pak se převálil na zem, zarazil se o kolo jednoho z vozů a chmatl po indiánském oštěpu, jehož dřívější majitel si tady před chvílí ukořistil pušku, a proto už mu na oštěpu nezáleželo.

Vrhl jím proti třetímu jezdcí, který házel nožem a zatím už zase bezpečně ovládal svého koně.

Zasáhl ho.

A tím už boj skončil. Trval sice jen pár vteřin, ale byl urputný a divoký

Ringo Lee se ohlédl po indiánské dívce.

Ta neutekla. Vyšvihl se na Nacheze a jel k ní.

A vtom uviděl, že je spoutaná a opratě jejího koně jsou přivázány k nízkému stromu opodál.

Na čelence měla vyšitý kmenový znak Hunkpapaů. Byly to čáry ve tvaru půlměsíce, které měly znázorňovat ránu, jakou Hunkpapaové prořezávali svým zabitým nepřátelům hrdla. Jméno Hunkpapa totiž v překladu znamenalo asi tolik, co „odřezávač krků“ nebo „prořezávač krků“.

Takže tahle dívka byla Indiánka uloupená kmeni Hunkpapaů. Ti tři vydědenci zřejmě nechtěli zůstat jen tak sami – bez squaw.

Ringo ovládal řeč Hunkpapaů celkem dobře. A tak se prostě zeptal „Kdo jsi, sestro?“

Chvíli si ho prohlížela. Byla mladá, štíhlá a vypadala velice krásně. Byla jednou z těch Indiánek, o které se často bílí boháči přímo perou a nevyměnili by je za žádnou bělošku. Její mírně šikmé oči vypadaly jako sametové. Blýskalo se v nich a dívaly se zkoumavě a vyčkávavě. Vycítil, že dívka se snaží veškerým svým instinktem proniknout do jeho myšlenek.

Usmál se. „Já jsem Rudý Vlas,“ řekl, „možná jsi už o mně slyšela. A vůbec nekoušu. Pojď ke mně!“ Odvázal uzdu jejího koně od keře, ale nesesedl přitom z Nacheze. Podržel si uzdu v ruce a jel s dívkou zpátky cestou, kterou přijel. Jakmile opustili místo boje, dbal na to, aby podkovy koní dopadaly na kamenitou půdu. Stopy jsou stále méně zřetelnější - čím výše postupovali do kopce, tím byla půda tvrdší. Mohl jen doufat, že si nikdo těch dvojích stop nevšimne.

Nahoře vysvobodil dívku ze sedla. Nohy měla totiž svázané pod tělem koně dlouhým koženým řemenem. Když ji zvedal z koně, ucítil pružnost jejího těla a náhle si uvědomil, že je velice půvabná a krásná. Ze je to skvostná ozdoba svého kmene.

V očích se jí zablýsklo ještě více. A její ohebné tělo trochu ztuhlo.

Usmál se, pustil ji a poodstoupil dozadu, až se zády dotknul skály.

„Neměj strach, holčičko,“ řekl. „Já jsem Rudý Vlas a dívkám neubližuju – ani bílým, ani rudým. Mám už jedno bílé děvče. Je stejně krásná jako ty a já bych si přál, aby se nikdy nedostala do takového nebezpečí, jako ty. – To byli nějací tři vydědenci, že? A tebe ukradli. Budeš se mnou mluvit?“ Lehce přikývla.

„Už jsem o tobě slyšela.“ „Po vesnicích Hunkpapaů se o tobě povídají všelijaké příběhy. Jsi jedním z velkých lovců a bojovníků a myslím, že dívka z kmene Hunkpapa ti může důvěřovat. Je ta bílá dívka, kterou miluješ, spíše tmavovláska, nebo má modré oči a světlé vlasy?“

„Oči má modrozelené, jako bývají občas hvězdy. Jenže tohle jsou dvě horoucí hvězdičky. A vlasy má jako zralou pšenici. Znáš přece ty rostliny, které pěstují bílí farmáři na druhém břehu Otce řek, ne?“

Chvatně přikývla a ukázala na své dosud spoutané ruce. „Já jsem Machpia-To a znám barvu té zralé rostliny, kterou nazývají bílí farmáři pšenice. Tvoje dívka musí být velmi krásná, Rudý Vlase.“ Udělala malou přestávku a znovu ukázala své spoutané ruce. „Proč mě nerozvážeš?“

Věděl teď, jak se dívka jmenuje. Machpia-To znamenalo „Modré nebe“, nebo „Krásné nebe“ vždyť modré nebe je zároveň krásné.

Ale věděl teď nejen, jak se jmenuje, věděl víc – věděl, kdo je.

Už neváhal. Rychle jí uvolnil pouta.

„Jestli prozradíš, že jsem tady v těchto končinách a že jsem to byl já, kdo tě osvobodil, tak mě Hunkpapaové chytanou a zabijí,“ řekl při tom.

„Neprozradím tě,“ řekla stroze a on jí věřil na slovo. Hovořila dál. „Ti tři bezejmenní přinesli do naší vesnice ohnivou vodu. Vyměnili ji za kůže a valouny zlata. To se

nesmí – velcí náčelníci Sedící Býk, Deštivá tvář a bratr Gall to přísně zakázali.“

A tím řekla vše. Ringo už tedy věděl, jak se stali ti tři Indiáni bezejmennými a proč je kmen zavrhl. Velcí náčelníci už dávno poznali, jak škodlivá je pro Indiány kořalka. Krásné nebe dodala: „Aby se za to odvržení pomstili mému bratrovi, ti tři bezejmenní mě unesli. Ale než bych jim sloužila jako squaw, raději bych si vzala život. Děkuji ti, bratře Rudý Vlase. – Mohu se teď vrátit ke svému?“

„Máš do své vesnice daleko, sestro?“

„Dvakrát slunce vyjde a zapadne a budu doma.“ Mávla rukou směrem k bývalému loveckému tábořišti. „To nebyl můj bratr Gall. To byl...“

„Já vím, byl to Černý Tomahawk – poznal jsem ho,“ přerušil ji Ringo. „Dělá to s Gallovým souhlasem nebo dokonce na jeho rozkaz.“

Pomalů sklopila oči k zemi. Ale když pak hlavu hrdě napřímila, v očích jí to blýskalo.

„Je válka,“ řekla, „bílí zabíjejí naše buvoly. Co by dělali běloši s námi, kdybychom překročili Velkou řeku a zapálili jejich pole?“

„Zabili by vás,“ odpověděl Ringo. Pozoroval dívku a nebál se, že by se nedostala zpátky do své vesnice.

„Můžu ti dát na cestu trochu jídla, Krásné nebe?“ Potřebuješ zbraň?“

Zaváhala. Pak řekla: „Dej mi nůž, aby dívka z kmene Hunkpapa nebyla na cestě bez přátel úplně sama. A dej mi i trochu jídla. Už jsem dva dny nejedla.“

* * *

Sotva indiánská dívka zmizela, ozvalo se dunění kopyt. Ale nebyl to zvuk neokovaných koní. Nejsou-li to Indiáni

na ukořistěných koních, pak se blíží běloši.

Že by to byl Laredo Shayne a jeho bandité? Že by byli tak blízko a už si přijeli vyzvednout buvolí kůže?

* * *

Jednotka kapitána Ulysse M. Harringtona urazila toho dne přesně třicet mil. Bylo kolem poledne, když dorazili na okraj rozlehlé pláně.

Na druhé straně – asi deset mil odtud se tyčily kopce.

Pomocný seržant lakonicky poznamenal: „Teď dál nemůžeme, kapitáne.

Tuhle planinu ve dne nemůžeme přejít. A když bychom ji objížděli ze severu nebo z jihu, nezískali bychom žádný čas. Musíme počkat do setmění.“

Kapitán zatím neřekl nic. Vzal si dalekohled a začal pozorovat obzor kolem dokola.

Nic zvláštního neviděl – jen ve větru se vlnící trávu, pár buvolů, dále vlky, kojoty a na nebi pár dravců.

„Myslím, že bychom si mohli troufnout tu planinu rychle přejet,“ rozhodl kapitán.

„Ne, pane, to si rozhodně troufnout nemůžeme,“ odporoval mu rezolutně seržant. Z očí mu sršely blesky a jeho červený nos se začal zabarvovat do stále tmavšího odstínu.

„Jsme hodně daleko od Ford Bufordu, pane. A tohle tady je indiánské území. Ringo Lee jel v noci. Jenže nás je mnohem víc a chceme si troufnout jet přes den? Už tak jsme měli dost velké štěstí, že nás neobjevily a neohlásily indiánské hlídky. A takové věci by se neměly nikdy přehánět – nikdy!“

Po těchto slovech zase vylovil svoji polní láhev a dvěma dlouhými doušky si z ní přihrnul.

Kapitán hleděl upřeně rovnou před sebe a snažil se

nebrat pijáka na vědomí.

A přece, když se zvedl slabý závan větru, ucítil výpary whisky.

To je ale ožrala, pomyslel si. A ještě si docela klidně chlastá mně na očích. Myslí si, že když je takový znalec Indiánů, že jsem na něm závislý, že jsem nula a že tady hraju jen roli statisty.

Mám jednat na vlastní zodpovědnost, anebo mám poslechnout toho ochlastu?

Věděl, že muži jeho jednotky budou stát za ním. Věděl totiž, že ho sledují a že tuší, oč mu v této chvíli jde.

Seržant Noel Hammer se potil a kolem žaludku se mu udělalo nějak divně.

Kdyby mě jenom ten kapitánský mizera chtěl poslechnout, pomyslel si. Kéžby jenom neměl pocit, že cosi prohrává. Och, měl by teď vydat rozkaz sesednout. Nesmíme odtud z kopců na volné prostranství. Tahle planina je nebezpečná.

A z nervozity sáhnul po láhvi. Ano, byl to starý harcovník, který už se bez pití neobešel. To byla jeho chyba. Kapitánovi ovšem v té chvíli povolily nervy. Naklonil se na stranu a vyrazil seržantovi láhev z ruky.

„Už toho mám po krk, dívat se na vás, jak pořád chlastáte kořalku!“ řekl hromovým hlasem a vzápětí zaskřípal zuby, jako by skutečně chtěl rozdrtit kamení.

„Až budeme zpátky ve Fort Bufordu, postarám se o to, aby vás postavili před soud pro soustavnou opilost ve službě. – Vpřed, jedeme dál!“

Rozjel se. Seržant podal rozkaz dál a spolu s ostatními třiatřiceti jezdci se vydal za kapitánem.

Brzy nato už jejich koně klusali dost rychlým tempem.

Kapitán doufal, že budou moci přes planinu projet nepozorováni.

A v totéž doufali i ostatní muži. A bylo mezi nimi i

několik takových, kteří si teď zase rozpomenuli na to, jak se člověk modlí.

Urazili asi tři míle, když je na protějším kopci zpozoroval indiánský zvěd. Ten se brzy nato vyšvihl na svého koně a pospíchal vyrozumět své soukmenovce na severozápadě, že se blíží jednotka „dlouhých nožů“ ve směru ke Catfish Forku. Kapitán Harrington bez potíží projel se svou jednotkou přes planinu a dorazil pod kopce. Dal zastavit,* aby si supící koně mohli odpočinout. Sesedli a mezi muži panovalo hrobové ticho.

Obrátil se k seržantovi, aby něco řekl. Ale když pohlédl do Hammerových tvrdých očí, slova mu uvázla v hrdle. Spíše polohlasně zvolal: „Jednotka nebude nasedat, pokračuje dále pochodem ve dvojstupu. Jednotko, pochodem!“

Urazili další dvě míle - tedy celkem devět mil od chvíle, kdy je objevil indiánský zvěd. Ale potom ...

Teď se Ulysses M. Harrington a jeho muži dostali do hrozné situace.

Přes hřebeny kopců se na ně zleva i zprava valili Hunkpapaové. Sjížděli dolů, takže jejich útok byl obzvlášť rychlý a nezadržitelný. Rychlost jejich koní nebylo možné jen tak ubrzdit.

A vojáci navíc teprve museli na koně nasedat. To ovšem nebylo tak jednoduché, protože ječivé „hyieehaa“ vojenské koně dočista vyplašilo. Začaly lítat šípy a svištěly kulky. Když už byla četa na koních, chtěl ji kapitán vyvést z obklíčení. Prikázal jet tryskem a zamířil ke kopcům.

Ale když už od nich byli na dosah, objevili se i odtamtud Indiáni. Zasáhla ho jedna z prvních kulek. Byl mrtev dřív, než dopadl na zem.

Velení se teď ujal pomocný seržant Noel Hammer.

Jeho muži jsou ostřílení bojovníci proti Indiánům. Když se rozlehl jeho pronikavý hlas, všichni věděli, že sice

Frňák Hammer nedokáže žádné divy, aby je zachránil, ale věděli, že ten ostrřílený voják vytušil poslední šanci k záchraně. Poslouchali jeho různé rozkazy, jak ještě nikdy žádné rozkazy neplnili.

* * *

Když Ringo Lee spatřil jezdce, které předtím zaslechl, poznal, že jsou to běloši i Indiáni. Mezi rudochy poznal Černého Tomahawka, který se svými bojovníky předtím přepadl tábořiště tam dole. Věděl, že Černý Tomahawk je velmi ctižádostivý náčelník, jehož vliv neustále rostl.

Pozoroval pak bělochy. Byli čtyři a jeden z nich byl určitě onen Laredo Shayne. Ringo ho brzy poznal podle kusého popisu, který mu stačil před smrtí dát Jimmy Kearney.

V té chvíli ještě netušil, že velice brzy si bude moci Laeda Shayneho prohlédnout z té nejtěsnější blízkosti.

Protože když zaslechl odfrknutí svého komančského hřebce, bylo už pozdě.

Obrátil se a bleskurychle sáhl po revolveru.

Ale vtom zasvištěla vzduchem kovová indiánská koule a zasáhla ho do hlavy tak prudce, že mu přivodila okamžitě bezvědomí.

* * *

Když se Ringo probral, byla už noc a podle toho poznal, že byl v bezvědomí několik hodin.

Trvalo ovšem hodnou chvíli, než to pochopil a než si dokázal vzpomenout na to, co se vlastně udalo. Hlava ho totiž bolela jako střep.

Ringo ležel u ohně. Vedle něho dřepěl Indián, který teď

cosi zavolal. Ringo jeho slovům rozuměl. Znamenala: „Rudý Vlas se probudil! Oznamte náčelníkovi, že bílý zajatec se probral!“

Ringo si ho prohlížel ze strany. Byl to ještě mladičský bojovník, sotva napolo dospělý. Jméno dostal určitě teprve nedávno a do řad bojovníků ho přijali docela čerstvě. Hoch hrdě opětoval Ringův zvědavý pohled.

„Kdo jsi?“ zeptal se Ringo.

„Losí Býk,“ řekl hoch, hlas mu přitom přeskakoval.

Ringo se usmál. „Možná jednou ještě budeš tak veliký a silný jako opravdový losí býk,“ zamumlal. Zmocňoval se ho vztek na sebe samotného, nechal se překvapit zezadu. A možná teď toho mladého bojovníčka uráží.

Tomu se ovšem spokojeně rozzářily oči. Řekl totiž: „Rudý Vlas asi myslí, že jsem ještě moc slabý, že? No, já sám taky doufám, že vyrostu a zesílím. Je mi teprve šestnáct. Ale síly mám už teď dost na to, abych i tak mohutného buvola, jako je Rudý vlas, poslal svou koulí na několik hodin do říše snů. Já jsem Losí Býk, veliký bojovník, který dostal Rudý Vlas.“

Když to Ringo Lee slyšel, potřeboval notnou chvíli, než svou rozbolav-lou hlavou pochopil, že ho vyřídil tenhle mladíček - ne žádný zkušený a obávaný bojovník, ale tenhle usmrkanec. To poznání ho ještě víc dorazilo a zlobil se teď dvojnásobně. Protože muž jeho formátu přece má svoji hrdost. Ale rychle vztek překousl.

„Jsi odvážný, Losí Býku,“ řekl. „Proč sis nevzal můj skalp?“

„Jsem taky chytrý,“ odpověděl Losí Býk ne zrovna skromně. „Myslel jsem, že bys nám mohl prozradit, kde bychom mohli najít tvoje druhy. Ale už nám nic prozrazovat nemusíš. Přišla totiž zpráva, že můj strýc Gall dal zničit celou jednotku modrých uniforem, která pronikla daleko na naše území. A ...“

Zmlkl, protože se přiblížilo několik mužů. Mladý bojovník se uctivě zvedl a ustoupil do pozadí. Byl dost upovídaný a bude se muset ještě naučit držet jazyk lépe za zuby. Ale možná ho tak upovídaným dělala jen pýcha nad tím, že dokázal zajmout tak slavného muže, jakým je Rudý Vlas. Možná, že jindy tak upovídaný nebyl.

Ringo Lee měl spoutané ruce i nohy. Ale když se teď kolem něho shromáždili muži, podařilo se mu posadit se. Tou námahou mu ještě více začalo třestit v hlavě.

Všechny muže poznával, protože je ozařovalo světlo plamenů ohně.

Byl tady náčelník Černý Tomahawk.

A tady Lamželezo Johnson, se kterým se utkal v Camp Bufordu u mola, kde kotvila „Georgia“.

A tady byl Laredo Shayne.

Pohupoval se lehce na špičkách. Byl vysoký, štíhlý, urostlý. Měl dva revolvery a byl oblečen jako kovboj, který si navíc oblékl jelenicovou bundu prérijního lovce.

Z náprsní kapsy košile vytáhl zlaté hodinky, odklopil jejich víčko a pak všichni se zatajeným dechem naslouchali tenoulinkým tónům, které se linuly z toho malého zázraku.

„Ty prý hledáš muže s takovými hodinkami,“ řekl. „Proč?“

„Jim Kearney, kterého jsi zabil a oloupil, byl mým kamarádem a partnerem. Tehdy jsem sledoval vaše stopy a narazil jsem na zbytky loveckých táborů, které byly přepadeny, vyloupeny a zpustošeny. Brzo mi bylo jasné, že jste zloději kůží. Ale pak jsem ještě přišel na to, že dáváte Indiánům za buvolí kůže zbraně a munici. Takže to jsou důvody, proč hledám muže se zlatými hodinkami.“

Laredo Shayne přikývl. Byl to tmavý typ s úzkým obličejem, orlím nosem, trochu šikmo posazenýma očima a vystupujícími lícními kostmi. Nebyl starší než Ringo a

byl to na první pohled pistolník – prérijní bandita.

„A proč bych neměl dávat Indiánům za buvolí kůže zbraně?“ zeptal se výsměšně. Dodal ještě: „Indiáni zabíjejí každého lovce tak, jako před rokem zabíjeli každého zlatokopa v Black Hills. Jenom mě a moje lidi nezabijí. Pro nás je možné ve velice krátké době přijet na kterékoliv nákladistiště lodí s vozy plnými kůží. To je holt tvrdý život. Člověk se musí o sebe umět postarat.“

Udělal rukou ledabylý pohyb, jako by chtěl říci, že je pro něho toto téma vyřízeno.

„Takže teď jsi muže s hodinkami svého kamaráda našel,“ řekl pak chladně a tvrdě. „A co teď, Zrzoune?“

„Vyhrál jsi,“ odpověděl Ringo.

Laredo Shayne přikývl. „Fajn,“ řekl, „že to můžu slyšet přímo od tebe. A teď bych na tebe měl pár otázek. Tady v kraji se vyskytla silná hlídková jednotka. Patřila k tobě? Podařilo se ti plukovníka v pevnosti přemluvit k tomu, aby ti dal četu vojáků, abys mohl zajmout mě a moje lidi?“

Ringo neodpověděl.

Tu se Shayne zasmál a řekl: „Nemusíš si už o ty hochy dělat starosti. Přišla zpráva, že na ně natrefil Gall a zničil je. Ale já bych stejně rád věděl, kolik toho plukovník ve Fort Bufordu o mně a o mých lidech ví. Mluv, Lee, nebo to z tebe dostane můj přítel Černý Tomahawk!“

Když padlo Indiánovo jméno, trochu povystoupil.

„Hokahej,“ řekl, „vítám tě u svého ohně, Rudý Vlase! Tehdy jsi nám utekl, protože jsi skočil do řeky. Ale tentokrát tady není ani řeka, ani žádná skulina. A to je moc dobře. Tehdy jsi totiž zabil dobrého Jeleního Bratra, který byl synem mého strýce. – Tak odpovíš ...“

Přerušil ho divoký pokřik, který se rozlehl táborem.

Onomu zvuku porozuměl i Ringo Lee. Neznamenal nic menšího ani nic většího, než se blíží nejvyšší bojový náčelník Hunkapaů – Gall.

A nepřijížděl sám. Blížil se doprovázen více než třemi sty bojovníků. To sice Ringo Lee neviděl, ale zaslechl, jak to hlásil Černému Tomahawkovi jeden z Indiánů, který přiběhl mezi ohni. A za chvíli projel napříč tábořem na svém velikém černém hřebci sám Gall.

Kromě dvou podřízených náčelníků měl u sebe ještě kohosi. Byla to malá útlounká osůbka se sametovými očima. Indiánská dívka, Gallova sestra Machpia-To, ona dívka, kterou Ringo Lee dnes osvobodil a pak ji nechal odejít.

Na mohutného Galla na mohutném vraníkovi byl impozantní pohled. Měl hrubý, široký obličej s plnými a širokými ústy. Nos měl veliký a tmavé oči dost daleko od sebe se ve světle ohně nafialověle leskly. Dlouhé vlasy měl po stranách svázané do copů. Vzadu ve vlasech měl zapíchnuté orlí péro.

Pod takřka zcela rozhalenou košilí z jelenice bylo vidět jeho mohutnou širokou hrud. Měl u sebe moderní pušku a za opaskem těžký tesák – jinak nic.

Na první pohled působil jako šelma – jako obrovská hora svalů.

Když jste se mu ale podívali do očí, zjistili jste, že má i ducha, že je to opravdový náčelník.

* * *

Protože Ringo Lee Galla už znal, nedíval se na něho tak dlouho, jak by to udělal jiný běloch, kdyby spatřil muže, na jehož rozhodnutí by záležel jeho život.

Ringo Lee upřel pohled na indiánskou dívku, na Machpia-To. Rozpoznal v jejím pohledu hlubokou lítost a soucit.

A náhle si byl jist, že mu dívka pomůže, seč bude moci. Bude teď záležet na tom, jak veliký je její vliv na bratra

Galla a nakolik on bude ochoten prosadit své slovo.

Protože neexistuje Indián, u něhož byste mohli předem odhadnout jeho reakce. Indiáni jsou vždy nevypočitatelní a schopní těch nejneobvyklejších překvapení.

Machpia-To ani náznakem neprojevila, že se znají, a tak i Ringo dělal, jako by ji nikdy neviděl.

Gall si ho chvíli prohlížel, pak mu pokynul a řekl hlubokým basem:

„Nu, Rudý Vlase, mezi bílými a rudými je válka. Po mnoho let jsi mohl lovit v naší zemi, ale to už je pryč. Bylo od tebe hloupé, že jsi vkročil na naše území. Všichni běloši jsou hlupí, že sem přišli. Patříš jako skaut k těm vojákům, které jsme zničili?“

Ringo Lee přikývl. „Ano, patřím k nim,“ řekl. „Jsou všichni mrtví?“

Gall lehce zavrtěl hlavou. „Ne všichni. Vojákovi, který velel naposledy, se podařilo s hrstkou odvážných prorazit. Jel potom do kaňonu a bránil ho, takže jeho lidé získali veliký náskok a unikli nám. Ale jeho jsme dostali. Bylo to asi jen pět nebo šest vojáků, kteří nám utekli. A ten voják je raněn. Počkáme, až se uzdraví a pak mu prokážeme tu čest, aby mohl dokázat, jak je odvážný.“

Ringo, když to slyšel, na chvíli sklonil hlavu.

Takže pomocný seržant Noel Hammer je ještě naživu, sice raněn a jako zajatec Hunkpapaů, ale naživu.

A pár vojáků mohlo uniknout, protože seržant bránil ústí kaňonu, kterým ustupovali.

Ach, pije sice jako houba, ale byl určitě tím nejlepším bojovníkem a zřejmě se mu nepodařilo odradit kapitána, aby neudělal nějakou hloupost, pomyslel si Ringo Lee trpce.

Pak zase pohlédl na Galla a řekl: „Náčelníku, nejsem ve vašem kraji, abych bojoval proti Hunkpapaům. Hledám muže, který zabil mého přítele Jima Kearneyho. Vy jste

mu říkali Wasiya Pte – Větrný Buvol.“

Gall ihned přikývl. „Ano, toho znám. Když ho uprostřed prémie zastihl vítr a jeho kůň už nemohl dál, tak hledal buvola. Zabil ho, vyvrhl jeho vnitřnosti a maso a schoval se v dutině buvolího těla. Dokázal přežít i ten nejsilnější blizzard. A proto jsme mu říkali Větrný Buvol. To byl muž, se kterým jsi minulou zimu lovil medvědy.“

„Zabila ho banda bílých zločinců,“ vysvětlil Ringo a hlavou kývnul k Laredu Shaynovi.

„A tenhle byl jejich velitelem. A zmocnil se talismanu mého přítele. Je to talisman, který vydává zvuky. Můj přítel ten talisman potřebuje, bez něho nebude vpuštěn do říše duší, které Hunkpapaové říkají Wangai Yata.“

Gall stále ještě seděl na svém obrovském koni, který stál jako mohutná černá socha, ačkoliv to byl hřebec, který by každého jiného jezdce shodil ze sedla. Pod obrovitým Galiem stálo ovšem zvíře jako z kamene a pohybovalo pouze ušima. Gall se díval na Lareda Shayna. Bylo jisté, že ho zná, protože bez Gallova svolení nesměl Laredo Shayne se svou bandou ty svoje špinavé obchody provádět.

Gall náhle pronesl: „Ukaž mi ten talisman, Cetane!“

Když to Ringo zaslechl, věděl hned, jak Indiáni Laredo Shayneovi říkají. „Cetan“ znamenalo sokol.

„Sokol“ chvíli váhal. Netušil nic dobrého, ale pak pochopil, že tedy nemá východisko. Gallovi se nesmí odporovat - každopádně ne tady na jeho území a v této situaci.

A tak Laredo Shayne vylovil hodinky a podal je Gallovi. Ten si je ve světle ohně prohlédl a pohrával si s nimi. Když potom stiskl malý knoflíček, odklopilo se víčko a tenounkým hláskem zazněla melodie.

Gall se příliš nedivil – každopádně ne tak, jako by se divil divoch či dítě. Hodil hodinky k zemi, ale Laredo Shayne je bleskurychlým pohybem zachytil. Docela určitě

by tak dokázal chytnout i mouchu. Reagoval neuvěřitelně rychle a už z tohoto pohotového zachycení a uchopení bylo možné poznat, že to musí být mimořádně dobrý pistolník, který nenosí svoje dva revolvery jen tak pro okrasu.

„Velice zvláštní talisman,“ řekl Gall.

Pak řekl cosi velice rychle Černému Tomahawkovi.

Černý Tomahawk mu teď podával zprávu a bylo při tom jasně vidět i slyšet, jak je mu to proti vůli, protože byl velmi pyšný a snad se už cítil Gallovi roven.

V Gallových očích to náhle začalo silněji jiskřit. Obrátil hlavu a dlouze se zadíval na svou sestru. A Machpia-To mu pohled opětovala. V očích se jí zračila úpěnlivá prosba.

Takže svému bratrovi musela vyprávět, jak byla zachráněna a kdo byl jejím zachráncem. Cestou do rodné vesnice musela narazit na Galla nebo na jeho zvědy.

Gall musí o všem vědět, usoudil Ringo Lee z dlouhého pohledu, který si Gall a Machpia-To vyměnili. A náhle pochopil, že jeho šance několikanásobně vzrostly.

Gall se zadíval na Černého Tomahawka.

„Budeme se muset dohodnout, bratranče,“ řekl mu. „Rudý Vlas je tvým zajatcem, o tom není pochyb. Jeden z tvých bojovníků k tomu přišel jako slepé kuře k zrně. Já jsem ale Rudému Vlasu zavázán. Zachránil mé sestře Machpia-To život, musím proto udělat něco, abych svůj dluh vůči Rudému Vlasu vyrovnal. Proto se teď budeme muset dohodnout. Černý Tomahawku. To snad uznáš, bratranče?“

Jeho hlas nabyl na vážnosti a na tvrdosti, která nabádala k opatrnosti i tak ctižádostivého a pyšného muže, jakým byl Černý Tomahawk.

Mladý náčelník byl mohutný, urostlý, dokonalé postavy. Podíval se teď na Machpie-To a ačkoliv chtěl, aby jeho obličej zůstal bez výrazné změny, nepovedlo se mu to docela. V očích se mu zablesklo. Ale nebylo divu, protože

ta indiánská dívka byla přímo předurčena k tomu, aby roznítla srdce kteréhokoliv muže, bez ohledu na barvu jeho pleti.

Náhle přikývl a opět jednou ukázal, jak dokáže využít sebemenší příležitosti, která se mu naskytne.

Protože s ušlechtilou zdvořilostí a s téměř rytířským respektem pronesl: „Když zachránil život krásné Machpia-To, jsem mu rovněž zavázán. Protože by to pro tento svět byla nesmírná ztráta, kdyby už Machpia-To nebyla, kdyby už se pohledem na ni nemohly těšit moje oči, kdybych na ni musel už jen ve smutku vzpomínat.

Takže pokud zachránil Machpia-To život, jsem mu rovněž vděčen. Ale jsem zavázán i mým bílým přátelům. A ti jsou pro náš lid velmi důležití. Zásobují nás nejlepšími zbraněmi, které existují. Nemálo mých válečníků je vyzbrojeno lépe než vojáci.“

Udělal v řeči malou přestávku a obrátil se k Laredu Shaynovi. Ten z rozhovoru zachytil asi jen polovinu, avšak jeho předák a pobočník Lamželezo Johnson mluvil siouxštinou Hunkapaů stejně dobře jako rodilý Hunkapa. Několika slovy mu vysvětlil podrobnosti. Pochopili tedy, že Černý Tomahawk je v úzkých. Laredo Shayne a Lamželezo Johnson se potichu o čemsi domlouvali. Pak promluvil Lamželezo Johnson: „Byla by tady možnost. Rudý Vlas je naším nepřítelem. Ale oba náčelníci jsou mu zavázáni. No dobrá, potom ať ho náčelníci propustí. Před pár dny jsem se s Rudým Vlasem bil u Veliké Řeky. Ale musel jsem toho nechat a utéct, protože přišli další muži, kteří mě nesměli vidět. A tak jsme tady. A tady ať se každý podívá, jak budu bojovat s Rudým Vlasem. Pusťte ho, ať se se mnou utká – jen holými pěstmi. A jestli mě porazí, pak ani my nebudeme mít nic proti tomu, aby odešel. – To by byla možnost, náčelníku.“

On i Laredo Shayne si hned všimli, jak to Černému Tomahawkovi v očích spokojeně zablýsklo. Ten také hned přikývl a řekl Gallovi:

„To je ono, bratranče. Propustíme Rudý Vlas a dáme mu možnost, aby se utkal s jedním ze svých nepřátel. – To je ono!“

Gall zatím neříkal nic. Prohlížel si Lamželezo Johnsona a snadno odhadl jeho sílu, tvrdost a nebezpečnost.

Gall obrátil hlavu a pohlédl na Ringo Leea.

„Je to tvůj nepřítel a chce se s tebou utkat. Jestli nad ním zvítězíš, můžeš z tohoto tábora svobodně odejít s koněm i se zbraněmi. Souhlasí Rudý Vlas? – Nebo mám pro tebe udělat ještě více?“

Och, to bylo od Galla ohromné gesto. Poznal totiž, že Lamželezo Johnson je alespoň podle vzhledu mnohem těžší, silnější a možná že i tvrdší než Ringo Lee.

A proto mu dal možnost nabídku odmítnout.

Ringo Lee si s Lamželezo Johnsonem vyměnili pohledy. Všiml si v Johnsonových očích úžasnou dychtivost a zlobu. Vzpomněl si, jak se s ním tenkrát rval, jak se do něj opřel a s Johnsonem to ani nepohnulo.

Na chvíli pocítil Ringo strach.

Tuhle horu svalů přece nikdy nebudu moci porazit, pomyslel si. Ale pak se podíval na Lareda Shayna a viděl, jak se směje. Och, ten Shayne si je nějak jistý, že ho Johnson vyřídí. A tím by byly pro Shayneho všechny problémy vyřešeny.

Ringo Lee náhle pocítil chladný, zlostný vztek.

Celá ta věc se pro něj náhle stala jakýmsi úkolem posláním. Obrátil se ke Gallovi a přikývl.

„Budu se bít s tím Lamželezem,“ řekl „jsem moc rád, že se budu moci bít s jedním ze svých nepřátel. Mnohokrát ti děkuji můj nejstarší Bratře. – Jediné, oč tě prosím je, abychom pak všichni dodrželi slovo.“

Gall s důrazem přikývl.

Z koně pak pokynul na jednoho z bojovníků, kteří spolu s bělochy mezitím utvořili kolem skupinky kruh.

„Sejměte mu pouta! Dejte mu najíst. Má hodinu čas. Za hodinu začne mezi čtyřmi ohni souboj.“

* * *

Brzy nato se už mohl Ringo Lee volně pohybovat a ihned toho využil.

Bloumal kolem a zjistil, že je to veliký tábor, v němž jsou celkem tři skupiny.

Lidé Lareda Shayneho se většinou zdržovali stranou mezi svými vozy, ačkoliv ty byly teď naloženy kůžemi a vycházel z nich odporný zápach.

Černý Tomahawk a jeho válečníci se zdržovali rovněž stranou. Byli u něj většinou mladší, hrdí a ctižádostiví bojovníci.

Hlavní družinu v tomto táboře tvořili Gall a jeho téměř tři sta mužů čítající bojová skupina. Mnoho z těchto válečníků bylo ověšeno úlovky z kořisti.

Jeden z nich měl oblečenou, žlutě vycpanou pelerínu jako plášť. Několik Indiánů mělo oblečeno polní blůzy, žluté rukavice, žluté šátky a kožené řemínky. Ze všech těch věcí bylo možné poznat, že přepadenou jednotku vydrancovali do posledního knoflíku.

Ringo Lee se zatím procházel kolem a všichni si ho prohlíželi. Nikdo k němu nebyl zlý. Několik Indiánů na něj dokonce pokývalo a přidušeně řekli, že doufají, že uvidí pěkný souboj. Všichni mu popřáli „Niinaei“ a „Hgun!“ – dobrý lov a odvalu.

Ringo Lee pokaždé za milé přání zdvořile poděkoval a ujistil, že se vynasnaží, aby souboj byl dobrý.

Ale ačkoliv měl teď spoustu vlastních starostí, myslel

ted' pouze na seržanta Noela Hammera. U jednoho ohně jej konečně našel. Měl obnaženou horní polovinu těla. Na levé paži a levém rameni měl obvaz. Další obvaz mu zakrýval hrudní koš a třetí obvaz měl kolem hlavy.

Ale byl při vědomí. Opíral se zády o strom a když k němu přistoupil a pokleknul Ringo Lee, pokusil se o úsměv.

„Nemáš u sebe náhodou láhev s ohnivou vodou, příteli Ringo?“ zeptal se Noel Hammer stísněně.

Ringo jen mlčky zavrtěl hlavou.

„Ten mizera kapitán byl ale blázen,“ pokračoval seržant. „A já proklínám všechna slepá střeva na světě. Nebyl bych se dostal sem mezi ty rudé opičáky, kdybych nebyl musel zaskočit za nemocného kolegu, protože jeho slepé střevo začalo vyvádět ve velice nevhodnou dobu. Je to ale nespravedlnost na tom světě. Mohl jsem se už těšit na konec své služby, vyhrál jsem pěkný balík peněz. Myslel jsem si, že jsem dítko štěstěny, ale to všechno byl očividně jenom podfuk. Ted' sedím totiž tady a fňukám jako slípka, která pochopila, že ji brzy oškubou. Ale stejně je to fajn, Ringo, že tě ještě můžu vidět. Takže tebe taky dostali. Jak se ti to mohlo stát?“

Vyčítavě zmlkl.

Ringo se trpce pousmál. „Mohl bys nasednout na koně a jet?“ zeptal se.

Noel Hammer se na něj zadíval. „Mister,“ vysoukal pak ze sebe, „co to má být za hloupou otázku? Jestli si myslíš, že mě musíš nějak povzbuzovat, tak ti říkám, že to vůbec není třeba. Vím přesně, jak skončím. Já už se vyznám, kamaráde. Asi nezachráníš ani sám sebe.“

Zatrpkle zmlkl.

Ringo se s ním nepouštěl do sporu. Namísto toho se ještě jednou zeptal: „Udržel by ses v sedle, ty kavaléristo?“

„No jasné,“ řekl Hammer. „Mám jenom škrábance –

pche. Dokázal bych jet jak ďábel!“

Jenže Ringo mu ony „škrábance“ nevěřil. Seržantovy rány docela jistě nebudou tak zanedbatelné, jak je líčil. Ale v seržantových očích se to divoce a energicky zablýsklo. A to znamenalo že Noel Hammer by asi dokázal jet na koni a bojovat.

A tak mu pokývl a řekl: „Musím se bít s Lamželezem-Johnsonem. Když ho porazím, budu moct odjet. Poprosím Galla o tebe. Možná mi tě vydá. A když ne, tak tě odtud dostanu. Ale řekni mi jedno, Frňáku: Co se stalo se zajatcem, kterého jsem vám odevzdal?“

„Ten je zase hezky na svobodě u svých kumpánů,“ zamumlal Frňák Hammer. Kapitán mu dal nasadit pouta. Ten chlap se v nějaké vhodné chvíli svalil z koně. A Hunkpapaové ho nezabili – zjevně ne proto, že jim ukázal spoutané ruce, protože na ně dokonce možná zavolal jejich řečí, že je jejich přítelem a že je pod ochranou Černého Tomahawka – nebo co já vím proč. Každopádně ho Gallovi bojovníci nezabili. Všiml jsem si později, že ho přísně hlídali. Ale teď už je zase u svých kumpánů. Je to tak důležité?“ Otázka zazněla dost hořce. Ringo Lee měl v očích zamyšlený výraz. „Možná, že to důležité je,“ řekl. „Ti chlapi za mnou jeli už od Camp Bufordu. A jistě mě sledovali. Jednoho krásného večera jsem se za svitu měsíce procházel s jedním děvčetem a políbili jsme se. Když odtud odjedu, dokážou si ti banditi snadno spočítat, jak mi zabrání v tom, abych jel do pevnosti za plukovníkem. Až uslyší od toho chlapa, že mám v Camp Bufordu děvče, mohla by se ta dívka dostat do velkého nebezpečí, protože ...“

Nepokračoval, protože hrůza mu sevřela hrdlo jako čísi silná pěst.

Noel Hammer ovšem celou věc pochopil rychle.

„Jasně,“ zamručel, „ti banditi se vážně pokusí zabránit

ti odtud odjet do Fort Bufordu. A kdyby se ti to přece jen povedlo, pokusí se zmocnit se té dívky, aby tě mohli vydírat. Myslíš, že vás, když jste se líbali, sledovali?“

„Musím s tím přinejmenším počítat,“ odpověděl Ringo Lee. „Nemůžu přehlédnout ani nejmenší detail a nesmím udělat chybu. A protože váš zajatec je na svobodě a se svoji bandou, musím počítat s tím, že ve Fort Bufordu leccos viděl a že o tom Laredo Shayneovi řekl. A Shayne je chytrý jako liška a nemilosrdný jako vlk.“

Ringo Lee po těchto slovech zase vstal.

„Hodně štěstí!“ řekl mu Frňák Hammer. „Samozřejmě bych vřele uvítal, kdyby se ti podařilo dostat mě odtud. Nebudu ale, Ringo zklamán, když se ti to nepovede.“

Ringo odešel.

Noel Hammer už se rozžehnal se životem. Zdráhal se věřit na zázraky. Nechá se nanejvýš překvapit.

Když procházel Ringo kolem velikého ohně, spatřil před sebou najednou Machpia-To.

„Připravila jsem ti jídlo, Rudý Vlase,“ řekla jen. Následoval ji. Vedla jej k ohni, který plál před stanem.

Byl to Gallův stan a byl jediný v celém táboře.

Gall seděl u ohně. Pokynul mu vlídně. Ringo se usadil naproti němu a Machpia-To jej obsluhovala. Připravila mu smažená buvolí játra a vařený buvolí jazyk – obojí s přísadou výborného koření.

Ringo si pořádně nabral, ne ovšem tolik, aby nebyl schopen k tvrdému souboji. Všechna sousta“ pečlivě žvýkal a jedl pomalu. Gall jej pozoroval a Ringo mu pohledy opětoval. Cítil jasně, že Gall je velkou osobností svého národa. A tou skutečně byl. Měl však dva vážné konkurenty v nástupnictví po Sedícím Býkovi. Jedním z konkurentů byl důvěrný přítel Sedícího Býka“ Deštivá Tvář a druhým konkurentem byl náčelník kmene Oglala Divoký Kůň, zeť Rudého Mraku, který tchána s velkou částí

kmene nenásledoval do rezervace, ale přešel k Hunkpapaům, spojil se s nimi a byl považován za jednoho z největších náčelníků národa Siouxů.

Gall pak řekl pomalu a tlumeně: „Tady u tohoto ohně budeš mít připraveného svého koně a své zbraně, Rudý vlase, jestliže se ti podaří v souboji mezi čtyřmi ohni zvítězit. Radím ti, abys už nikdy nejezdil do země, která nám patří. Černý Tomahawk se bude snažit dostat tě za každou cenu. A ani já bych ho pak už nedokázal přimět k tomu, aby tě nezabil. Co pro tebe ještě mohu udělat? Moje mladší sestra mě o to velmi prosila. Řekla mi, že v Camp Bufordu na tebe čeká dívka se světlými vlasy, kterou nezná, ale její dobrou sestrou by se chtěla stát. Nechce, aby ona dívka pro tebe musela plakat. Řekni mi, co mám pro tebe udělat, abychom byli vyrovnáni. Nechtěl bych ti nic zůstat dlužen.“

V očích jako by mu plál oheň. Byl velmi hrdý – skrz naskrz vládce. A to vládce zvolený, ne ten, který náčelnický titul pouze zdědil.

„Dej mi s sebou toho zajatého vojáka,“ řekl Ringo rovnou. „Daruji mu život. Pokud v souboji zvítězím, nech ho odejet se mnou. Poslouchej, náčelníku, za pár dní bude propuštěn z armády. Jeho služba u jezdeckva skončí. Vráť se domů, do země daleko odtud. Už má armády dost. A velice se těšil, až bude moci skončit. Náčelníku, pokud si jej nebudu moci vzít s sebou, pak vyžaduje moje čest, abych se pokusil jej vysvobodit. Možná se mi to podaří – ale možná mě taky zabijete. Nemohu se vrátit do Camp Bufordu a nechat toho vojáka tady.“

Řekl všechno otevřeně a zpříma.

Gallova tvář byla naprosto bezvýrazná. Ale jeho sestra, která klečela u ohně mezi oběma muži a střídavě je obsluhovala jako vzorná hostitelka, na něj upřela tázavě svůj sametový pohled.

A jakkoliv byl onen obrovský náčelník tvrdý a divoký, ať bojoval proti bílým vetřelcům do země Siouxů jakkoliv nemilosrdně, jeho drobná sestra se sametovými očima našla v jeho nitru ona skrytá, citlivá místa, do kterých dovedly proniknout její němé prosby.“

Tato okouzující dívka z kmene Hunkpapa to skutečně dokázala, aniž by musela pronést jediné slovo – pouze pohledem, který jejímu bratrovi řekl možná mnohem víc než by dokázaly tisíce slov.“

Divně na Ringa pohlédl a pak přikývl. „Pokud v souboji zvítězíš a budeš moci odjet, může jet ten voják s tebou, Rudý Vlase.“

Ringo vstal.

„Jsi veliký náčelník,“ řekl pevně. „A já ti dávám své slovo, že z vašeho území odejdu a už nikdy nebudu bojovat proti Siouxům. A to slovo dávám i za onoho vojáka.“ Zmlkl a obrátil se k Machpia-To.

„Až přijedu ke své dívce,“ řekl, „budu ji od tebe pozdravovat. Popíšu jí, jak vypadáš, jak zní tvůj hlas, jakou máš chůzi a vůbec jaká jsi. Velice brzo tě bude dopodrobna znát. A bude tě mít ráda tak, jako tě mám rád já, Machpia-To, jako sestra a bratr.“

Dlouho se na něj dívala a pak přikývla a zmizela ve stanu.

„Miluje tě ne jako sestra,“ zamumlal Gall. „Miluje tě jako dívka Hunkpapaů muže svých snů.“

„Já vím,“ odpověděl Ringo Lee.

Pak uctivě náčelníkovi pokynul na rozloučenou a odešel.

* * *

Rozhořely se čtyři veliké ohně. Tvořily rohy čtverce o stranách dlouhých asi deset yardů.

Na tomto prostranství teď proti sobě stáli protivníci.

Lamželezo se do půl pasu vysvlékl a natřel se olejem. Pokožku měl tedy až ke krku sněhobílou a pouze tam, kde pod ní pohrávaly mohutné svaly svítila kůže namodrale.

Ten muž byl nesmírně silný a svalnatý. Měl ohromně stavěnou kostru, nohy mírně křivé a velice dlouhé paže.

Ringo Lee se nesvlékl. Měl oblečené kalhoty, košili a měkké holínky.

Když se k sobě blížili, Lamželezo Johnson se v předtuše vítězství sebevědomě usmíval.

Náčelník Černý Tomahawk jim řekl, že souboj začne, jakmile tleskne do dlaní.

A pak to udělal.

Místo vyhrazené pro zápas bylo obstoupeno diváky. Běloši tvořili pevně semknutou skupinu. Pozorně sledovali oba zápasníky, protože věděli, že jde o mnoho. Protože jestli se Ringu Leeovi podaří dostat se do pevnosti, nebudou se oni moci v Camp Bufordu už nikdy objevit.

Lamželezo Johnson se pomalu šinul k Ringovi. Dlouhé paže trochu napřáhl před sebe a dlaně rozevřel k útoku.

Široká, krutě působící ústa měl mírně otevřená. Hluboko posazené oči se mu zúžily v dvě tenounké štěrbin.

Ringo Lee se před ním pomalu stahoval dozadu, otáčel se přitom pořád, takže se pohybovali v kruhu. Ringo pozpátku a Johnson vpřed.

Johnson se usmíval stále víc. – „Pročpak pořád ustupuješ?“ Zahromoval opovržlivě. „Jenom raci chodí pozpátku, když dostanou strach. Jsi snad rak, Ringo Lee?“

Když to dořekl, neuvěřitelně rychle skočil vpřed. Před tím si nikdo nevšiml ani náznaku přípravy k tak prudkému pohybu. Vrhнул se na Ringa. Ten ucítil, jak se ho chtějí zmocnit mohutné tlapy.

Vysmekl se a košile, která byla rázem na cucky, mu náhle visela přes kalhoty dolů. Dokázal se z mohutných tlap vysmeknout jako kočka. A dvakrát třikrát udeřil pěstí. Ale Lamželezo Johnson šel pořád po něm. Teď jej dokonce zasáhl dvěma ranami. Ringo Lee měl pocit, jako by ho kopl kůň. Převalil se několikrát po zemi až k pokraji ohně, jehož plamen ho popálil. A tak se pře-překulil rychle na druhou stranu – přímo Johnsonovi pod nohy. Ten přes něj zakopl a Ringo mu sevřel pevně nohy. Johnson dopadl oběma rukama do ohně. Zařval divoce, vztekle a bolestí zároveň.

Pak začal kopat nohama kolem sebe a rychle se dostal z ohně. Ringo dostal ošklivou ránu nohou, převalil se, zase vyskočil a když spatřil Johnsona, všiml si, že ten si ošklivě popálil dlaně a předloktí.

Johnson už se nedokázal pohybovat tak pomalu a rozvážně jako zpočátku. Už se nedovedl přibližovat jako trpělivý buldok, který čeká na vhodný okamžik, aby se zakousl oběti do hrdla. Johnson teď neustále útočil. Oběma rukama teď nemilosrdně mlátil kolem sebe. Nedbal na to, aby se seabeméně kryl. Zjevně se spoléhal na to, že Ringo ho jedním jediným úderem nemůže poslat k zemi.^

Jenže většina Johnsonových úderů šla mimo. Ringo, který pořád ještě ustupoval pozpátku, se jim buď dokázal vyhnout nebo je dobře odblokoval. Ale párkrát to schytil. Upadl na zem a převalil se zoufale stranou, protože Lamželezo Johnson to teď začal zkoušet s kopanci. Chtěl skočit na Ringa.

Byl to souboj, při kterém nebyla respektována žádná pravidla, protože Lamželezo Johnson byl prostě bezohledný rváč.

Johnson ho teď zahnal až těsně k ohni a šikovně zabránil tomu, aby mohl Ringo uhnout nalevo nebo

napravo. Vždy mu včas zastoupil cestu.

Ringo vzdal možnost nějak uhnout. Napráhl před sebe ruce zatnuté v pěsti a vypadalo to, jako by se chtěl s ohněm za zády pustit do dalšího kola úderů.

Johnson se nasupil jako buvol. Chtěl nezadržitelným útokem odmrštit Ringa až do ohně.

Ale vtom přišlo překvapení, které Ringo jako by vykouzil z rukávu. Dokonce i jinak zdrženliví Indiáni vyrazili obdivný pokřik.

Ringo Lee se totiž dokázal bleskurychle přikrčit a vrhnout se Johnsonovi pod kolena. Narazil na ně levým ramenem. Johnson opět strašně zařval. Protože nejen že jeho pěsti zase udeřily naprázdno a útok se minul cílem – ne, navíc ještě pocítil v koleně šílenou bolest a nadto ještě zase spadl dlaněmi do ohně. Tentokrát dopadl ještě nešťastněji. Plameny mu sežehly obočí a vlasy. Popálil se ještě hůř než poprvé a když se zase z ohně vyhrabal a postavil se, podobal se rozzuřenému šílenci. Vypadalo to, jako by dočista ztratil rozum a ovládaly ho pouze divoké pudy.

Jeho pohyby byly zuřivost sama. Přispívaly k tomu jistě i bolesti z ošklivých popálenin.

Pro Ringa Leea to bylo hrozné, ale neměl jinou volbu. Musel ten ošklivý souboj vydržet. Šlo mu o život. Indiáni ho nechají odejít jen tehdy, když se mu podaří nad Lamželezem Johnsonem zvítězit.

Zasáhl opět Johnsona několika přesně mířenými údery. Velice soustředěně útočil na chlapa, který už byl dočista oslepený vztekem a mlátil kolem sebe naprázdno. Zpočátku neměly Ringovy údery, které by kohokoliv jiného porazily k zemi, žádný účinek.

Údery, které zasazoval Johnsonovi, byly nesmírně tvrdé, ale při každém zásahu měl pocit, že udeřil do mohutného těla buvola. Několikrát pocítil zoufalství.

Chtěl přestat, chtěl se otočit a běžet pryč, prostě utéci, protože už měl všeho dost, už nechtěl dále.

Ale rozum mu vždy včas připomněl, že Indiáni by ho nenechali utéct. Pro rudochy byl tento souboj svátkem. Mohli se dívat, jak si dva běloši dávají do těla, jak bojují o život. A celé to divadlo vychutnávali s rozzářenýma očima.

Lamželezo Johnson už se sotva mohl pohybovat. Levé koleno měl po srážce s Ringovým ramenem zle pohmožděné. Už vůbec nemohl na nohu dostoupnout. Pod tíhou jeho těla mu prostě vypověděla poslušnost. Pokaždé se přitom zapotácel a bylo nebezpečí, že upadne. V souboji už musel pokračovat jako jednonohý. Všechna jeho mohutná síla mu byla najednou k ničemu. Musel už jen stát a čekat, až ho Ringo Lee napadne. A Ringo Lee kolem něj kroužil stále rychleji, takže se Johnson na své jedné noze nestačil otáčet. A Ringo neustále útočil, zasazoval mu rychlé rány, uskakoval a zase se přibližoval.

A pak se Lamželezo Johnson poprvé svalil k zemi. A to už bylo jasné, že prohraje.

Bylo naprosté ticho. Indiáni i bílí bandité mlčeli a jen zírali.

Občas, když se Lamželezo Johnson s hekáním zvednul a za chvíli zase upadnul, někteří z diváků vzdechlí.

A to se stalo celkem sedmkrát.

Pak se k němu sklonil zoufalý Ringo: „Zůstaň už konečně ležet a vzdej se, Johnsone! Nezabiju tě, jestli zůstaneš na zemi. Pro mě boj skončil, když nebudeš moct vstát ze země. Zůstaň ležet, Johnsone! Už se mi nechce pořád tě srážet k zemi. Už toho mám dost. Přestaň už konečně, ty buvole!“

Johnson to všechno slyšel, ale trvalo to hodnou chvíli, než jeho tupý a pomalu pracující mozek pochopil smysl Ringových slov.

Pak dlouze vzdychl a zvrátil se nazad. Omdlel a jeho

tělem to lehce škublo. Ležel tady a už se nehýbal.

Díky bohu, pomyslel si Ringo Lee znaveně. Cítil se vnitřně naprosto vysílený. Stál tady se spuštěnými rukama a cítil nesmírnou vděčnost za to, že je po všem.

Pomalů se obrátil.

Když udělal první kroky, měl pocit, že ten další už nesvede, ale přesto to pokaždé zase dokázal. Indiáni se rozestoupili a vytvořili špalír. Když jím kráčel, zaslechl, jak říkali: „Woyonihan, Wasicun!“ To znamenalo: „Máš náš obdiv, bílý muži!“

Postavil se mlčky před Galla, který si ho vážně prohlížel.

„Bil ses odvážně, Rudý Vlase,“ řekl Gall. „Ale proč jsi protivníka neusmrtil? Je to tvůj nepřítel, a bude ti ukládat o život. Zvítězil jsi nad ním. Ležel na zemi a nedokázal vstát. Nebude ti děkovat, že ses nad ním slitoval.“

„Nebylo to slitování,“ odpověděl Ringo znaveně. „Bojoval jsem s ním, jako on – jako člověk z doby před mnoha tisíci lety. Kdybych ho byl usmrtil, byl bych se zachoval opravdu jako on. Ale já bych chtěl být jiný. Byla by to hrůza, kdyby se ze mě stal takový netvor.“

Jeho poslední slova zněla velmi hořce a nebyl si jist, zda ho Gall pochopil. Ale patrně ano.

Gall chápavě přikývl a pak řekl: „Moje mladší sestra tě omyje od krve a až budeš připraven odjet, bude přichystán i tvůj kuň.“

Ringo vděčně přikývl. „Kéž by všichni rudí a bílí muži drželi své slovo tak, jako ty, náčelníku,“ zamumlal, „zvláště bílí muži, protože vím, že ti velice často na své sliby zapomínají.“

Po těchto slovech vykročil dál a dostal se nakonec až k ohni před Gallovým stanem. Tam na něj čekala Machpia-To. V ruku měla misku s teplou vodou a začala ho

omývat a natírat mastmi. Tu pomoc a péči velice rád přijal. Řekl Machpia-To: „Tvého velkého bratra si nesmírně vážím. Protože chci z vaší země navždy odjet, určitě ho už nikdy neuvidím. Řekni mu pak někdy, že si ho velice vážím. Jeho způsob jednání dokazuje, že Indiáni by byli důvěryhodnými partnery, kteří by dodržovali uzavřené dohody, kdyby je neporušovali běloši. Ale já věci nezměním, Machpia-To. Je mi líto.“

Mlčky přikývla. O chvíli později zmizela ve stanu a přinesla mu zbrusu novou, jemnou a vzácnou košili z jelenice. Byla téměř bílá, nádherně vyšívaná a pečlivě ušitá.

„Vezmi si ji, Rudý Vlase,“ řekla. „Můj bratr jistě pochopí a počká, dokud mu neudělám jinou košili. Nos ji i potom, až už v naší zemi nebudeš a občas si potom vzpomeň na Machpia-To.“

Poslední slova pronesla podivně stísněně. Pak zmizela ve stanu. Ringo pochopil, že se přestala ovládat a že se teď s ním nemůže rozloučit.

Oblékl si košili z jelenice. Když se pak otočil, přiváděli mu dva koně. Jedním z nich byl Nachez. Byl osedlán. U sedla visela puška, opasek i s oběma revolvery. Sedlo ani za ním stočená přikrývka - nic nechybělo.

A na druhém koni seděl seržant Noel Hammer. Neříkal nic. Vůbec nic. Jenom žasnul. Občas polknul a to tak namáhavě, jako by musel polykat celé ořechy.

Gall přistoupil u ohně k Ringovi. Viděl, že má na sobě novou košili, kterou mu nedávno zhotovila sestra. Byla Ringovi trochu velká. Gall neřekl nic. V očích měl ale výraz pochopení.

„Můžeš jet,“ řekl. „Dohlédneme na to, aby před uplynutím doby, kterou vy, bílí, nazýváte ‚hodina‘, se nikdo nevydal pronásledovat tě.“

Domluvil, ustoupil trochu stranou a ukázal na Ringová

koně. Ringo beze slova nasedl.

Ze sedla pohlédl na Galla. Položil si hřbet dlaně na čelo. „Budu-li mít někdy syny, budu jim vyprávět o jednom náčelníkovi, který se jmenoval Gall. Budu jim o tom náčelníkovi vyprávět proto, že jim budu vyprávět o všech velikých mužích, od nichž by se mohli něco naučit. A od náčelníka se budou moci naučit ušlechtilosti.“

Po těchto slovech, která v jazyku Hunkpapa zněla ještě barvitěji a působivěji, odjel do noci. Noel Hammer, který ho následoval, se držel po jeho levici.

A když pak byli z dosahu záře ohně, zaslechli ostré a zřetelné zvolání jednoho z bělochů: „Lee, pojedu za tebou se svými nejlepšími lidmi. Do Camp Bufordu se nedostaneš. Budeme tam dřív. Jestli tě nedostaneme cestou, tak v Camp Bufordu určitě. Nemysli si, žeš vyhrál, kamaráde!“ Byl to hlas Lareda Shayneho.

* * *

Ringo Lee byl velice rád, že sedí v sedle, protože souboj ho naprosto vyčerpál.

Nejeli příliš rychle, pouze mírným klusem.

„Jak se cítíš, kavaleristo?“ zeptal se téměř nazlobeně. „A nic mi tady nepředstírej, Frňáku! Nemá smysl, abys teď dělal hrdinu a po dvaceti minutách se sesypal, hošánku. Musím přece vědět, jak dlouho s tebou můžu jet, než tě budu muset přivázat ke koni – nebo zastavit, protože jinak by to mohla být tvoje smrt. Rozuměls, ty štístko?“

Noel Hammer podivně vzdechl. „Jo, mám z pekla štěstí,“ řekl pak uznale. „Ta malá mezihra s tím mizerou kapitánem, to byla jen taková menší smůla, která se přece přihodí každému. A přísahám ti, že vydržím přinejmenším čtyřicet mil. A co přijde pak, to nevím.“

„No dobrá,“ zamumlal Ringo. „Takže čtyřicet mil – no dobrá, kavaléristo, tak mi ukaž, co doopravdy sneseš.“

Jeli pak několik mil mlčky klusem. Ringo Lee si přitom trochu odpočinul po souboji.

Po hodině řekl: „Tak a teď vyrazil Laredo Shayne se svými lidmi. Doufám jenom, že budou svoje koně pořádně hnát a dají si námahu dohnat nás co nejrychleji. Urazili jsme asi sedm mil a zvládneme asi ještě tři čtyři, než se pronásledovatelé objeví. Jejich koně budou, doufám, po deset mílích trysku unavení. Takže pokud se udržíš v sedle, neměli by nás dohnat.“

„Udržím,“ zamručel Hammer stísněně.

Když se oba jezdcí zastavili na hřebeni kopce, naskytl se jim v noci prozářené měsícem pozoruhodně široký rozhled. V čirém nočním vzduchu bylo vidět na míle daleko. Ani stopy po oparu, či mlze.

Před oběma muži byli buvoli – padesát, sedmdesát tisíc, nebo snad ještě víc. Pokrývali za kopci pastviny od obzoru na severu až k obzoru na jihu.

Na východě bylo obrovité stádo široké pouze deset mil. Tam totiž byly další kopce, které působily jako přirozená hranice.

To byla jedna z mnoha buvolích cest.

Buvoli teď táhli nazpět na jih.

Noel Hammer, když spatřil stádo, začal tiše, ale tak ošklivě a zlostně klít, jak to dokáže jen starý voják.

Ringo Lee neřekl nic.

Obrátil se v sedle a chvíli se díval dozadu. Jejich stopu bylo v měsíčním svitu docela dobře možné rozeznat. Ringův pohled zamířil daleko na západ. Tam v dálce byl další řetězec kopců, podobný jako ten, na němž stáli nyní.

A tam spatřil ve svitu měsíce několik tmavých bodů, které se velmi rychle pohybovaly a vrhaly stíny.

Byli to pronásledovatelé. Obrátil se k Noelu

Hammerovi a řekl: „Kavaleristo, musíme tamtudy, mezi buvoly. Nemůžeme si dovolit dělat okliku. Drž chvíli hubu a jeď co možná nejklidněji.“

„Cóó? Tam mezi ně?“ zeptal se Noel Hammer s úžasem a takovým tónem, jako by po něm Ringo chtěl, aby se vyšplhal na měsíc.

„Stádo možná instinktivně vycítí, že jsme nepřijeli, abychom zabíjeli,“ odpověděl Ringo vážně. „Musíme tamtudy, nemáme na vybranou.“

Pronásledovatelé se značně přiblížili. Ale za nimi se od západu blížilo ještě cosi. Ringo Lee si toho všiml docela jasně. Byla to tmavá hradba mračen. Byla tady docela náhle a to bylo znamení, jak rychle se přibližovala. Tam, daleko na západě, už nebe nebylo tak jasné. Vládla tam ponurá tma.

Ringo se dokonce domníval, že už zahlédl první slabé zablýsknutí.

„No, fajn,“ řekl. Obrátil svého Nacheze a zamířil s ním dolů mírným svahem kopce rovnou na volné místo mezi buvoly.

Noel Hammer jel za ním. Nepřibližovali se příliš tiše, jako by se chtěli připlížit, nýbrž postupovali klidně, neskrytě. A mohli si všimnout, jak ostrážití buvoli zavětrili jejich přítomnost.

Věděli dobře, že jediné vystrašené odfrknutí vůdce stáda může celou tu masu dát do zběsilého pohybu.

Ale štěstí jim pro začátek přálo, jejich koně se chovali velice rozumně. Buvolů, jejichž cizí silný pach museli cítit, se pranic nebáli.

Jeli klidně a stále vpřed, pronikali stále více do středu stáda. Museli neustále měnit směr, aby našli mezery mezi skupinkami a menšími stády, které vždy hlídal jeden vůdce. Slyšeli mručivé bučení krav, pobekávání telat a odfukování obrovitých buvolů, jejichž těla si nezadala s

obřími sudy. Jezdcům se do cesty postavil mohutný buvol, zafuněl a očividně měl chuť je napadnout.

Jezdci ho opatrně objeli obloukem a museli sebrat všechny zbytky sebeovládání. Ale zvíře je nenapadlo. Stačilo mu, že oba vetřelci se mu zdaleka vyhnuli. A tak postupovali stádem dál a dál.

Ringo Lee postupně získával přesvědčení, že se jim to podaří. To, čeho se odvážili, najednou vůbec nevypadalo tak zlé a riskantní. Ale vtom si vzpomněl na mračna na západě. Obrátil se v sedle a zadíval se dozadu. Černá hradba mračen však zmizela. Bylo to tím, že jezdci už nebyli na hřebeni kopce, ale dole v údolí. Kopce, z nichž se spouštěli, zakrývaly výhled na západ.

Na nebi zahlédl opět záblesk bouřky, a když se obrátil v sedle zase dopředu, zaslechl vzdálené, táhlé zadunění hromu. Přidal a dbal na to, aby měl Noela Hammera stále těsně za sebou.

A zase se na ně usmálo štěstí. Uprostřed údolí bylo totiž několik písčitých míst, na nichž rostlo jen málo trávy, která ani nebyla tak chutná. Bylo tady jen málo zvířat. Proto oba jezdci postupovali více než míli docela rychle.

Ale pak buvolů opět přibýlo a stáli těsněji jeden vedle druhého. Jezdci se přiblížili k řece, která se vinula po délce celým tím nekonečným údolím. A tady byli buvoli na sebe doslova namačkáni.

Zatím se nestalo nic. Jezdcům se stále ještě dařilo postupovat dopředu. Přebrodivili řeku. Byly tady spousty ovádů. Páchlo to tady buvolinou a jejich výkaly. Koně byli stále nervóznější. Odfrkávali, poskakovali a mrskali oháňkami. Noel Hammer už seděl velice nahnutý. Zlomené žebro způsobovalo tak silné bolesti v boku, že už zřejmě nevydrží jet dlouho. Ale ještě než se Ringo Lee mohl k čemukoliv rozhodnout, ozvalo se z dálky opět táhlé zahřmění blížící se bouřky. Všichni buvoli se zvedli, stáli

naprosto bez hnutí a naslouchali. Dunění ustalo. A najednou zavládlo podivné ticho.

Vtom cosi zaznělo. Byla to střelba z pušek a revolverů a přicházela z kopců na západě. Ringo okamžitě pochopil, že jejich pronásledovatelé začali do stáda střílet. Chtěli si tím jen uvolnit místo. Chtěli přivést ty tisíce buvolů do zuřivého pohybu a blížící se bouřka jim v jejich záměru ještě napomáhala. Buvoli byli i tak velice nervózní, vydráždění a připraveni zaútočit.

A bylo zvláštní, jak to obrovité stádo téměř v jediné sekundě, jako na jakýsi tajný povel, vyskočilo a začalo se hýbat. Jako by se těch šedesát nebo osmdesát tisíc buvolů podívalo k nebi a odtamtud dostalo nějaký pokyn. Zvířata se začala valit směrem k jihu – protože to byl i směr, kterým postupovala údolím dosud. A tak ho zachovala i nadále.

Ringo Lee a Noel Hammer, kteří mířili dosud na východ, takže chtěli projít stádem napříč, museli rovněž změnit směr.

Jinak by je zvířata rozdupala.

Ringo pln obav vrhl pohled na seržanta. Ale mohl být zatím klidný. Noel Hammer teď dokazoval, jak je tvrdý a houževnatý. Prach se začal vířit tak, že nebylo vidět téměř nic. Seržantův kůň se třásl po celém těle a Ringův Nachez jistě každou chvíli hlasitě odfrkoval, ale v tom hluku to nebylo slyšet.

Ringo Lee se sunul stále více nalevo. Ve zvířeném prachu už neviděl, zda jsou ještě nalevo, tedy na východě mezery, jimiž by bylo možné proniknout stádem napříč. Ringo Lee se musel spolehnout na štěstí.

Tam někde před nimi tekla Yellowstone River. Jestlipak stádo zabrzdí? Nebo ji buvoli překonají jako nezadržitelný proud, který bude silnější a dravější než voda?

Noel Hammer a Ringo Lee dokonce našli mezeru na

východ. Jeli teď jihovýchodním směrem a dostali se k jakýmsi skalám. V úkrytu té největší jejich koně sami zastavili.

A tady spadl Noel Hammer ze sedla.

Snad před tím ještě něco řekl. Zasténal nebo zaklel. To ale nebylo v dunění buvolích kopyt slyšet.

Ringo seskočil z Nacheze a sehnul se k němu. Koně ani nemusel uvazovat, protože se sami přimkli k největší skále, u níž stálo dokonce několik stromů. Skála působila jako mostní pilíř rozrážející ledy, které se sunou po mohutném toku. Ringo prohlížel seržanta. Ten byl v bezvědomí. A tak Ringovi nezbylo nic jiného, než čekat.

Myslel na Lareda Shayna a na jeho bandu. Uvažoval, jak by se mu podařilo uniknout před těmi lumpy až do Fort Bufordu. Nakonec pomyslel na Sue.

A vtom mu bylo jasné, že nejdřív nepojede do pevnosti, ale za Sue.

Protože se nemohl zbavit divného pocitu, že je tenkrát sledovali, když se za měsíčního svitu procházeli podél řeky a líbali se.

Noc potemněla a byla černá jako smůla. Nezpůsobil to jen hustý prach, že se nebe zatmělo. Ne, teď přicházela i bouřka. Nebylo ji slyšet, protože desítky tisíc buvolích kopyt dělaly příliš velký hluk. Ale bouře byla tady. Prachem se míhaly blesky a na okamžik vždy prozářily temnou noc. Ze západu se hnala bouře. Pak začalo lít jako z konve.

Seržant se probral z bezvědomí. „To už je peklo ?“ zeptal se a vtom si Ringo Lee uvědomil, že Hammerovým slovům rozumí. Ne sice zřetelně, ale bylo možné je slyšet, protože dunění buvolích kopyt se stále více vzdalovalo. V záři posledních blesků poznal Ringo Lee s úžasem, že jsou velmi blízko východní straně údolí. Přece jen se v buvolím stádu přiblížili k východu blíže než doufali.

Pohlédl na Noela Hammera a řekl: „To není peklo, starý brachu. Ale ty se do něj stejně dostaneš, před tím tě neuchráním. Ted musíme dál. Musím tě přivázat ke koni.“

„Tak jdem, Ringo,“ vzdychl seržant stísněně. „Když pomyslím, že jsem takhle unikl přinejmenším napíchnutí na siouxký kůl, tak rád podstoupím všechno, abych se dostal do výčepu v Camp Bufordu. Och, kdybych tady teď měl láhev whisky! – Nemáš u sebe náhodou aspoň doušek, brácho?“

„Ne,“ zamumlal Ringo. Pomohl mu na nohy a pak do sedla. Vzal laso a pevně ho uvázal.

Věděl, že Noela Hammera teď čeká strastiplná jízda. Ale neřekl mu už ani slovo.

Hammer byl zkušený a tvrděs. Slova by se mu zdála stejně zbytečná.

* * *

Klíčkováním mezi valícím se buvolím stádem unikli svým pronásledovatelům. Jejich stopy už nebylo možné sledovat. Seržant byl po většinu času v bezvědomí a jistě by v průběhu dne zemřel, kdyby Ringo Lee dopoledne nenarazil na konvoj vozů, který byl s buvolími kůžemi na cestě do Camp Bufordu.

Takto tedy mohl seržant cestovat pohodlněji. Skupina lovců byla velmi silná. Už po cestě měli potyčky s menšími skupinkami Indiánů a pospíchali teď velice, aby byli se svým úlovkem v Camp Bufordu co nejdříve.

Ringo lovcům krátce vyličil, co se jim přihodilo, varoval je před Laredo Shaynem, jeho bandou a Indiány a od-jel.

Urazil už na Nachezovi na padesát mil. A asi třicet mil bylo ještě před ním. Pokud bude dobře hospodařit se silami svého koně, přijede do Camp Bufordu ještě před setměním. Dostal se dost daleko na jih a musel počítat s

tím, že Laredo Shayne, kterému buvoli svým úprkem uvolnili cestu, jel mnohem přímějším směrem a dorazí tedy do Camp Bufordu před ním.

O chvíli později si tím byl už naprosto jist. Protože Nachez začal sotva znatelně pokulhávat.

Bylo to levé přední kopyto. Když mu ho prohlédl, bylo mu jasné, že Nacheze kopnul kterýsi buvol. To uvolnilo podkovu natolik, že se odštíplo i kus kopyta. A ta trhlina se neustále zvětšovala až Nachez nakonec podkovu ztratil a začal kulhat. Jestliže Nachez ihned nedostane novou podkovu, nebude moci celé měsíce jezdit.

Protože Ringo Lee nechtěl jít celých pětadvacet mil do Bufordu pěšky, zbývala mu jediná možnost.

Musel ještě dál na jih – dvě míle. Pak narazí na Yellowstone River. Bude-li mít štěstí, podaří se mu tam dostat se na pramici nebo kánoe.

Sesednul a šel pěšky. A Nachez šel za ním jako pes, přičemž na poraněnou nohu našlapoval velice opatrně.

* * *

Šňůra smůly se u řeky přetrhla. Narazil na indiánskou rodinu takzvaných „pojídačů ryb“. Byli to Indiáni už téměř vyhynulého kmene, kteří se od Siouxů odlišovali tak, jak se jen mohou odlišovat rybáři od skutečných lovců divoké zvěře. O pár minut později nasadil Ringo svému Nachezovi na poraněnou nohu ochrannou podrážku a zavolal: „Tak a teď běž do Camp Bufordu – a dej si načas, starouši. Mrzí mě, že si budeš muset najít cestu sám.“

Nachez vypadal, jako by to naprosto chápal. Protože se hned vydal podél toku, který ho dovede až k ústí Missouri a tedy až do blízkosti Fort a Camp Bufordu.

Ringovi Lee stačila už pak jen chvilka, aby od Indiánů za pár dobrých zlatých dolarů získal chatrnou kánoi.

Už se nezdržoval ani minutu. Za chvíli už pádloval po řece a díval se na Nacheze, který stál na břehu a hlasitě řehtal.

* * *

Byla už noc, když Ringo Lee spatřil světla Camp Bufordu a když se nad tím zamyslel, uvěřil téměř, že to bylo přímo řízení osudu, které mu zabránilo vjet do města na koni. Protože jeho nepřátelé samosebou očekávali jezdce a ne muže na kánoí.

Bylo nesnesitelně dusno. Ona bouřka, kterou zažili minulou noc uprostřed buvolího stáda, tady na řece neřádila. Tady bylo všechno rozpálené a čekalo teprve na chladivý déšť.

Bylo naprosté bezvětrí.

Ringo vytáhl kánoí na břeh. V pra-vačce držel revolver s prstem na spoušti. Levačka je připravena vytáhnout druhý – byl totiž pohotovější levák.

Jestlipak už Sue otevřela svůj stánek ?

To se Ringo ptal v duchu sám sebe a mezitím už došel na konec tmavé uličky. Náhle se zarazil, protože před sebou spatřil muže, jehož obrys se jasně rýsoval na jasnějším pozadí ústí uličky.

Ringo Lee uvažoval, jestli by to mohl být jeden z mužů Laredo Shayna, ale nemusel přemýšlet dlouho, aby získal naprostou jistotu.

Protože naproti této uličky, jen na protější straně hlavní ulice se nacházel stánek Sue Keithové.

A stánek byl ještě otevřen. Ringo to viděl ze svého stanoviště. Sue ještě prodávala. Obsluhovala muže, kteří si chtěli před spaním ještě něco zakousnout. A měla u sebe pomocníka. Ringo Lee to viděl docela jasně – zřejmě to byl nějaký Číňan, kdo jí pomáhal.

Až si ji vezmu, bude mít pořádnou restauraci – a potom i hotel a kdoví co ještě. Je to jedna z těch ženských, které se dovedou prosadit a které to ve světě dotáhnou daleko.

Musím velice rychle dát jejímu životu nový rozměr – jako ženě a budoucí matce. Postavím ranč a budu přitom potřebovat pomoc. – Ale nejdříve ...“

Když došel ve svých myšlenkách tak daleko, opatrně postupoval krůček po krůčku vpřed. Nebylo to tak jednoduché, protože se musel pohybovat naprosto neslyšně. V uličce ležela spousta odpadků, protože ve městě se na pořádek mnoho nedbalo.

Ringo to dokázal.

Přiblížil se těsně k muži a zapíchl mu ústí své zbraně do zad.

„Klídek!“ víc zatím neřekl, ale pronesl to s ledovým chladem a velice výhružně.

Pak se musel několikrát nadechnout, protože dlouho zadržoval dech, když se k chlapovi přibližoval.

Muž se ani nehnul. Byl to zkušený chlap a věděl, že za sebou nemá žádného zelenáče.

Ringo ho ve tmě nepoznal. Proto to zkusil s blufem. Řekl; „Spoléhali jste se, že mě a seržanta to buvolí stádo rozdupe, co?“

„Ne,“ odpověděl muž. „Laredo Shayne vždycky sází na jistou kartu. Víme, že máš rád támhle tu holku naproti a počítali jsme, že půjdeš nejdřív za ní. Z toho vidíš, jak je Laredo Shayne chytrý. Co už tady chceš dělat ? Jo, mě jsi dostal. Ale je nás tady šest. Cestu k plukovníkovi ti zastoupí ještě pět dalších a kdyby ses přece jen dokázal dostat do pevnosti, o nás ani necekneš, protože ta tvoje holka by se dostala do náramného maléru. Máš jen jediné východisko. Laredo Shayne nám každému uložil, abychom ti to řekli.“

„Jaké východisko?“ zeptal se Ringo Lee pomalu.

„Laredo Shayne se s tebou chce utkat v souboji na kolty. Je přesvědčen, že tě porazí. Běž na hlavní ulici ve směru k pevnosti. Půjde ti vstříc. Zavolá na tebe a dá ti šanci, abys vytáhl revolver.

Laredo Shayne je příliš hrdý na to, aby na někoho střílel zezadu, když se mu i protivník postaví rovnou tváří v tvář. To ti měl vyřídit každý z nás, jestli se k tomu naskytne příležitost.“

Po těchto slovech se oba odmlčeli.

Chlap řekl vše a Ringo musel uvažovat. Musel se rozpomenout na Lareda Shayna a vmyslet se do jeho způsobu jednání. Byl pln pochyb.

Jeho nepřátelé chtěli, aby se ukázal na hlavní ulici. To by ho mohli snadno odprásknout z kterékoliv z vedlejších uliček.

Anebo to neudělají, protože Laredo Shayne touží po tom, aby si s ním osobně změřil síly ?

Ringo si nebyl tak docela jist, jestli tomu má uvěřit. Ale u takového chlapa, jako je Laredo Shayne, by to bylo docela dobře možné.

Ringo se náhle rozhodl, že to zkusí. Zdálo se mu to jako nejjednodušší cesta, jak zachránit Sue. Ringo odtáhl revolver muži od zad.

Chlap se okamžitě otočil, protože tušil, co asi přijde. Ale nebyl dost rychlý. Ringo ho zasáhl pažbou.

A za chvíli už vyšel na hlavní ulici.

Podíval se na druhou stranu – k Sue. Ale ta měla plné ruce práce. U jejího stánku stálo na tučet zákazníků, lovců buvolů z táborů a vojáků z pevnosti, kteří měli až do půlnoci vycházku. Vůbec neměla čas na to, aby se rozhlížela kolem. Ringo stál napříč uprostřed vozovky. A pak se začal pohybovat jejím středem k východu z města.

Stále ještě držel v pravé ruce revolver.

Musel projít kolem několika temných mezer a zákoutí

mezi domy. Z každého z těchto úkrytů mohly přijít výstřely. Ale spolehl se na svůj instinkt.

Kráčel dál – yard po yardu a stále více se přibližoval konci města. Brzy byl u posledních domů a otevřel se mu daleký rozhled až k asi- pět set kroků vzdálené pevnosti. Tady mezi městem a pevností nebyla žádná tábořiště. Tento prostor kolem pevnosti chtěl plukovník uchovat volný.

Ringo se na chvíli zastavil. Mezi ním a pevností ležela pouze temná noc. Nebe bylo zamračené a dusno ještě zesílilo. Ringo udělal ještě pár kroků a pak docela zřetelně svým instinktem vycítil, že rozhodující chvíle je blízko.

Náhle to zaslechl. Přišlo to zleva, kde byla skládka dříví.

A to bylo pro něj neklamným znamením, že tam na něj čeká Laredo Shayne.

Byl to totiž útlounký, tenounký jemný hlásek hodinek jeho přítele Jima Kearneye.

Ringo spustil zbraň a otočil se doleva. Spatřil obrys postavy Laredo Shayneho. A ona tenounká melodie, kterou vydávaly hodinky, teď ustala.

„Můžeš ty hodinky svého kamaráda dostat,“ řekl hlas Lareda Shayneho.

„Taky že je dostanu,“ odpověděl Ringo Lee, „i kdybys měl tady kolem všude svoje kumpány.“

„Není tady nikdo,“ odpověděl Laredo Shayne. Přiblížil se teď o pár kroků.

„Vidiš mě dobře?“ zeptal se.

„Jo, můžeš začít, kdy se ti zlíbí, Shayne.“

„Neměl jsem tehdy dobrý pocit, když jsme zastavili tvého kámoše kvůli těm kožešinám,“ řekl Laredo Shayne.

„Nechtěl nám je dát a řekl, že jestli ho zabijeme, budeme za to pykat. No a tak jsem to do něj napálil a trefil jsem ho stejně, jako teď trefím tebe.“

Po těchto slovech udělal krátkou přestávku. Pak si

Ringo všimnul, jak se pohnulo jeho rameno. Ringo vytrhl revolver – ten rychlejší – levý.

Ale Laredo Shayne byl rychlejší. Měl menší výhodu, že mohl táhnout jako první a nedal ani znamení, spolehnul se plně na to, že ho Ringo dobře viděl.

Chtěl být zřejmě rychlý až příliš. A tak se kulka jen otřela o Ringovu koženou košili – o vzácný dar dívky z kmene Hunkpapa.

Pak vystřelil Ringo. Zahlédl plamen v ústí Shayneho pistole a divil se, že ho kulka nezasáhla.

Ale později, když ležel Shayne na zemi, bylo Ringovi jasné, že ho zasáhl hned první ranou a Shayne už pak nedokázal mířit.

Přistoupil k němu, sklonil se a zbraň držel stále v ruce, připravenou k výstřelu.

„Takže – jsi – ty – hodinky – dostal. – Vem – si – je,“ stačil ještě zašeptat Laredo Shayne.

Ringo se sklonil a z mužovy náprsní kapsy vytáhl hodinky.

Od pevnosti zazněl hlas strážného. Ringo věděl, že za chvíli tady bude hlídka.

Obrátil se směrem k městu a šel za Sue. – Ji chtěl vidět nejdříve.

* * *

Lidem Lareda Shayna se tenkrát podařilo utéct. Odjeli zpátky ke své bandě a všechny ostatní varovali. Ale potom už se jim to nepovedlo, ačkoliv nechali stát uloupené vozy naložené kůžemi a snažili se zmizet.

Ringo Lee a jednotka z pevnosti byli rychlejší. Neunikl tenkrát nikdo.

Teprve o dva dny později se na hlavní ulici města objevil Nachez. Přепlavoval řeku – ještě byl celý mokrý.

Kulhal teď už méně.

U stánku Sue Keithové obsluhoval jen Číňan.

Nachez šel pořád dál a dál. Lidé už si mysleli, že je to zbloudilý kůň, který se někde utrhl. Ale když se Nachez zastavil před hotelem, vyšli z něj Sue a Ringo. Ringo radostně zvolal a Nachez našpicoval uši a vydal se k pánovi.

„Bylo už načase, abys přišel, kamaráde,“ řekl Ringo. „Abys věděl, jsme teď tři. Pojedeme nejbližší lodí dolů po řece a vystoupíme v Kansasu. A kopyto si budeš moci hojit na našem ranči, jak dlouho jen budeš chtít. Nachezi, jak se ti líbí tohle děvče? Bude brzy mou ženou.“

Nachez obrátil mokrou hlavu a něžně zafuněl dívce do obličeje. Sám totiž cítil, že divoké časy skončily a že se teď brzy vydají tam, kde začne nový život.

KONEC

G.F. UNGER - BUVOLÍ LOUKA

Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/75 09 49
ve spolupráci s Bastei-Verlag

Odpovědná redaktorka: Ivana Fabišiková

Technický redaktor: Stanislav Kašparec

Překlad: Pavel Sychra

Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno

© MOBA, spol. s r. o.

© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co., Bergisch Gladbach

(Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č. j. 179/92, ze dne 17. 1. 1992)